

Yalan ve talanın maskesi TOKİ

Her yılın belli dönemlerinde televizyonlarda ev sahibi olmak için kuyruklara giren, "ev sahibi olma umudunu" taşıyanların TOKİ büroları önündeki çilelerini seyrediyoruz. Daha sonraki günlerde ise televizyonlar Başbakan ya da bir bakan huzurunda çekilen kuralarda ev sahibi olduğu için ağlayanları, havalara uçanları, ne yapacağını bilemez bir şekilde ortada do-laşanları gösteriyorlar.

Sayfa 8

AKP, Alevileri düzene entegre edebilecek mi?

AKP'nin Alevi milletvekili Reha Çamuroğlu'nun girişimiyle hazırlandığı belirtilen "Alevilik inancına yasal statü kazandırma" planının içeriğinin kamuoyuna yansımalarının ek-seninde, özellikle Alevi örgütlerinden ciddi tepkiler yükseldi.

Bazı Alevi örgütlerinin öteden beri savunduğu ve karşılan-masını istedikleri talepleriyle çakıştığı anlaşılan projeye en faz-la tepki gösterenlerin başında Cem Vakfı geldi. Sayfa 9

Sayı: 2007-06 06

İşçi-köylü

Demokratik Halk İktidarı İçin

www.iscikoylu.org
umutyayimcilik@ttnet.net.tr

*Yıl:1 * 14-27 Aralık 2007 *Fiyatı: 1 YTL *ISSN: 1307-878X

TUYAB (Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği)
19 ARALIK 2007 PROGRAMI

- * 16 Aralık günü Genel-İş 3 No'lu şube (Kadıköy) salonun-da "19 Aralık katliamı 7. yılın-da! Tecrite karşı direniş sürü-yor" şiarıyla bir panel.
- * 18 Aralık günü saat 13:00'de Galatasaray Postanesi'nden ha-pishanelere kart atma eylemi.
- * 19 Aralık günü saat 12:00'de Bayrampaşa Hapishanesi önün-de kitlesel eylem.

Gücümüz birliğimizde

Ankara'da yargısız infaz

10 Aralık 2007 tarihinde Anka-ra'da hücre evi olduğu iddiasıyla bir eve baskın düzenleyen polis bir dev-rimciyi katletti.

Cebeci Kurtuluş Dede Efendi 1. Sokak'ta DHKP/C'ye üye olduğu id-diası ile gözaltına alınan bir kişinin ar-dından aynı sokakta bir eve sisi bom-baları atarak baskın düzenleyen polis, evde bulunan **Kevsir Mızrak**'i infaz etti. Aynı sokakta gözaltına alınan ki-şinin ise emniyette sorgusu sürüyor. Kevser Mızrak'ın cenazesinin otopsi-den sonra Adli Tıp Kurumu'na götü-rüldüğü öğrenildi. Sayfa 7

İstanbul'da da Edî Bes e eylemleri

Yükseltelen şovenizm ve ırkçılığa karşı demokratik kitle örgütleri, devrimci, ilerici kurumlar ve DTP tarafından 9 Aralık günü yapılmak istenen "Emperyalizme, şove-nizme ve ırkçılığa karşı yaşasın işçilerin birliği halkların kardeş-liği" mitingi İstanbul Valiliği tarafı-ndan yasaklandı.

Valilik "huzur ve güven orta-mının bozulacağı" ve "yasadışı örgüt militanlarının polise taş, sopa ve molotof kokteyli ile karşılık vereceği" bilgisinin alındı-ğını ileri sürerek miting başvurusunu reddetti ve yapılmasını yasakladı. Sayfa 6

İşçi köylü'den

Geçen sayımızda yine bu köşemiz-de yayın faaliyetinin kitleleri aydınlat-ma faaliyeti olduğu vurgusunu yapmış-tık. Egemenlerin ve onların satılık medyasının bu aydınlatma faaliyetinden anladıklarını yukarıda sıraladık. Peki, biz ne anlıyoruz ya da ne anlamalıyız? İlk olarak belirtmeliyiz ki devrimci fa-liyet en genel anlamıyla geniş kitleleri aydınlatma faaliyetidir. Sayfa 2

Sosyal güvenlik değil, sosyal yıkım

Geçtiğimiz yıl, bazı maddelerine yönelik Anayasa Mahkemesi'nin iptal kararıyla ertelenen Sosyal Si-gortalar Genel Sağlık Sigortası Yasası, üzerinde yapılan birkaç küçük değişiklikle yeniden gündeme girdi. 1 Temmuz itibarıyla uygulamaya girecek olan yasa, işçi, emekçi, köylü, küçük esnaf tüm ezilen kesimlere yönelik sosyal yıkım saldırısından başka bir şey değildir.

Böylesine kapsamlı bir saldırı karşısında işbirlikçi veya refor-mist önderlikli konfederasyonların harekete geçmeyecekleri ya da başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilen emekçilerin enerjisini boşalta-cağı eylemlerle süreci geçireceğini daha önceki deneyimlerimizden biliyo-ruz. Bu genel saldırı dalgasını boşa çıkaracak olan gerçek güç işçi sınıfının birliğinden ve mücadelesinden geçmektedir. Bu birliğin ve mücadelenin önün-de durabilecek hiçbir güç yoktur.

Devletin sahte operasyon çaresizliği!

Türk hâkim sınıflarının ABD emperyalizmi öncülüğünde "Büyük Ortadoğu Projesi" adıyla yeniden dizayn edilen Ortadoğu coğrafyasında yer kapma, uşak konumunu güç-lendirme çabaları sürerken di-ğer yandan ise elindeki de kaybetmeme derdinde oldu-ğunu söyleyebiliriz. Zira Irak Kür-distanı'nda özerk bir Kürt yö-

netiminin bulunması ve Kürtle-rin burada devletleşme yönün-de attığı adımlar en çok da Kürdistan'ın birer parçasına sa-hip olan Türkiye, Suriye ve İran'ı rahatsız ediyor. Bu ne-denle, TC devleti de elde ettiği "başarı", "avantaj" vs.leri abartarak, bire bin katarak kendini pazarlama uğraşına gi-riyor. Sayfa 3

Yine "haksız tahrik" adaleti

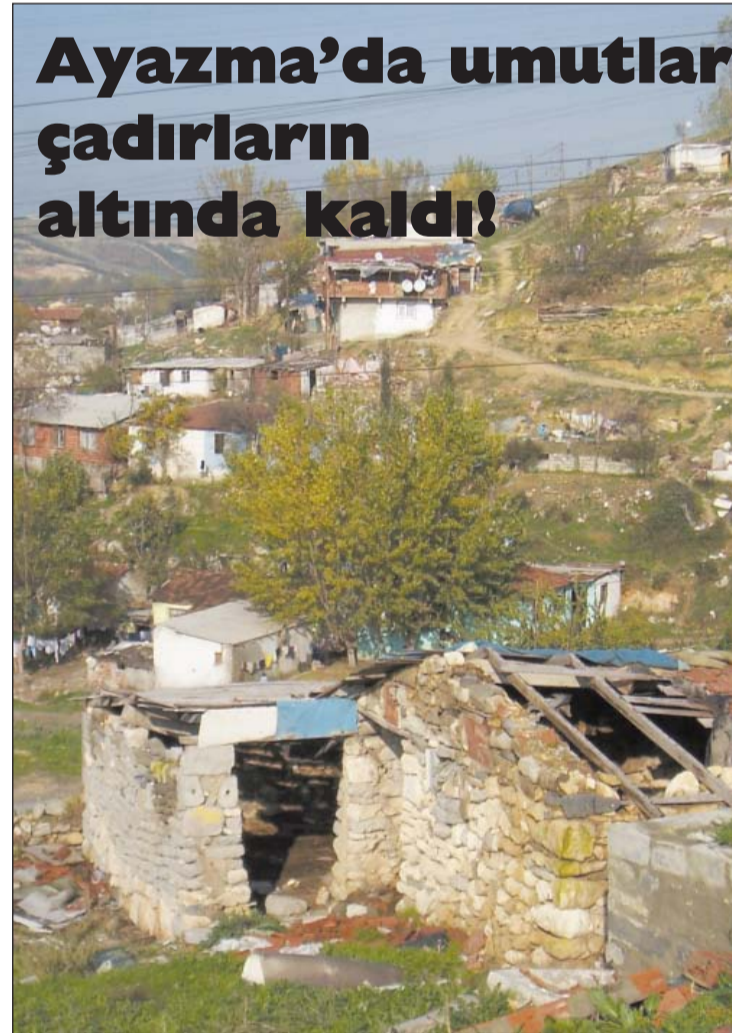

Son günlerde kadına yöne-lik şiddet konusunda karşımı-za çıkan iki kelime var:

Haksız tahrik...

Bu iki kelimenin içinde ka-dına yönelik şiddeti meşrulaş-tıran, uygulayanların mahke-melerde hak ettiği cezayı al-masının önüne geçen, yapana yaptıklarının yanında kâr kal-masını sağlayan bir tilsim gizli. Bu iki kelimeyi İzmir'de bir er-keğe "civeli bir şekilde" sa-atı sorduğu için öldüren "ko-ca"nın "haksız tahrik" kara-rı verilen davasında görmüş-tük. Sayfa 12

Ayazma'da umutlar çadırların altında kaldı!

Tarih 28 Kasım 2007. Saat gecenin 4'ü. Yaklaşık bir yıl önce yine bir kış günü yıkılan evlerinin yerine naylon ve tahta-lardan yaptıkları derme çatma barakalarda soğuk havaya rağ-men derin bir uykuda Ayazma halkı. Az sonra olacaklardan habersiz yaklaşık 25 aile tüm zorluklara rağmen neredeyse bir yıldır yıkılan evlerinin olduğu bölgeyi terk etmeme kararıyla daldıkları derin uykudalar. Sayfa 2

"Sefalet mahkumiyet" görüşmeleri

Asgari Ücret Tespit Ko-misyonu (AÜTK) bir kez daha bir araya gelerek, geniş emekçi yığınlarının asgari ücretlerindeki artışta görüştü. Komisyonun ilk toplantısına bir kez daha, Türki-ye İşverenler Sendikası Konfede-rasyonu (TİSK) temsilcisinin, en az artışı sağlama amaçlı getirdiği "işsizlik, kayıt dışılık ve enf-lasyon" gerekçeleri, özde ise açık tehditleri damgasını vurdu. Sayfa 4

Özelleştirme kiskacında şeker eritiliyor!

Tarımsal üretimin emperya-list çıkarılara uygun olarak tasfiye planının bir aracı olarak özelleş-tirmeler 22 Temmuz genel se-çimlerinden sonra hız kazanmış-tır. Şeker fabrikalarının özelleş-tirilmesine dair açıklanan planlar bunun en son örneklerinden ol-muştur. Sayfa 5

Dikkat polis çıkabilir!

Son bir ay içinde yaşanan polis vahşeti dikkatleri yeniden polislin icraatlarına çevirdi. "Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu"nun çıkarılması ile birlikte gündemi da-ha fazla meşgul eden polis terörü sınır tanımıyor. Son iki yıl içinde 34 kişi polis kurşunu ile katledildi. Polis bu yasa ile sokakların efendiliğine soyunduğunu herkese gösterdi. Ateş etmek, işkence yapmak için her zaman "halkı" bir neden bulan polislin sicili ol-dukça kabarıp. Sayfa 7

Sınıfsal Yaklaşım

İşçi sınıfının kazmayı bırakmaya hiç niyeti yok!

Sayfa 3

Emekçinin Gündemi

Hak-İş'leşen Türk-İş ve Türk-İş Genel Kurulu

Sayfa 4

Pusula

Kazanma bilinciyle pratikte yoğunlaşmalıyız!

Sayfa 11

Evrensel Bakış

Efsanelerde sona doğru!

Sayfa 13

Ayazma'da umutlar çadırların altında kaldı!

Yıkımdan geriye başta çocuklar olmak üzere barakaların yıkılanların göz yaşları, enkaz altında kalan eşyaları ve yitip giden umutları kaldı. Bir de gözaltına alınan 6 kişi.

Tarih 28 Kasım 2007. Saat gecenin 4'ü. Yaklaşık bir yıl önce yine bir kış günü yıkılan evlerinin yerine naylon ve tahtalardan yaptıkları derme çatma barakalarda soğuk havaya rağmen derin bir uykudaydı Ayazma halkı. Az sonra olacaktı habersiz yaklaşık 25 aile tüm zorluklara rağmen neredeyse bir yıldır yıkılan evlerinin olduğu bölgeyi terk etmeye kararlıydı. Birden dışarıdan sesler gelmeye başladı. Dışarıya baktıklarında kişi başına yaklaşık 50 polisin düştüğü bir manzarayla karşılaştılar. Polisler az sonra aç kurtlar misali saldırı hazırlığı yapıyorlardı savunmasız insanlara "buralarda barınamazsınız" diyerek. Saat 5'i gösterdiğinde başladı yıkım saldırısı. Hem de daha kendilerine bile gelemezmiş insanların eşyalarını bile almalarına izin vermeden yapıldı yıkım. Daha ön-

ceki yıkımdan kalan duvar cephesi, destek olduğu tahtalar ve üzerini örttükle ri naylonlar bütün eşyaların üzerine yıkıldı. Yıkım yapılmadan önce orada bulunan belediye yetkilileri göstermelik birkaç parça eşyaları kendileri çıkararak yaptılar yıkımı. Tüm bunlar karşısında göz yaşlarıyla ve yine sönüp giden umutlarıyla yıkım izleyen çocuklar vardı. Oysa onlar tüm olanaksızlıklara rağmen

sabah kalkıp gidecekleri okul eşyalarını ve çantalarını hazır etmişlerdi akşamdan. Ama onlar da yıkım altında kalmıştı. Tıpkı umutları gibi. Ev sahipleri ise gecenin beklenmeyen bu misafirlerine inat barakalarını yıktırmamak için direniyorlardı. Tabi kişi başına 50 polisin düştüğü bir yıkımda ne kadar direnebilirlerse. Zaten amaç da direnişi engellemek değil mi? Onun için gecenin 4'ünde gelmemişler miydi? Hem insanları uykuda yakalamak, hem de diğer bölgelere haber gitmesini ve oluşabilecek tepkiyi engellemek. Zaten Ayazmalılar Kürt kimliklerinden dolayı terörist etiketini yemişlerdi bile. Tüm bunlar zaten İstanbul'u emekçilere kapatmak isteyen egemenlerin bahanelerinden bazılarıydı. Ama bizler biliyoruz ki bu insanların evlerinin yıkılmasının asıl sebebi İstanbul'u

burjuvaziye peşkeş çekmektir. Çünkü bu saldırı furyasından çeşitli milliyetinden emekçi halkımız etkilenmektedir. Ayazma halkını terörist olarak lanse etmesinin asıl sebebi ise hem onların Kürt kimliği hem de son süreçte estiril-meye çalışılan ırkçı-faşist saldırılardan yararlanarak onları yalnızlaştırmaktır.

Yıkımdan geriye başta çocuklar olmak üzere barakaların yıkılanların göz yaşları, enkaz altında kalan eşyaları ve yitip giden umutları kaldı. Bir de gözaltına alınan 6 kişi.

Gazetemizin bir önceki sayısında Ayazma halkıyla yıkım öncesi yapmış olduğumuz röportajda özellikle son süreçte çocukların okula giderken önlerinin tinericiler tarafından kesildiğini, rahatsız edildiklerini ve çocuklarını okula göndermeye korktuklarını belirtmişlerdi. Ve konuyla ilgili Milli Eğitim Müdürlüğü'ne dilekçe verdiklerini, ama henüz bir cevap alamadıklarını söylemişlerdi, "zaten bir beklentimiz de yoktu" diyerek. Ama yanıtlıydılar. Milli Eğitim Müdürlüğü'nden onlara yanıt gelmişti. "Çocukların okula mutlaka gönderilmesi gerekir" diye. Ama ne hikmetse bu cevap yıkım sabahı geldi. Gelen yetkili yıkımdan haberi yokmuş gibi ailelerle çocukların durumları görüşmeye gelmişti. Tabi yıkımın şaşkınlığı(!) sonrası çocukların okul eşyalarının yıkımın altında kaldığından da habersiz ve bir o kadar umursamaz edayla çocukları okula göndermenin öneminden dem vuruyordu. Gerçi Milli Eğitim Müdürlüğü görevlisinin yıkımdan haberdar olmaması(!) anlaşılır. Zaten yıkımdan ne zabıtalardan gönderen Belediye Başkanı ne de yaklaşık 1.500 çevik kuvvetini gönderen Emniyet yetkililerinin haberi varmış. **Sahi onların haberi yoksa bu yıkımı kim örgütlemiş olabilir?**

Bizler **İkitteli** ve **Altınşehir Partizan okurları** olarak Ayazma'daki yıkımı duyar duymaz yıkım yerine gittik.

Oyaya vardığımızda insanlar çaresiz, ne yapacaklarını bilemez durumda bekliyorlardı. Daha sonra bir bölümü İnsan Hakları Derneği'ne giderek ne yapabilecekleri konusunda bilgi edinmek istediler. Diğerleri ise akşama başlarını sokabilecekleri bir yerleri olmadığı için yeniden tahta ve naylonlarla baraka yapma işine giriştiler. Ortak bir şekilde yapılan barakalara bizler de Partizan okurları olarak yardım ettik. Ayazma halkı bu pratikle "ya barınma sorunumuzu çözerler, ya da buraları terk etmeyiz" kararlılıklarını bir kez daha gösterdi. Barakaların yapımı sürerken insanların işe sorunu olduğunu da düşünerek Partizan okurları olarak yardım toplamaya karar verdik. **Gazi ve Okmeydanı Mahallelerindeki** yoldaşlarımızla esnaf ve kıraathaneleri gezerek hem Ayazma halkının yaşamış olduğu saldırıyı teşhir ettik hem de onlarla dayanışmanın önemine vurgu yaparak yardım topladık. Özellikle Gazi Mahallesi'nde kıraathanelerde sesli ajitasyonlarla yardım topladık. Topladığımız yardımları aynı gün akşam Ayazma halkına götürüp teslim ettik.

Şimdi Ayazma halkının başını sokabilecekleri barakaları var. Ama o barakalarda ne kadar yaşanabilir, gidip görülmesi gerekir. Bırakın yaşamayı kurtarılabilen eşyalarını bile saklayabilmeleri mümkün değil. Ama şimdi başka çareleri olmadığı için oralandalar. Çünkü gidebilecekleri başka bir yer yok. Ama tüm bunlara rağmen direnecekleri ve barınma sorunları çözümlene dek orada kalacakları konusunda ısrarlı ve kararlılar.

Son bir dipnot; Ayazma sakinlerinden birinin anlatımıyla; "**İnsanlara bu devlete niye düşman olunur diye sorular hep**". Cevap yine aynı ağızdan: "Vatandaşını sokakta bırakan devlete niye düşman olunmasın ki!"

İkitteli İK okurları

işçi-köylü'den

Merhaba

Egemenler cephesinde 2008 bütçesinin tartışılmaya başlandığı, aralarındaki danışıklı dövüşün bir örneği olarak Başbakan Erdoğan'ın "teröristleri eve döndürme" çalışması kapsamında açıkladığı plana dair tartışmaların devam ettiği, Türkiye Kürdistanı'nda operasyonların yanı sıra "itiraflığı özendirin" bildirilerin de dağıtıldığı bir süreçte ülkemizde birçok yerde yapılan "Edi Bes e" mitinglerinin bir benzeri olarak 9 Aralık'ta yapılmak istenen miting İstanbul Valiliği tarafından komik gerekçelerle yasaklanmasının ardından, çeşitli semtlerde kitelerin meşru haklarını kullanarak yaptıkları eylemlere tanık olduk. Ve bu eylemlerin ardından burjuva-feodal medyada yapılan haberleri de sınırsız bir çoğumuz takip etmişizdir. **Sadece bu örnek bile bize burjuva-feodal medyanın misyonunun ne olduğunu, neyi hedeflediğini göstermeye yetmektedir.** Geçtiğimiz günlerde başarı ile sona eren Telekom grevi sırasında gazeteler tarafından yapılan yalan haberler de hepimizin hatıradır. Demokratik talepleri ve en doğal hakları için grevde olan işçiler "**vatan haini**" ilan edilmiş, **hırsızlıkla suçlanmış**, ailelerine varana kadar çeşitli gerekçelerle suçlanmıştı. Yine ondan kısa bir süre önce DTP milletvekili olan **Fatma Kurtulan** olduğu iddia edilen ancak kendisi ve DTP tarafından bunun gerçek olmadığı söylenen gerilla fotoğrafı ile ilgili yaşananları ve burjuva basının takındığı tavır hatırlayalım. İsrarla yapılan tüm yalan haberlerin ardından gerçeklerin ortaya çıkmasının ardından takındıkları **ikiyüzlü** tutumu hatırlayalım. Daha geriye giderek bir şekilde halen devam eden ırkçı-şoven saldırılarını tersinirdirilmiş süreçte dönelim. Adeta bir histeri krizi geçirircesine devrimci, demokrat ve yurtsever kurum ve kişilerin saldırıya maruz kaldığı dönemde de burjuva-feodal medyanın misyonunu oynadığını söylemeliyiz. Tüm bunlar aslında bize basın-yayın faaliyetine egemenlerin ne kadar önem verdiğini, medyayı nasıl kullandıklarını ve bunu yaparken de yalancılıkta, ikiyüzlülükte, riyakarlıkta bir sınır tanımadıklarını göstermektedir.

Geçen sayımızda yine bu köşemizde yayın faaliyetinin kitleleri aydınlatma faaliyeti olduğu vurgusunu yapmıştık. Egemenlerin ve onların satılık medyasının bu aydınlatma faaliyetinden anladıklarını yukarıda sıraladık. Peki, biz ne anlıyoruz ya da ne anlamalıyız? İlk olarak belirtmeliyiz ki devrimci faaliyet en genel anlamıyla geniş kitleleri **aydınlatma faaliyeti**dir. Bugün karşı karşıya olduğumuz grev de, doğru kullanıldığında önemli bir aydınlatma, örgütlenme ve örgütlemeye aracı olan yayınlarımızı daha nitelikli ve güçlü hale getirmektedir. Bu nitelik ve güç ise kitlelerde gizlidir. Genel görüşlerimizi tek bir ağızdan geniş kitlelere ulaştırması gereken yayınlarımız ne kadar güncel ne kadar politik olursa olsun kitlelerden beslenmiyorsa ve onlara ulaşmıyorsa misyonunu yeterli kadar oynamıyor demektir. Bu noktada gazetemizin görece daha kitleyle iç içe olduğu 1 Mayıs, 8 Mart, 18 Mayıs gibi süreçleri örnek almak ve değerlendirmek gerekmektedir. Bu süreçlerde bütün okurlarımız buldukları alanlarda çeşitli eylemler örgütlemekte, örgütlenelere dahil olmakta ve bu faaliyetlerini gazetemize taşımaktadır. Bunun gazetemizde yarattığı olumlu havayı fark etmek zor değildir. Bu süreçlerin ardından hem elden hem de Yay-Sat dağıtımında yaşanan artış, kitlelerin gazetemize ulaşma çabaları, bizlere kitlemizin nasıl bir gazete istediğini göstermektedir. **Biz bu canlılığın gazetesini her sayısında olması gerektiğini, bunu yapabileceğimizi ve yaptığımızda da yayınlarımızı daha nitelikli bir hale getirebileceğimizi düşünüyoruz.** Yaptığımız okur toplantılarında çıkardığımız önemli sonuçlardan biri de budur. Birçok ilde ve bölgede faaliyette yaşanan eksiklik, ziif ve kimsi tikanıklıklara rağmen küçümsenmeyecek sayıda insanın çağrımıza kulak vermesi, bir araya gelmesi ve yayınlar üzerine **olgun** tartışmalar yürütmesi ve anlama-anlaşıma çabası bize bunu kanıtlamaktadır. **Ayazma'da sokakta kalan emekçilerle birlikte barakalarını tamir eden, Gazi Mahallesi'nde bu insanlar için yardım malzemesi toplayan, Bursa'da ırkçı-şoven saldırıya uğrayan Kürt aileleri ziyaret eden ve desteklerini sunan, Tarsus'ta tarım işçilerinin günlüklerinin 18 YTL'den 20 YTL'ye çıkması için eylem örgütleyen, Konya'da çadırlardaki tarım işçileri ile yaşayan ve söyleşi yapan vb. faaliyetleri örgütleyen okurlarımızın bu çalışmalarını birer örnek tir ve bunlar gazetemize yansıtıldığında inanıyoruz ki farklı bölgelere de örnek olacaktır. İşte o zaman yayınlarımız **kollektif örgütleyici** misyonunu daha nitelikli bir şekilde oynamaya aday olacaktır.**

Okur sohbetlerinden birinde bir okurumuzun verdiği örnek, örgütlülüğün önemli anlamında çarpıcıdır. "**Bugün 1 kişiyiz. Yarın çalışıp 10 kişi olduğumuzda 1'in yanına bir sıfır koyacağız. 100 kişi olduğumuzda iki sıfır daha koyacağız, 1.000 kişi olduğumuzda üç sıfır koyacağız. Bu önemlidir. Ancak anlamamız gereken buradaki 1'i kaldırdığımızda sıfırların hiçbir anlamı olmayacaktır. Oradaki 1, örgüttür**" sözleri örgütlenmenin önemini yansıtmaktadır. Evet devrimci faaliyetin esas kitlelere gitmek ve onları gerçekler etrafında örgütlemektir dedik. Yine önemli yanlarından biri de bu faaliyetin ders ve deneyimlerini yayınlarımızı taşımak, yol göstermek, faaliyetin aynası olmak ve sonuçlarını, yani onları yüz; yüzleri bin yapan pratiğimizizin örnek olmasını sağlamaktır.

Kış günü evleri başlarına yıkılanları, Çukurova'da bütün gün tarlada çalıştıktan sonra tarla sahiplerinin evlerine ekmek ve temizlik yapmaya giden kadın tarım işçilerini, Telekom grevinde burjuva-feodal medyaya ateş püsküren işçileri, ürününü yollara döken köylüleri sayfamıza ne kadar taşısak onlara gitmemiz ve örgütlememiz de o kadar rahat olacaktır. Bunu yapabiliriz/yapmalıyız!

Sulukule'ye hüznün çöktü!

Sulukule'de yaşayan Romanlar, bölgenin yıkılması ile birlikte evsiz kalacak

**Ş Ü K R Ü
P Ü N D Ü K**

Sulukuleliler bir süredir tedirginlik içinde yaşıyordu. **Fatih Belediyesi** ile **Büyükşehir Belediyesi**'nin ortak bir şekilde yürüttüğü proje ile Sulukule yeniden yapılandırılacaktı. İşte bu yüzden Sulukuleliler her an evlerinin yıkılması, sokağa atılma endişesi ile ezgilerini daha bir hüzünlü çalıyordu. Ve nihayet Sulukulelilerin korktukları başlarına geldi. **Sulukule'nin yıkım kararı kesinleşti.** Şu anda yıkımın ötünde yasal anlamda hiçbir engel yok. **Sulukule'de yaşayan Romanlar, bu yıkım ile birlikte evsiz kalacak.** Belediye'nin ev sahiplerine yaptığı baskılar sonucunda önemli bir bölümü evlerini satarken, kiracılar kara kara kişi nasıl geçireceklerini düşünüyor.

Gazetemizde daha önce de yer verdiğimiz Sulukule ve Romanlarla ilgili gelişmeleri takip etmek üzere yolumuz yeniden Sulukule'ye düşüyor. Sulukule'nin

tek katlı ahşap evleri arasında geçerek **Sulukule Roman Kültürünü Geliştirme Derneği'**ne giriyoruz. Girer girmez dernekdeki Romanlar Taşoluk'ta yaşayan ve TOKI'nin Taşoluk'taki dairelerinden satın alanların mesajlarını öfkeyle gösteriyorlar. Romanları aşağılayan birçok mesaj bize de okuyan Romanlar arasında gitmek isteyenler de vazgeçiyor. Devletin şovenizmi ve ırkçılığı geliştirmek amacıyla yürüttüğü çalışmaların meyvesini verdiğini Sulukule'de daha yakından görüyoruz. Tarih boyunca aşağılanan, hor görülen Romanlar, ırkçılığın yükseltilmesi ile birlikte daha boyutlu saldırıları göğüslemek zorunda. Bize yoksulluklarını anlatan Romanlar, Taşoluk'ta nasıl geçeceklerini, nasıl hayatta kalacaklarını soruyorlar.

Mahallede yaşanan gelişmeleri yıkımın gündeme girmesinden bu yana konuyu yakından takip eden Roman Kültürünü Geliştirme Derneği Başkanı **Şükrü Pündük'e** sorduk.

- **Kura çekilişleri televizyonlara Sulukuleliler Taşoluk'a göbek atarak gidiyor yorumlarıyla yansıdı. Yaşanan bu mu gerçekten?**

- İnsanlar zannediyor ki, Belediye bize ev verdi. Oysa 15 sene boyunca bu parayı ödeyecekler. Birkaç ay ödemeyince kapı önüne koyuluyorsun. Bu insanların okuma yazması yok, "sana ev ver-

yorum" de, adam her şeyini bırakıp gider. Buradaki insanlar parfüm satıyor, kazaak satıyor, çoğu müzisyen. Taşoluk'ta en ucuz evin kira bedeli 280 YTL, en yüksek kira bedeli 480 YTL. Elektrik, su, aidat, doğalgaz, yol parası ile birlikte hesapladık, 760 YTL para verecek. Biz en ucuz haliyle hesapladık. 480 YTL'lik ev alan da 1.100 YTL para verecek. Vatandaş bu süre içinde ayakkabı giymeyecek, hastalanmayacak, kaza geçirmeyecek, çünkü bu paranın içinde bunların hiçbirini yok.

Biz 600 yıldır bu mahallede oturuyoruz. Bu insanlar en fazla 6 ay orada yaşayabilirler. Geri dönmek istediklerinde parayı nereden bulacaklar? Biz "**halkımız burada kalsın, kiracılara da burada ev yapılınsın**" dedik. Burada 60 YTL kirayı veremeyen bir insan TOKI'nin parasını nasıl ödeyecek?

- **Fatih Belediyesi buranın örnek bir proje olduğunu söylüyor. Belediye ile görüştünüz mü?**

- Evet, görüştük. Cuma günü yeni bir toplantı olacak. Fatih Belediye Başkanı "**bu örnek bir projedir**" diyor. Eğer bu örnek proje ise, bu ülkede yaşayan herkes evi yıkılma tehlikesi taşıyor demektir. Bu projeye karşı Mimarlar ve Mühendisler Odası'nın açtığı iptal davaları var. Başbakan hükümet olduğunda "inşaat sektörünü geliştireceğiz" diyordu. Bu şekilde

inşaat sektörü büyüyecek. Evleri yıkıp yerini yapacaklar. TOKI bu yıkımlardan çok büyük paralar kazanacak.

Herkesin ayağa kalkması lazım aslında. Bu sadece Sulukule'nin işi değildir. Burası tarihi bir yer, sit alanı. Burada bu işi yapabiliyorsa her yerde yapabilir. Türkiye halkı bu örnek projelerden korksun. İnsanlar orada kış kıyamette karın altında nasıl kalacaklar? Evleri yıkılacak "**en azından kışı orada geçireyim**" diye düşünüyor birçoğu. Ama biz bu işin sonunu bırakmayacağız. Sadece halkımızdan destek bekliyoruz. **(İstanbul)**

TC devleti sahte operasyonlarla kendi çaresizliğini açık ediyor!

Türk hâkim sınıflarının ABD emperyalizmi öncülüğünde **"Büyük Ortadoğu Projesi"** adıyla yeniden dizayn edilen Ortadoğu coğrafyasında yer kapma, uşak konumunu güçlendirme çabaları sürerken diğer yandan ise elindeki kaybetmemeye derinde olduğunu söyleyebiliriz. Zira Irak Kürdistanı'nda özerk bir Kürt yönetiminin bulunması ve Kürdlerin burada devletleşme yönünde attığı adımlar çok da Kürdistan'ın birer parçasına sahip olan **Türkiye, Suriye ve İran'** rahatsız ediyor. Bu nedenle, TC devleti de elde ettiği **"başarı"**, **"avantaj"** vs.leri artarak, bire bin katarak kendini pazarlama uğraşına giriyor. Bu öyle bir hal almış durumda ki, **Dağlica** saldırısından sonra yapılan sözde diplomasi trafiğiyle tüm dünya Türkiye'nin ne kadar mazlum, ne kadar haklı bir pozisyonda olduğunu anlamış havası yaratılıyor, herkesin TC'nin **"terörle mücadelesinde"** yanında olduğu ifade ediliyor. Ve tüm bunlar da dün denmedik söz bırakılmayan hükümetin başarıları olarak yanıtılıyor. Oysa durum hiç de böyle değildir! Türk devleti ne Kürt meselesinde ne de bölgedeki diğer sorunlarda tayin edici değildir (olamaz da). Türk devleti bölgede sadece ABD'nin politikalarının sadık bir uygulayıcısı, sürdürücüsü olup, ancak bu nedenle bölge ülkeleri tarafından dikkate alınmaz. **PKK'ye karşı başarısızlığına dahi diğer devletlerin yardım etmeyiyle açıklayan bir devlet nasıl olur da bölgenin "hegemon" devleti, tayin edici gücü, öncüsü olabilir?**

Bunun en büyük kanıtı ise PKK ve Kürt Ulusal Sorununda daha bir ay önceki **"Sınırдан gireceğiz, Kandil'i dağıtacağız, PKK'yi bitireceğiz"** efelerininin, Bush ile yapılan görüşmelerin sonucu yerini ABD'nin de yardımıyla geniş bir tasfiye planına bırakmasıdır. Plan ABD'ye ait olunca Irak Kürdistanı'ndaki işbirlikçi yönetimi de TC devleti ile benzer telden çalmaya başlamıştır. Yoksa ortada ne AKP hükümetinin bir başarısı vardır ne de ABD ile olduğu iddia edilen "stratejik ortaklık" ilişkilerinin bir sonucu. Olan biten, işlerin ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi'ne uygun bir şekilde

düzenlenmesidir. Ve bu Proje dâhilinde **İran'ı merkeze/hedefe koyan ABD emperyalizmi** Türkiye ve diğer güçleri bir araya getirerek projesini güçlendirmeye çalışmaktadır.

Bu noktada TC devletinin **Musul ve Kerkük** üzerindeki propagandalarına da birkaç cümleyle de olsa değinmek bir noktayı aydınlatmak yerindedir. Önce-likte bölgedeki güçlere ve güçlerin dağılımına bakınca TC devletinin sınır ötesi operasyon söylemleri içinde geçen Musul-Kerkük'ü ele geçirme diye bir iddiasının varlığı dahi kuşkuludur. Her ne kadar Musul ve Kerkük üzerindeki hak iddiası ifadelendirilse de (ve tarihsel olarak böyle) politik olarak bundan bahsetmek mümkün değildir. Doğrudur, bu iki şehrin kontrolü tartışma konusudur; ancak bu Türk devleti ile Kürdler arasında değil, **Kürdler ile Araplar** arasında geçmektedir. Ayrıca Arapların isteği bu şehirlerin kontrolü de değil, çıkarılan petrolden haklarını alabilmektir. Yani konu yine **güçlü** bir Kürt yönetiminin istenmesindedir.

PKK'yi tasfiye etmede klipler arası anlaşmazlık

Türk hâkim sınıfların arasındaki klik çatışması son yıllarda özellikle türban, şeriat, laiklik vb. suni gündemler üzerinden şekillense de özellikle Kürt ulusal sorunu üzerindeki çelişki ve çatışmalar esas gündemlerden birini oluşturmaktadır. Türkiye'de hakim sınıfların çeşitli kliklerinin PKK'ye karşı TC devletinin Osmanlı'dan günümüze kadar bir devlet politikası olarak **"imha ve inkar politikaları"** değil, meşumlele birlikte, bunun nasıl yapılacağı konusundaki yaklaşımları farklıdır. Bugün AKP'nin temsil ettiği Türk hakim sınıflarının bir bölümünün sözcüsü olarak R. T. Erdoğan'ın, Bush ile görüşmesinin ardından geniş bir tasfiye planından bahsetmesi, **"dağdakini silahsızlandırma"** ya da **"dağa çıkarmaları minimize etme"** söylemleri, bu kapsamda yeni bir pişmanlık yasası imalarıyla "af tartışmalarının" gündemleştirilmesi bu anlayış farklılıklarının ürünüdür.

MHP ve (söylemde MHP'den daha da militarist bir duruş sergileyen) CHP'nin tüm sınır ötesi operasyon (hatta işgal) yönündeki baskıları, militarist burjuva feodal medyanın da hükümeti bu noktada sıkıştırma çabaları yine bu gelişmelerin bir yansımasından başka bir şey değildir. Ancak hangi klik başa gelirse gelsin hepsi açısından ABD emperyalizminin planına su ya da bu şekilde uyacağı ve uygulayacağı ezilen halkımız açısından açık olmalıdır. Çünkü bu klik çatışmalarının daha da üstünde ABD emperyalizminin politikaları, bu ko-

TC devletinin psikolojik savaşta en önemli aracı medya yine çamura saplandı...

nu özgülünde de Ortadoğu Projesi vardır.

"Sınır ötesi operasyon" başladı (mı?)

"Türkiye teröristlere yönelik sınır ötesi operasyon başlatıldı... Operasyon Genelkurmay Başkanlığı'nın internet sitesinde duyurulan haber süslendi, büyük kahramanlık öyküleri dizildi. Hükümet ve ordu arasındaki anlaşmazlıkların ortadan kalktığı, bunun sonucunda da haşmetli ABD'nin de yardımıyla ilk sınır ötesi operasyonun başladığı ilan edildi. Hükümeti sınır ötesi yetkisini **28 Kasım** tarihinde Genelkurmay'a devretmişti ve kahraman Mehmetçik de hakkını vermişti. Askeri kaynaklardan haber alan basın yaklaşık 100 kişilik bir özel birliği PKK kampını vurmak için Kuzey Irak'a geçtiğini, ayrıca 4 ila 6 helikopterin kampı bombalamak için gönderildiğini ve operasyonun ardından birliklerin geri döndüğünü duyurdu. Ama bu işte bir terslik olduğu kesin.

verdiğinin teknik vasıtaları tespit edildiği de kaydedildi. Genelkurmay Başkanlığı bölgeye ihtiyaç duyulması halinde diğer unsurlarla da müdahale edileceğini açıkladı."

2. Aralık günü burjuva-feodal medya, manşetlerinden yukarıya ayrıntısını aldığı haberi üzerinden **"Nihayet"**, **"Sınır ötesi operasyon başladı"**, **"İlk anlık istihbarat"** vb. vb. başlıklarıyla 17 Ekim 2007 tarihinde Meclis'ten çıkarılan **"sınır ötesi operasyon yetkisi"**nin 1 Aralık tarihi itibarıyla kullanıldığını ve

TC ordusu anlık istihbaratı ABD'den alıyor ama Irak'taki **ABD ordusu** Irak Kürdistanı'na yönelik bir hareket olduğundan haberi olmadığını açıklıyor "harekâtın" ertesi günü. İddia edilen hareket I. Kürdistanı topraklarına yapıyor ama **peşmergeler** operasyonu doğrulamıyorlar ve Türk ordu birliklerinin "Güney Kürdistan" sınırları içerisinde bulunan Dola Mir ve Dola Merge alanlarına **top atışları** yaptıklarını belirtiyorlar. Aynı kaynaklar yaklaşık iki saat süren top atışları sonucu herhangi bir nokta operasyonu ve askeri hareketlilik gözlenmediğini vurguluyorlar. Yine Güney Kürdistan Federe Bölge Başkanlık Sözcüsü **Fuad Hüseyin**'in ise çatışmayı doğrulamayıp "Türk askeri içeri girmedi", "top atışları olabilir" dediği öğreniliyor. Ayrıca Çukurca ilçesine bağlı sınırın sırım noktasında bulunan **Çayır Köyü muhtar** da askeri bir hareketlilik görmediklerini söylüyor.

Dahası HPG Ankaragah Komutanı

oldu, dosta düşmana TC devletinin ne-lore kadir olduğu gösterildi, TSK ile hükümet arasında uyumsuzluk giderildi vs. vs.

Olmayan bir operasyonu olmuş gibi göstererek psikolojik savaşın en önemli unsuru olan halkın moralini bozma, umudunu kaybettirme üzerinde duran TC devleti diğer yandan da ABD'nin uşağı olma pozisyonunu gizlemeye çalışıyor. **ABD'ye rağmen, üstelik ABD'nin kontrolü altındaki bir bölgeye operasyon düzenlenerek** "ABD'den sonra, **kendi dışındaki topraklara operasyon düzenleyebilen tek ülke"** olduğu yaygarasıyla Ortadoğu'da hak ettiğini iddia ettiği bölgesel güç olma histerisini ve hayalini de ortaya koyuyor. Ancak gerçekler acı bir biçimde bu tür Osmanlı'dan ve TC devletinin ilk kuruluş yıllarından kalma bu taktik sadece çaresizliklerini gösteriyorlar. Diğer yandan da Bush ile yapılan görüşme sonrası aslında vazgeçilen sınır ötesi operasyon çığırklarına da sahte bir zafer hediye ederek bu kesimlerin hamlelerinden kaçınıyorlar.

Kısacası yalan, sömürü ve kan üzerine kurulu bu düzenin sahipleri bir kez daha ABD emperyalizminin planlarına göre hareket ederken, içte bizzat kendi eliyle kıskırttığı ırkçı-şoven dalganın eline yeni bir oyuncak veriyor.

HPG Ankaragah Komutanı **Bahoz Erdal**'in söylediği gibi bu şekilde sınır içindeki katliamlar, baskılar, devlet terörü gizlenerek şiddetin dozu artırılıyor. Bunun son örneği de T. Kürdistan'ın birçok ilinde yapılan **Edi Bes e (Artık Yeter)** eylemlerinin İstanbul'da birçok devrimci yapı ile birlikte örgütlenen kısımına yönelik yasaklama, emekçi mahallelerde terör estirilmesinin şeklinde yaşandı. İstanbul'un birçok semti yurtsever ve devrimcilerin molotoflarıyla aydınlanırken, polislin azgınca saldırıları da gündeme geldi. Bu eylemlerde olduğu gibi Kürt halkına yönelik tüm saldırılarda eylem birlikleri içinde yer almak, bu doğrultuda hareket etmenin önemine bir kez daha dikkat çekelim. Emekçi halkın birliği tüm bu saldırılara, yalanlara, operasyonlara verilecek en güçlü yanıt olacaktır.

Bahoz Erdal da, operasyonları yalanlayarak **"sınır ötesi operasyon adı altında asıl savaşın içeride yürütüldüğünü"** söyledi ve **"her türlü saldırıya gerillerin huzurlu olduğunu da"** sözlerine ekledi.

Ahlak ötesi psikolojik savaş

Görülmesi üzere bu hareketin tek şahidi Genelkurmay. Zira ne topraklarına operasyon yapılan Irak yönetiminin, ne anlık istihbaratı veren ABD'nin ne de kendisine yönelik operasyon yapılan ve büyük kayıplar veren PKK'nin bu harekâtın haberi olmadı, Türk askerinin sınırdan geçtiğini fark etmediler bile(!)

Ortada henüz bir sınır ötesi operasyon olmadığı kesin, ama TC devletinin **"kırılan gururu"** da bu haberle tamir

Sınıfsal Yaklaşım

İşçi sınıfının kazmayı bırakmaya hiç niyeti yok

Abartıdan kaçınmak, öznelciliğe düşmek gerek. Buradan yola çıkarak birçok şeyin değişime uğrayacağı ve artık yepyeni bir sürecin başlayacağını da söylemek gerek. Ancak olanın da **hakkını** teslim etmeli ve bazı gerçeklerin altını çizmeliyiz ki hem önümüzdeki süreç ilişkin oluşturulacak politikalar doğru belirlenebilsin, hem de **genel soruna** ilişkin öteden beri yaratılmaya çalışılan kafa karışıklıkları ve saldırılarınla mücadelemizde mesafe alabilelim.

44 gün süren **Telekom** grevinden söz ediyoruz. Taleplerin büyük oranda kabul edilmişse de eylemli işçi sınıfı açısından değerli kılan. Önce bu belirleme ile başlamak gerek. Ne var ki bu faktör **ihmal edilemez** bir noktada durmaktadır. Zira özellikle böyle eylemlerde, "yenilgiden çıkarılan dersler"le bir yere varılmadığı görülmektedir. Bunun için önderlik mekanizmasına **"sınıf"** sendikacılığının hükmetmediği hatırlatılmalıdır. 12 Eylül askeri faşizminin her türden örgütlenmeyi düzenlemesinin ardından, kitesel yoğunluk (26 bin) ve coğrafi kapsam (81 il 600 işyeri) açısından en büyük grevlerinden birisi olarak gerçekleşen eylem; önderlik edenlerin de isteyip-beklemediği boyutlardaki sonuçlarla tarih sahnesinde yerini almıştır.

Sorunlar genellikle Toplu İş Sözleşmesi ve görüşmeler aşamasında bir biçimde çözülmekte ve mevcut sendika yönetimleri ile patronlar/hükümet arasında iş bağlanmaktadır. Grev aşamasına geçildiğinde birçok şeyin **"raydan"** çıkabileceği bilinen bir olgudur. Bu yüzden hiçbir patron ve işbirlikçi sendika bu riske girmek istemez. Buna karşın bu aşamada da sendikaların çoğu kez direnişi boğduklarına/satıklarına tanık olunmakta beraber süreçten işçi sınıfı mücadelesi adına elde edilen **kazanımların** küçümsenmeyecek yanları her zaman için var-

dır.

Telekom grevi, ırkçı-şoven kampanyanın azgın biçimde geliştirildiği, linç histerisi ile toplumun kuşatıldığı bir süreçte sahne aldı. Hemen öncesindeki Hava-ış sürecinden grev karşıtı kampanya ile idmanlı para-medyanın, bu kez dönem hassasiyeti ile **"ihane"** temasını öne çıkararak giriştiği yoğun saldırılara maruz kaldı. Buna grevdeki işçilere, sendikacılara yönelik saldırılar, gözaltılar, tutuklamalar eklendi. Grev kırma eylemleri, taşeron faaliyetleri, sabotajlar birbirini izledi.

Benzer bütün grev ve direnişlerde olduğu gibi Telekom grevinin en büyük **zafiyetini** de hiç kuşkusuz başında bulunan Haber-ış oluşturuyordu. Grev kararına Telekom patronlarının adeta **"zorla"** ittiği Haber-ış yöneticileri, direnişi yürüten, her türlü baskı ve saldırıya göğüsleyen ve püskürttüren işçileri seyretmekten başka hiçbir şey yapmıyorlar, aksine örneğin şoven kampanyaya destek verip içinde bulundukları durumda **"utanan"** bozguncu demecilerle eylemin gücünü zayıflatıp rol oynuyorlardı.

Telekom grevi, işçi sınıfı mücadelesinin uzun bir dönemdir ciddi bir **gerileme** içerisine girdiği, özelleştirme saldırıları karşısında mevzi direnişleri ile geliştirdiği karşı ataklar dışında, genel olarak **sus-kunlaştığı** bir süreçte devreye girdi. Telekom grevi, yüksek orandaki işsizliğin basıncıyla beraber sendikal hareketin **felç** olduğu koşullarda, işçi sınıfı örgütlenmesindeki sorunların **tavan** yaptığı bir zeminde gerçekleşti.

Telekom grevinin, sendikal hareketin mevcut durumu nedeniyle işçi sınıfı cephesinden **aktif ve güçlü** eylemlerle destek alması beklenen bir durum değildi. Ancak **dayanışma**; gerek diğer işkol-larındaki işçi ve emekçilerden gerekse de mücade-

lenin çok çeşitli alanlarından hızlı biçimde örülüş, **"5 lirani paylaş"** kampanyası, işyeri ziyaretleri, gıda-giyecek yardımları ve destek eylem-gösterileri ile düşman saldırılarına karşı koyabilmeye etkin bir tutum sergilenmiştir.

Telekom grevinin işçi sınıf hareketine tam da bu koşullarda verdiği **moral** ve aldıkları **soluk** son derece önemlidir. Bu moral, **"sınıf"** olgusunda somutlanan bir gücünün farkında olma hali olarak okunmalıdır. Grevle kurulan ilişkinin açık biçimde gösterdiği, **"üretimden gelen güç"** esprisi, bu eylem vesilesiyle, kendini somutlamış olmaktadır. Esas anlamlı ve önemli olan da bunun dosta, düşmana değil, her şeyden önce sınıf **kendisine** gösterilmesi ve duyusatılmasıdır.

Burada, işçi sınıfı hareketinin en önemli taşıyanı, en etkili eylem biçimi, dahası mücadele okulu olan grev silahının bilincini biçimde **silinmeye** çalışması karşısında, bu eylemin ciddi bir **direne** noktası oluşturulabileceği üzerinde durmak gerekecektir. Grevler özellikle 12 Eylül'ü takip eden süreçte, ya **suç** kapsamına alınmak ya da **etkisiz unsur** konumuna sokulmak suretiyle, sınıf mücadelesi alanında **istisnai** bir pozisyona itildiler.

1987'ye kadar süren suskunluk, '90'lı yıllara kadar yılda **30** bini aşkın işçinin greve çıktığı (grev sayısı ortalaması **210**) bir dönemin ardından bahar eylemleriyle açılan süreci getirdi. 1990 ve 1991 yılları, işçi sınıfı direnişleri için zirveydi. Sırasıyla, **458** ve **398** adet grev yapıyor, **166** ve **164** bin işçi eylemlerde yer alıyordu. Sonrasındaki düşüşe, 1995'teki ekonomik kriz karşısında verilen tepki ile yanıt geliyor, bu yıl içerisinde **120** greve **200** bine yakın işçi katılıyordu. İşte **"gerileme dönemi"** bundan sonra başladı. 1996'dan 2007'nin başına kadar tam **11** yıl içerisinde **380** adet grev yapıldı ve bunlara katılan işçi sayısı **100** bini ancak buldu ve bu ortalama 2007 boyunca da değişmedi. (Bilgi olsun, 1980'de yapılan grev sayısı **220**, greve katılan işçi sayısı **85** bin dolayındadır.)

Gerileme döneminin sonuçları, işçi sınıfı hareketine dibe vurdurmakla sınırlı kalamazdı. Bunun **ideolojik** planda daha kritik noktaları hedefleyeceğine ve sınıfı can evinden vurmaya çalışacağı beklenmeliydi. Nitekim, **"sendikaların işsizleştirilme"**nden öteye gidildi ve esas olarak işçi sınıfının

kimliği tartışılmaya başlandı.

Bunun yeni bir tartışma olmaması da önemizdi. Bir takım tartışmaların değişik dönem ve koşullarda, hatta değişik ülkelerde ve aktörler arasında yapılmış olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Kullanılan argümanların kimi zaman benzeşmesi de çok anlamlı sayılmazdı. Eğer yaşanan bir pratik üzerinden harekete geçilmişse sorun pekala gündemleştirilebilir ve etkili olunması için şartlar olgunlaştırılabiliyordu.

İşçi sınıfının kaderine bu kadar **mahkum ve pasif**, politik aktör olarak denli **silik**, örgütlenme açısından bu boyutta **tasfiye** olmuş hali üzerinden yürüyülen, bu durumu devrimci dinamizmdeki erozyona bağlaşıyorlar(d). Bunun kendidilğinden bir süreç olmadığı, kapitalizmin **başarısı** ile işçi sınıfının üretimdeki **rolünde** meydana gelen gerilemeye paralel bir gelişimin/lerlemenin bu durumu yaratmıştı.

Oysa tam aksine, ortada emperyalist-kapitalist sistemin vaat ettikleri bakımından başarısız değil aksine büyük bir **başarısızlığı** söz konusudur. İnsanlık ve doğa, mevcut sistem kurulduğu ve egemenliğini pekiştireli beri büyük felaketler yaşamış, korkunç kıymalara ve savaşlara uğramış, devam etmekte olan sömürü ve zulüm, açlık ve kirlenme neticesinde **toplu imhannın** eşliğine gelmiş bulunmaktadır.

İşçi sınıfının, sömürü çarkları vahşi biçimde dönen dünyamızdaki **devrimci rolü ve dinamizmi** ise azalmak bir yana daha da artmaktadır, bilenmektedir. Bunu köreltmek için kurulan her türlü tezgah, devreye giren işbirlikçiler, onanayan oyunlar, düzenlenen senaryolar, manipülasyon ve baskıların geçici bir dönem iş görmesi dahi söz konusu olmayacaktır.

Sınıf hareketinin geri ve pasif konumu, sınıfın **niteliğini/kimliğini** sorgulatacak bir olgu değildir. Kimlik, toplumsal bir gerçekliğin ürünüdür. Üretimdeki rolüyle ilgilidir. Üretim değişmediği koşullarda, zorlama belirlemeler yoluyla işçi sınıfına başka elbiseler giydirmeye çalışanlar, bilinçli olarak devrimci/ komünist teoriyi geçersiz hale getirmeye çalışıyorlar.

Telekom grevi işte en çok da bu yüzden; işçi sınıfı şahsında devrimci teoriye karşı ideolojik saldırıların göğüslenmesinde, sınıfı canlı canlı mezara gö-

menlere **yanıt** olması bakımından önemsenmelidir. Ancak tarihin cilvesidir, MLM teoriye saldırıların şanssızlığıdır ki, grev ve direnişler birbirinden **"haberli"** biçimde dünyanın dört bir köşesinden ak-maya başlamıştır...

Kabus gibidir: İtalya'da 9 Kasım'daki kamu emekçileri grevine yüz binlerce kişi katılmıştı. **Fransa**'da ise demiryolu işçileri 13 Kasım'dan itibaren **500** bin kişiyle greve başladı. Kamu ulaşım emekçileri, enerji işçileri ve kamu emekçilerinin katlımi ve öğrencilerin desteğiyle büyüyen eylem nihayet 20 Kasım'da (Kara Salı) **5** milyonluk genel grev ile taçlandı. Aynı dönemde **Almanya**lı makinistlerin grevi, diğer taşımacılık sektörlerini de etkileyerek sürüyordu.

Macaristan'da demiryolları, toplu ulaşım, sağlık ve eğitim işçilerinin 21 Kasım'da başlayan grevi, köylülerin aktif desteğiyle gelişim gösterdi. **Hollanda**'da işçi sınıfının gerçekleştirdiği "genel eylem" **24** Kasım'da yapıldı, liseli gençler polisle çatıştılar. **Japanya**'da Amerikan üslerinde çalışan **16** bin işçinin grevi, 22 Kasım'dan bu yana sürüyor. **Güney Afrika**'da **250** bin madenci 5 Aralık'ta grev yaptı. **Yunanistan**'da 12 Aralık'ta genel grev var...

Telekom dahil bütün bu grev ve direnişler işçi sınıfının gümbür gümbür geldiğini, birçok ülkede iktidara yürüdüğünü ya da iktidarları salladığını göstermiyor elbette. Bunların sürekliliğinden bir durum arz ettiği de yok. Belli büyük bunalm dönemleri hariç dünyada durum böyle seyretmesi de son derece **doğal** zaten. Ne var ki bu örneklerin gösterdiği **önemli** bir şey var. Bir aylık zaman dilimi içerisinde hiç de küçümsenmeyecek sayıda ve yoğunlukta bu eylemler işçi sınıfının her türden burjuva çarpıtması ve iddiasının aksine her zamanki kadar **diri ve aktif** olduğunu kanıtıyor.

Ancak bizim cephemizden sorun bir anlamda tam da bundan sonra başlamaktadır. İşçi sınıfı hareketinin ne kadar içinde olduğumuzda, soruna ne kadar vakıf durumda olduğumuzu, misyonumuzu ne oranda bilince çıkarabildiğimizi **sorgulamalıyız**. Bu muhasebe sağlıklı biçimde yapılmasızın sınıfın genel çaplı sorunları ile ilgili **müdahaleci** bir rol üstlenilebilir mümkün olmayacaktır. **Öncünün, kendine yönelmek ve kendinden başlamak diye algılanması gereken husus budur.**

“Sefaletle mahkûmiyet” görüşmeleri

Asgari Ücret Tespit Komisyonu (AÜTK) bir kez daha bir araya gelerek, geniş emekçi yığınlarının asgari ücretlerindeki artışı görüştü. Komisyonun ilk toplantısına bir kez daha, **Türkiye İşverenler Sendikası Konfederasyonu (TISK)** temsilcisinin, en az artışı sağlama amaçlı getirdiği **“İşsizlik, kayıt dışılık ve enflasyon”** gerekçeleri, öзде ise **açık tehditleri** damgasını vurdu. Toplantıya başkanlık eden Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı **Faruk Çelik**, bir yandan asgari ücrete 2002'den bu yana % 134 oranında artış yaptıklarını söylerken, diğer yandan da mevcut asgari ücretin yeterli olmadığını itiraf etmek zorunda kalyordu.

Emekçinin değil, sermayenin çıkarlarını temsil için orada bulunduğu kesin olan Çelik, kimi temsil ettiğini ise, 2008 Ocak ayında itibaren yürürlüğe girecek olan **Asgari Geçim İndirimi** adı altındaki uygulamayı aktarırken ortaya koyuyordu.

Çelik, sanki emekçi yığınları bir lütufta buluyorlarmışçasına aktardığı uygulamada, **1 Ocak 2008'den** itibaren uygulanacak asgari geçim indirimi ile ücretin yıllık brüt tutarının, çalışan için **yüzde 50**, çalışmayan eş için **yüzde 10**, ilk iki çocuk için **yüzde**

Görüşmelerde telif edilen artışın **% 6** olması bile tek başına, emekçi yığınların sefaletinin devam edeceğinin göstergesidir. Emekçiye yine yoksulluk ve açlık dayatılmakta, yoksulun karnını doyuran çay ve simit de artık giderek emekçi yığınlar için **“zengin yemeği”** sınıfına dâhil olmaktadır.

de **7.5**, diğer çocuklar için de **yüzde 5** oranlarında indirim uygulanacağını anlatıyordu. Ve hemen ardından da asgari ücretin belirlenmesinde, ülke şartlarının dikkate alınarak, buna göre bir rakam tespit edilmesi gerektiğini söylüyordu.

Toplantıda TISK'i temsil eden **Ali Nafiz Konuk** ise, tehditkar tutumunu sürdürerek; **“Enflasyonun kontrol altında tutulabilmesinin en önemli faktörü, maliyetlerin, bu bağlamda ücret artışlarının makul sınırlar içinde korunabilmesidir”** diyor ve asgari ücretin

yüksek belirlenmemesini istiyordu. Konuk, tehditkar tutumunu **“Makul bir şekilde sokulmalı”** diyerek kudem tazminatının da aşağı çekilmesini ve ayrıca **16 yaş ve üstü için belirlenen rakamdaki yaş sınırının 20'ye çıkarılmasını** istediklerini söyleyerek sürdürüyordu. Patronlar cephesinden gelen tehditler elbette bununla sınırlı kalmadı. **“Belirlenecek asgari ücret, enflasyonu yükseltici rol oynamamalı, bir türlü önlenemeyen işsizliği daha da artırmamalı, işçi ve işvereni kayıt dışına itmeli, özellikle emek yoğun işkollarında fabrikaları kapattırarak uluslararası yoğun rekabet karşısında sanayimizin gücünü zayıflatmamalı, TİS uygulayan yerlerdeki dengeleri altüst etmemeli”** yönlü, sermayenin çıkarlarını gözetken sözlerle devam etti.

Bu görüşmelere **“emek cephesini temsilen”**, Türk-İş Genel Eğitim Sekreteri **Mustafa Türkel** katıldı. Son süreçte yaptığı savaş çıkırtkanlığı, halkı birbirine düşman etme çabalarını meşrulaştırmaya hizmet eden açıklamaları ile emek cephesinden çok egemenlerin çıkarlarını koruyan Türk-İş adına gerçekleşen bu katılım, görüşmelerin kimin lehine sonuçlanacağına dair yeterli ipuçları sunmaktadır. Zaten Türkel'in görüşmelerdeki

yaklaşımına damgasını vuran tutumun, dışı dış bir hak almayı değil, **“umut”** ve **“beklenti”** içinde olmaktan öteye geçmeyen bir yaklaşımı içerdiği de, bu tespitin ne kadar yerinde olduğunu göstermektedir.

İnsanca yaşama koşullarını sağlamaktan çok uzak olan asgari ücret, halen **16 yaşını doldurmuş işçiler için brüt 585**, net **419.15 YTL** olarak uygulanmakta. **Birçok işyerinin bu ücretin dahi altında işçi çalıştırıldığı biliniyor.** Asgari ücretten yapılan kesintiler **165.85 YTL**'yi buluyor. Emek örgütleri, asgari ücretin, karın tokluğuna çalışmak için yapılması gereken gıda harcamasını bile karşılamadığını belirtiyor. Bizzat Türk-İş'in araştırmasına göre, **açlık sınırı 697 YTL**, yoksulluk sınırı ise **2 bin 270 YTL**. Bu verilere göre, yaklaşık **7 milyon işçi, açlık sınırının altında bir ücretle çalıştırılıyor.**

Görüşmelerde telif edilen artışın % 6 olması bile tek başına, emekçi yığınların sefaletinin devam edeceğinin göstergesidir. Emekçiye yine yoksulluk ve açlık dayatılmakta, yoksulun karnını doyuran çay ve simit de artık giderek emekçi yığınlar için **“zengin yemeği”** sınıfına dâhil olmaktadır.

Dimes işçileri direniyor!

Kemalpaşa Dimes Fabrikası'ndan atılan işçilerin direnişi sürüyor.

İzmir Kemalpaşa'da kurulu bulunan **Dimes Fabrikası'ndan** atılan işçilerin direnişi sürüyor. Dimes patronu, **10 işçiyi** sendikaya üye olduğu gerekçeyle işten çıkardı. Şirketin **Tokat ve İzmir'de** bulunan fabrikalarında örgütlenme çalışması yürüten **Türk-İş'e** bağlı **Tek-Gıda İş Sendikası'na** üye olan işçiler, patron tarafından **“verimsiz”** çalıştıkları gerekçeyle işten atıldı. İşçilerin işten atılmasını protesto eden **Tek-Gıda İş Sendikası 28 Kasım** günü fabri-

ka önünde bir eylem yaptı.

Eylemde konuşan **Tek-Gıda İş Sendikası İzmir Bölge Başkan Yardımcısı Güral Köse**, Dimes patronunun, işçileri sendikaya üye oldukları için hukuksuz bir şekilde işten çıkardıklarını ancak fabrikaya sendika girinceye kadar direnişin devam edeceğini söyledi. Eyleme, direnişleri devam eden **TÜMTİS Akdeniz Kargo İşçileri**, **Petrol-İş**, **Yol-İş**, **Hava-İş**, **TOLEYİS** ve **Tez-Koop İşçileri** de destek verdi. **(H. Merkezi)**

SCT Turbo'da mevsimleri aşan direniş

Mersin'in Tarsus ilçesinde kurulu bulunan **SCT Turbo Fabrikası'nda** direniş iki yıla yakın bir süredir sürüyor.

Birleşik Metal-İş Sendikası'nın yürüttüğü sendikalaşma mücadelesi sonucunda toplu sözleşmede taraf olma yetkisi kazanan işçiler, patronun baskıları ile karşı karşıya kaldı. Sendikayı kabul etmeyen patron, **50 işçiyi “üretimin düşmesi, siparişin azalması ve depolarda fazla stok bulunduğu”** gerekçeyle işten çıkardı. Bunun üzerine **Birleşik Metal-İş Sendikası da 16 Mart 2006 tarihinde** sendikalaşma mücadelesini sürdürüyor. İşten atılan işçilerden **39'u Tarsus İş Mahkemesi'nde açtığı işe iade davasını kazandı.** Patron işçilere **4+4 maaş tazminatlarını** verirken, işçileri işe

geri almadı. **2 Ağustos 2006 tarihinde** de **6 aydır** grevde olmalarına rağmen **151 işçi “işe gelmedikleri gerekçesiyle”** işten atıldı. Ancak sendikadan grevdeki işçilerin işten çıkarılmayacağına dair açtığı davada mahkeme işçilerin işe iadesine ve **4 aylık tazminatlarının** verilmesine, ayrıca grevde oldukları süre içerisindeki maaşlarının ve sigorta primlerinin ödenmesine karar verdi. Direniş başlayan **310 işçiden 50'si** direniş sürdürürken, direniş **600'lü** günleri geride bıraktı.

Tarsus'ta takvim yapraklarını geride bırakan direniş, tüm zorluklara rağmen işçi sınıfının kararlılığını yansıtırıyor. **İşçiler yaptıkları grev ile sendikal haklarına sahip çıkıyor!** İşsizlik ve yoksullukla boğuşan işçiler, tüm engellemelere rağmen direnişini devam ettiriyor! **(H. Merkezi)**

Emekliler “emekli” olmuyor!

Emekli-Sen emekçileri, taleplerini dile getirmeyi sürdürüyor.

DİSK Emekli-Sen'in yürüttüğü sendikal mücadele, tüm engellemelere rağmen devam ediyor.

Bir süre önce hakkında kapatma davası açılan ve kapatılan Emekli-Sen emekçileri, taleplerini dile getirmeyi sürdürüyor. Kapatma kararının düşmesi ile mücadelesine hız veren sendika, ülke genelinde imza standları açarak emeklilerin sesini duyurmaya çalışıyor.

29 Kasım günü emeklilere yüzde

2+2 zam ve sendikaların devam eden kapatma davası ile ilgili stand açan **Emekli-Sen Antalya Şubesi**, polislin engellemesi ile karşı karşıya kaldı. Standa ilginç yoğun olmasından rahatsız olan polis, zabıta aracılığı ile standın kaldırılmasını istedi. **Ancak sendikaların kararlı duruşu sayesinde geri adım atmak zorunda kaldı.** Emekliler çalıştıkları yerlerinden emekli olsalar da mücadeleden emekli olmayacaklarını dile getiriyor. **(H. Merkezi)**

Emekçinin Gündemi

HAK-İŞ'LEŞEN TÜRK-İŞ VE TÜRK-İŞ GENEL KURULU

Kim kazandı ulusalacılar mı sermayenin yeni temsilcisi AKP mi yoksa işçiler mi?

Bilindiği gibi **6-9 Aralık 2007 tarihleri** arasında Türkiye'nin **33 işçi sendikasını** kucaklayan **Türk İş'in** Konfederasyonun **20. Olağan Genel Kurulu** yapıldı.

Bu süreçte emekçi halkın ve işçi sınıfımızın türlü zorluklarla, özverilerle ve nice bedellerle elde ettikleri ekonomik-sosyal ve demokratik hakları gasp edilmiştir. Ücretlerin düşürülmesi, sağlıkta, eğitimde ve kamu mülkiyetlerinde özelleştirme, taşeronlaştırma, sendikalaştırma, işsizlik, esnek çalışma, Sosyal Güvenlik kurumlarının tasfiyesi, kıdem tazminatının kaldırılması gibi çeşit-

li saldırıların yanı sıra siyasal ve ideolojik saldırılarla derinleşen krizi atlattık istiyorlar.

Şimdi önümüzdeki süreçte “sağlıkta dönüşüm” adı altında yeni ve köklü bir saldırı planı vardır. Geçtiğimiz dönemde yasalaştırılan ve bazı maddeleri Anayasa Mahkemesince iptal edilen Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasası, yeniden yeni kayıplar getirecek maddelerle gündeme getirilmiştir.

Tüm bunların bir bir uygulanabilmesi için emekçilerin örgütlü bulunduğu sendikaların da bu uygulamalarda **işbirliği** ya da **uyumu** olması oldukça önemlidir. Çünkü bugün ülkemizde hükümette bulunan **AKP** de, önceki hükümetlerin ekonomik programlarını

harfiyen uygulamakta. 2008'de uygulamaya sokacağı Kıdem Tazminatlarının Düşürülmesi ya da fona devredilmesi, Yeni Sosyal Güvenlik Yasası, mevcut hakları da yıpratılan yeni düzenleme ile, **2821-2822 Sayılı Greve Lokavt Kanunu** ile Sendikalar Yasası ile daha bir dizi hak gaspını gündemleştirmektedir.

Bu nedenle **AKP'nin** son dönemlerdeki “sosyal diyalog” anlayışı çerçevesinde oluşturulan anlayış ile sendikalara biçtiği rolü **Türk-İş Genel Kurulu'nda** da uygulamaya konuldu. **Türk-İş Genel Kurulu'nda** karşı karşıya gelen listelerden bunun içinde biri “sosyal diyalog” çerçevesinde **AKP'nin** desteklediği **Mustafa Kumlu** ve ekibi, yani **Hak-İş'le**şecek olan **Türk-İş** ile diğeri geçmiştiki durumunu korumaya çalışan **ulusalcı Türk-İş'ti.** Toplumda tüm değer yargılarını yok etmeyi hedefleyen ideolojik saldırı sendikal alanda da tamamlanmak istenmektedir. **AKP hükümetinin** bütün bakanlarının rol oynadığı **Genel Kurul'da** sendika yöneticileri tek tek baskı altında tutulmaya çalışıldı.

Gücünü işçilerden almayan sendikacılar hizaya girdi, çoğu inanmamasına rağmen istemediği listeye oy verdi. Bu Genel Kurul'da buna tanıklık ettik. Öyle ki Genel Kurul'da istediği listeyi desteklemekten korkan genel başkanların Genel Kurul'a gelemediğini gördük. Bu örnekleri çoğaltmak mümkün. **Dün Türk-İş için** Salih Kılıç'la birlikte olan **Mustafa Kumlu** ikilisi **AKP'nin** müdahalesi ile ayrıştırdı. Bir anda birbirlerine karşı inanılmaz şeyler söylemeye başladılar. **Türk-İş Genel Kurulu'nun bıraktığı sonuç bugün açısından Mayıs 2007 tarihindeki sözde sosyal diyalog sendikacılığının iktidarlaşmasıdır.** Yani **Hak-İş'le**şen **Türk-İş** yeni dönemde sahnede olmalıdır. Bu nedenle kazanan işçi sınıfı olmamıştır, bugün uluslararası sermayenin uşağı olan **AKP'nin** desteklediği liste kazanmıştır, işçiler kaybetmiştir.

Diğer adıyla **dün** bu sistemden beslenen bürokratik-sarı sendikal anlayış, bugün artık sistemin birbir **uygulayıcısı** durumdadır. **Türk-İş** içinde bulu-

nan ilerici sendikacıların toparlanmaları ve bir arada durmaları olumludur. Ancak bunu **Salih Kılıç başkanlığındaki** listeden yapmaları ise **eksik ve yanlış** bir yaklaşımdır. Kongre de göstermiştir ki ancak mevcutlardan bağımsız ve işçilere dayanacak bir çalışma gerçek sınıf sendikacılığın önünü açabilir. Belki bu Genel Kurul'da böyle bir çalışma kazanamazdı, ancak gelecekte kazanmayı sağlayabilirdi. İşçi sınıfı hareketinin gelecekte kazanması için bugünkü mücadele tarzı önemlidir.

Mevcut **Türk-İş** gelecekte işçi hareketini örgütleyecek ve mücadele ettirecek güç ve gerçekliğe sahip değildir. İşçi sınıfına bu kadar kapsamlı saldırıların olduğu bir dönemde **Türk-İş Konfederasyonu 4 yıldır** mücadeleyi örgütleyememiştir. **Türk-İş'e** bağlı Genel Merkezlerin çoğu da bu sessizliğe ortak olmuştur. Peki bu sessizlik ve tepkisizlik nereye kadar sürecektir?

Belki de en önemli nokta burasıdır. Öncelikle mevcut sendikal yapılar ile sendikal hareketin kazanımlar elde et-

TTB: “Meşru savunma hakkımızı kullanacağız!”

TTB Merkez Konseyi Meclis'te tartışmaları devam eden **“SSGS”** ve **“Kamu Hastane Birlikleri Pilot Uygulaması Hakkında Kanun Tasarısı”**na ilişkin bir basın açıklaması yaptı.

28 Kasım günü **İstanbul Tabip Odası'nda** düzenlenen toplantıda **TTB Merkez Konseyi** üyeleri **Sağlık Bakanlığı'nın** IMF ve Dünya Bankası direktifleriyle **Sağlık Dönüşüm Projesi'ni** gerçekleştirmek istediğini söylediler.

“Kamu Hastane Birlikleri Pilot Uygulaması Hakkında Kanun Tasarısı'nın kamu sağlık kuruluşlarının kâr-zarar hesabına göre işletileceğini, kamu kuruluşlarına ait her türlü araç-gerecin, malzemelerin yönetim kurulu tarafından satılabileceğini, bunun da kamunun tasfiyesi anlamına geldiğini dile getiren Konsey üyeleri, dışa bağımlılığın artacağına dikkat çekti.

Basın açıklamasını yapan **TTB Merkez Konsey Başkanı Prof. Dr. Gencay Gürsoy** ise kamu hastanelerinin özelleştirildiğini, **ABD ekonomisinin** bile kaldıramayacağı bir sistemin uygulamaya sokulmak istediğini söyleyerek piyasalaştırmanın bir an önce durdurulmasını istedi. **(İstanbul)**

Şoförler eylemde

5 aydır maaşlarını alamayan otobüs şoförleri **Büyükşehir Belediyesi** önünde oturma eylemi yaptı. **“Otobüsler çalışsın, şoförler başlasın, ulaşım sorunu çözülsün”** pankartı açan **TÜMTİS'e** üye **250 şoför**, Gaziantep Demokrasi Meydanı'nda toplanarak **Büyükşehir Belediyesi'ne** yürüdüler. Sorunları çözülmediği takdirde eylemlerine devam edeceklerini vurgulayan şoförler, yaşadıkları sorunlardan Belediye Başkanı **Asım Dalkıran**'in sorumlu olduğunu söylüyorlar.

7 Aralık günü ise bir açılışa katılan Belediye Başkanını protesto etmek isteyen **Tümtis üyesi şoförler** Belediye polis önce **3 kişiyi**, ardından arkadaşlarına destek vermek için slogan atan ve polise direnen **31 kişiyi** gözaltına aldı. Bunun üzerine Belediye önüne yürüyen şoförler, önlerini kesen polislin tehditlerine rağmen geri adım atmadı. Belediye önünde basın açıklaması yapan şoförler, arkadaşlarının serbet bırakılmasını istedi. **(H. Merkezi)**

mesi mümkün değildir. Çünkü sendikal yapıların önemli bir kısmı miadını doldurmuştur. Kalan bazı ilerici kesimlerin ise etkisiz olmaları bu durumu zorlaştırmaktadır. Özellikle sendikaların büyük bir bölümünün yüzde **10** barajının altında kalmalarından dolayı kapatılma tehdidiyle yüz yüze olmaları mücadelesinin önünde engel olarak durmaktadır.

4 yıllık süreçte sendikal örgütlenmelerin önünde engel olarak duran bugünkü sendikal anlayış birakılmı örgütlenmenin önündeki engelleri kaldırmayı kendi koltuklarını sağlama almak için düzenlemeler yapmaktadır.

Bugün sendikaların büyük bir bölümü kamu alanında örgütlüdür ve siyasal iktidarlara yakın durarak işbirliği ile kendi iktidarlarını korumanın hesabını yapmaktadır.

Tüm bunlara rağmen **Hava-İş** ve **Telekom grevleri** ile **Deri-İş'in** mücadele geleneği sendikal harekette nasıl davranılmasını bizlere göstermektedir. Bugün ihtiyaç duyulan bu anlayışı büyüktür.

Kaz dağları sahipsiz değil!

Kazdağları'nda doğanın tahrip edilmesi suların siyanürle zehirlenmesi toprakların kirlenmesine karşı köylülerin ve çevre örgütlerinin gerçekleştirdiği eylem ve etkinlikler kamuoyunda kendine yer bulmuştu. Bunlardan birisi olan **Edirne Kent Konseyi** tarafından başlatılan imza kampanyası sonuçlandı.

2 Aralık günü Edirne PTT Başmüdürlüğü önünde Kent Konseyi tarafından düzenlenen bir eylemle altın arama çalışmalarını davul zurna eşliğinde protesto edildi. "**Kaz dağlarında altın aranmasın**" başlığı ile başlatılan kampanyada 1.200 imza toplandı. Kent Konseyi yönetim kurulu üyesi **Dr. Ertuğrul Tanrıku**; 5 Haziran 2004'te yürürlüğe giren yeni maden yasasıyla ÇED raporuna gerek kalmadan ormanların, kıyıların yok edildiğini söyledi. (İstanbul)

Tekkeköy halkı santral istemiyor!

AKSA ve Cengiz İnşaat tarafından Samsun Tekkeköy ve Çarşamba ilçelerinde yapılacak istenen 4 adet termik santral için yapılan bilgilendirme toplantısında köylüler santrali protesto etti. **28 Kasım Çarşamba** günü Tekkeköy Çavuşoğlu Otel'de gerçekleştirilen toplantıda kitle sloganlarla tepkisini dile getirecek, termik santrali istemediklerini haykırdı. Konuşmalar sırasında Tekkeköy'den Celal Subaşı, santralin faydalarını anlatan konuşmacıya "**bize santrali anlatmayın! Biz santralin ne olduğunu her gün soluduğumuz havadan biliyoruz**" diyerek tepki gösterdi. Mobil Santralin de kapatılmasını da isteyen Tekkeköy halkı "**Mobil santral kapatılsın**", "**Termik santral istemiyoruz**" sloganları ile toplantıyı terk etti. Halkın tepkisi üzerine toplantı iptal edildi. Tekkeköy halkı, daha önce de Mobil Santral'in kapatılması talebi ile birçok eylem düzenlemiştir. (H. Merkezi)

Sulama zammına tepki

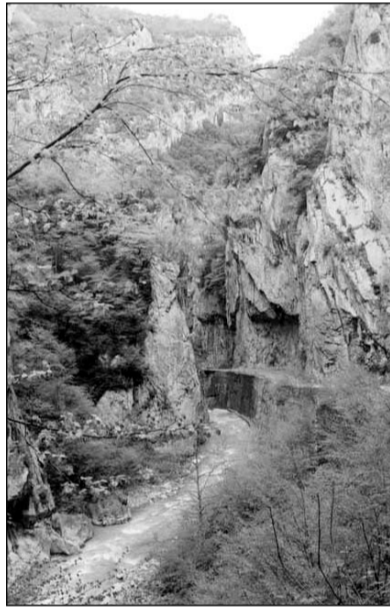
Hatay'ın Samandağ Ziraat Odası Başkanı **Selim Kamacı**, Sulama Birliği'nin son kongresinde dönüm başına 75 YTL ücret alınması yönündeki kararını eleştirildi. Kamacı, daha önceki fiyatın düşürülmesini beklerken, böyle bir zamlara karşılaştıklarını belirterek, "**yapılan bu zammı çiftçilerimize kabul etmeyeceğiz**" dedi. Çoğu köylünün suyu kullanmadığı halde, kullanmış gibi tahsilat yapıldığını aktaran Kamacı, sulama suyunun kalitesinin de özellikle yaz aylarında tarım alanlarına zarar verdiğini kaydetti.

Sulama Birliği'nin kirli sularla ilgili plan ve proje üretmediğini kaydeden Kamacı, şunları ifade etti: "Sulama sezonunda önce gerekli mercilere bu konuda işbirliği yapıp çiftçilerimize temiz su sunup, topraklarımızı çoraklaştırmaktan kurtarmalıdır. O zaman tahsil ettiği parayı hak edecektir. Sulama Birliği sulama drenaj kanallarını kirlen başta belediye ve diğer kurumlardan çiftçilerin haklarını araması gerekiyor. Asi Nehri'nden aldığı kirli suları drenaj kanallarına atarak vermektedir. Sadece tarım alanlarını değil bu kirli sular insan sağlığını da tehdit etmektedir. Çiftçilerimizi mağdur edecek olan bu zammın biran önce geri alınmasını istiyoruz." (H. Merkezi)

IMF ve DB'nin belirlemiş olduğu politikalar doğrultusunda hareket eden AKP hükümeti, ülke üretiminin diğer sektörlerinde olduğu gibi tarımda da emperyalist şirketleri ve onlarla işbirliği halindeki yerli özel şirketleri hâkim hale getirmektedir. Tarımsal üretimin emperyalist çıkarlara uygun olarak tasfiye planının bir aracı olarak özelleştirmeler 22 Temmuz genel seçimlerinden sonra hız kazanmıştır. Şeker fabrikalarının özelleştirilmesine dair açıklanan planlar bunun en son örneklerinden olmuştur.

İthal edilen tarım ürünlerinden biri olarak şeker pancarının Türkiye açısından önemi büyüktür. Bunu anlamak için üretimdeki birkaç temel gerçeği bilmek yeterlidir. Ülkemizin **64 ilinde 15 milyon ton** civarında üretilen şeker pancarından 2 milyon ton şeker elde edilmektedir. Doğrudan veya dolaylı olarak 10 milyon insanı ilgilendiren şeker pancarı yem sanayi, hayvancılık, taşımacılık, biyoyakıt gibi yan sektörlerle yaptığı katkı bakımından da ülkemizin en önemli tarım ürünlerindedir. Ayrıca en fazla istihdam sağlayan tarım ürünü de şeker pancarıdır.

Dünya şeker üretiminin yüzde 75'i şeker kamışından elde edilirken yüzde 25'i ise şeker pancarından sağlanmaktadır. Türkiye, dünya şeker pancarı üretiminde yaklaşık yüzde 7'lik pay ile Fransa, Almanya ve ABD'den sonra 4. sırada yer alıyor. Avrupa'da ise yüzde 10'luk bir payla 3. sırada bulunuyor. Ekonomiye katkısı olarak değerlendirildiğinde, şeker sektörü çalışan sayısı olarak da ekonomik getirisiyle de Türkiye'de öncelikli sıralarda yer alıyor. Fakat buna rağmen özelleştirme kapsamına alınıyor.

Köylere kurulmak istenilen zenginleştirilmiş fosfat tesisine karşı bir süredir çeşitli eylemler düzenleyen **Bandırma Sahil Yenice köylüleri**, tesisin köylerinde kurulup kurulmamasına yönelik referandum yaptı. Köyde yaşayan 550

Şekerde özelleştirme serüveni

Kotalı üretim sistemi ve özelleştirmelerle şeker eritme yolunda hızla ilerleyen AKP hükümeti, şeker sanayinin özelleştirme kapsamına alınmasıyla birlikte ilk olarak **Amasya, Kütahya ve Adapazarı** şeker fabrikalarını özelleştirmiştir. Daha sonra özelleştirilmesi planlanan ve ülkenin en verimli şeker fabrikaları olan **Ereğli, Ilgın ve Bor** şeker fabrikaları ise özelleştirme hazırlıkları için Sümer Holding'e devredilmiştir. Bu paralelde önce üretim kapasitesi düşürülecek ve daha sonra zarar ediyor gerekçeyle doğrudan satışa çıkarılacak.

Türkşeker'in de özelleştirilmesiyse şeker pancarı üretimi ve üreticileri daha da zora girecektir. Son yıllarda üretime dair bazı veriler bugün bile şeker pancarı üreticisi köylülerin nasıl bir zorlukla karşı karşıya olduğunu gösteriyor.

Şeker pancarı üretimini tehlikeye

sokan diğer bir durum ise hükümetin bir türlü (!) önünü kes(e)mediği şeker kaçakçılığı, kayıt dışı NBŞ (Nişasta bazlı şeker) üretimi ve kimyasal tatlandırıcı üretimidir. Ülkeye sokulmasına büyük oranda göz yumulan yüksek miktardaki kaçak şeker, NBŞ üretimi ve kimyasal tatlandırıcılar şekere olan talebi düşürmektedir.

Devlet her zaman olduğu gibi şeker fabrikalarını özelleştirirken de aynı çizgiyi izliyor. Öncelikle kurumların zarar ettiği iddia ediliyor veya bilinçli adımlarla gerçekten zarar ettiriliyor. Böylece devletin sırtında yük olduğu, üreticiye katkısı olmadığını propagandası yapılıyor. Daha sonra ise devletin bu yükten kurtularak kaynak yaratması adıyla, ayrıca üretimin "**verimli ve kaliteli**" hale getirileceği argümanı ile özelleştirmeler gerçekleştiriliyor. Somut örnekler de açıkça göstermiştir ki özelleştirilen kurumlar devlete kazanç sağlamanın ötesinde satın alan yabancı şirketlere büyük

Köylüler, fosfat fabrikasına karşı örgütlenerek direniyor!

kişiden 422'sinin katıldığı referandumda bütün köylüler tesisin yapılmasına "hayır" oyu verdiler. Kurulacak bu tesisle topraklarının kirleneceği ve üzerinde yaşamayacak hale geleceğini belirten köylüler, tesise karşı örgütlü bir şekilde mücadele yürüteceklerini vurguluyorlar.

Bandırma Demokrasi Platformu'nun da destek verdiği köylüler, Bandırma'dan 20 araçlık konvoyla referandumun yapılacağı Sahil Yenice köyüne gittiler. Köye 1 km uzaklıkta Demokrasi Platformu birleşenlerini karşılayan, tek sıra halinde bekleyen köylüler, ziyaretçilere kırmızı karanfil dağıtarak yine tek

sıra halinde birlikte köyün yolunu tuttular. Saat 17.30'da sona eren referandumda, Petrol-İş Bandırma Şube Başkanı **Recep Gökdeniz**'in deklare ettiği sonuçlara göre fabrikanın kurulması için verilen oy sayısı 0, fabrikanın kurulmaması için verilen oy sayısı 422, geçersiz oy sayısı ise 0 çıktı.

Oylama sonuçlarının ardından Sahil Yenice Köyü Muhtarı **Yaşar Panç**, köylülerin fabrikaya ihtiyacı olmadığını dile getirerek Türkiye'nin ceviz ihtiyacının yüzde 85'inin köylülerden karşıladığını, ağaçlarının ve çevrelerinin zehirlenmesine izin vermeyeceklerini dile getirdi.

kârlar sağlamıştır. Çokça propaganda yapılmamasına rağmen özelleştirme süreçleri hiç de üretimi ilerletmemiş, tersine geriletmıştır.

Özelleştirmelere karşı dur

Geçtiğimiz yıl Mayıs ayında gündeme gelen Ereğli, Ilgın ve Bor şeker fabrikalarının özelleştirilmesine karşı Türkiye çapında eylem geçen Şeker-İş Sendikası, köylüleri alanlara çıkartabilmiş ve özelleştirme sürecinin ertelenmesini sağlamıştı. Bugün de **Tüm-Köy Sen**, bu özelleştirmeye işçiler, köylüler, üreticiler olarak karşı duracaklarını açıklamaktadır. Özelleştirme süreci çeşitli tepkileri ve mücadeleleri tetikleyecektir. Bu mücadelelerde tavırlar daha da netleşecek ve AKP hükümetinin de foyası ortaya çıkacaktır.

Şeker pancarında görüldüğü gibi tarım ve köylülüğe dönük tasfiye politikaları önümüzdeki yıllarda etkisini

Uzun süredir özelleştirme kapsamında olan şeker fabrikalarıyla üretim tehdit altında tutulurken Ekim ayında 22 fabrikalı **Türkşeker**'in 24 ay içerisinde özelleştirile-

22 fabrikalı Türkşeker özelleştiriliyor

ceği karar altına alındı. Böylece şeker pancarı üretimine son büyük darbenin de vurulacağı netleşmiş oldu. Köylünün şeker pancarı sö-

daha derinden hissettirmeye başlayacaktır. Tarımda dışa bağımlılığın getireceği ekonomik külfet ekonomiyi geriletirken köylülerin de üretimden kopuşunu hazırlayacaktır. Tarımsal nüfus, üretimden koptuğu her yerde büyük bir istihdam sorunu, ekonomik ve siyasi kriz nesnesi olmaya devam edecektir. Kuşkusuz ki bu krizin en çok yaşanacağı yer yine T. Kürdistanı olacaktır. T. Kürdistanı'nda üretimin zaten sınırlı olduğu ve bu köklü darbelerin açık ve sefaleti körükleyeceği açıktır. GAP'ın iflasının dillendirildiği bugünlerde bölge açısından önemli bir ürün olan şeker pancarındaki gıda dışı da bu iflası büyütecektir. Bunun anlamı ekonomik, sınıfsal ve bu temel üzerinde oluşan çelişkilerin daha da keskinleşmesi demektir. Başta T. Kürdistanı olmak üzere, ülkemizi köylülüğünün düzenle olan çelişkileri örgütlenmek ve Demokratik Halk Devrimi mücadelesine kanalize edilmek zorundadır.

küm ve teslim döneminde açıklanan bu özelleştirme kararıyla AKP hükümeti, şeker pancarını kökünden söküp özel şirketlere teslim edeceğini yansıtmış oldu.

Şeker pancarı üretiminin özel şirketlere teslim edilmesine yönelik ilk adımlar, IMF niyet mektuplarındaki taahhütlerle atılmıştı. Akabinde de 1998'de kotalı üretim sistemine geçilmiş, 2000'de şeker sanayi özelleştirme kapsamına alınmıştı. 2001 yılında çıkarılan Şeker Kanunu ile niyet mektuplarındaki taahhütler hükmüne bağlanmış ve şeker pancarı üretimindeki gerileme hız kazanmıştı.

Şekerin tadı kaçtı

Malatya Şeker Fabrikası'nda 55 gündür süren pancar alım ve işleme dönemi sona erdi. Fabrika bu yıl köylülerden toplam 237 bin ton pancar alırken, geçen yıla göre üreticiden alınan pancar miktarındaki 50 bin tonluk düşüş dikkatlerden kaçmadı. Köylülerden alınan pancarın bu yılki kilogram fiyatı 9.5 Ykr (95 bin lira) iken, geçtiğimiz yıl ise 9.0 Ykr (90 bin lira) fiyatı üzerinden üreticiden pancar alındı. Pancar fiyatındaki artış oranı, üreticinin kullandığı mazot, taşıma, gübre ve sulama fiyatlarındaki artış karşılığında anlamına gelirken, özellikle pancar ve tütün üretimi üzerindeki kota ile birlikte köylü kendi masraflarını çıkaramaz duruma geldi. Geçtiğimiz 2006 yılının verilerine göre fabrika üreticiden toplam 287 bin ton pancar almıştı.

ZMO: "Üretici ürününden kâr edemiyor!"

Ziraat Mühendisleri Odası'nın (ZMO) yaptığı bir araştırma sonuçları başta bölge illerinde önemli tarım ürünlerinden olan şeker pancarı ve tütün üretimindeki düşüşün cevabı olacak nitelikte. ZMO'nun yaptığı araştırmada 1988 yılında 8 milyon 249 bin kişinin çalıştığı tarım, hayvancılık, ormancılık ve balıkçılık sektörünün toplam istihdamdaki payı % 46.46 iken, 1988-2006 aralığındaki 18 yıllık dönemde sektörde çalışan insan sayısının 2.5 milyon civarında azalıp yaklaşık 6 milyon civarında düştüğü tespit edilmiş. Tohum, gübre, tarım ilacı, mazot fiyatları ortalama % 16 oranında artmasına karşın tarımsal ürünlerin fiyatları ortalama % 25 düzeyinde gerilemiş. ZMO araştırmasında bu sonucun ortaya çıkmasındaki en büyük etken ise üreticinin ürününden kâr edememesi ile birlikte tarım ürünlerine uygulanan kotalar. (H. Merkezi)

"Türkiye Kyoto'yu İmzala" mitingi sona erdi

Küresel Eylem Grubu'nun Kadıköy Meydanı'nda düzenlediği "**Başka bir enerji mümkün, Türkiye Kyoto'yu imzala**" mitingine binlerce kişi katıldı.

KESK, DİSK, ÖDP, SDP, EMEP, Feminist Kadın Çevresi, İstanbul Tabip Odası (İTO), Münzur Çevresi Derneği gibi çok sayıda kurumun katıldığı miting oldukça coşkulu geçti. Kadıköy Tepe Natilius önünde toplanan ve "**Nükleer Santrale hayır**", "**Kyoto'yu imzala**" pankartlarını açan kitle Kadıköy İskele Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Sık sık, "**Katil Bush, katil ABD gezegenimizi kirlertme**", "Savaş hayır", "**Başka bir dünya mümkün**", "Gitsin Gökçek, gelsin su, gelsin cop inadına isyan" şeklinde sloganlar atan kitle, Kadıköy İskele Meydanı'nda toplandı.

Miting Tertip Komitesi adına açılış konuşmasını yapan **Nuray Yücel**, otomotiv ve silah şirketlerinin çevreyi kirlertmeye devam ettiğini söyledi. Çevre kirliliğinde ilk

Küresel ısınmaya karşı hazırlanan Kyoto Sözleşmesini imzalamayan iki ülke: Türkiye ve ABD

önce yoksulların öldüğünü ifade eden Yücel, Batman'da ve diğer illerde yaşanan sel felaketine dikkat çekerek, yaşanan ölümlere nükleer enerjinin neden olduğunu belirtti. İstanbul Milletvekili **Ufuk Uras** ise

yaptığı konuşmada, "İktidarın dilinden konuşalım, tanrının yarattığı atomu parçalamak en büyük şeytanlıktır" diyerek, Türkiye'nin Kyoto'yu imzalamasını istedi.

Bölge'de yaşanan insanlara zerre kadar değer verilmiyor

Şırnak Barosu adına konuşan **Mehmet Balkan** ise, Silopi'de faaliyet gösteren Kar-Key adlı termik santralin çevre illerde olduğu gibi Bölge illerinde de felakete yol

açacağını belirtti. Kar-Key adlı şirketin Şırnak İl Genel Meclisi'nden yapı izni almamasına rağmen kaçak olarak faaliyet gösterdiğini söyleyen Balkan, "Kar-Key'in çevreye verdiği zararlarla ilgili olarak çevresel denetim yapılmamaktadır. Bu durum tamamen hukuk dışıdır. Bu noktada yetkilileri sorumluluğa davet ediyoruz" dedi.

Balkan konuşmasına şöyle devam etti: "Bugün Samsun'da bir termik santral kurulmak istense Türkiye ayağa kalkar 'doğayı katlediyorsunuz' diye kıyametler koparır. Oysa Silopi söz konusu olunca tamamen bir sükunet ve sessizlik yaşanmaktadır. Bu durum Bölge'de yaşayan insanlara zerre kadar değer verilmemesinin bir göstergesidir. Biz Şırnak'a Silopi'ye zehir bacaları değil, doktor istiyoruz, öğretmen istiyoruz, işsiz gençlerimize iş istiyoruz, bu günümüzü de geleceğimizi de karattığınız yeter artık."

Kazım Koyuncu'nun parçalarının bulunduğu miting müzik dinletisiyle sona erdi. (İstanbul)

Sakarya'da linç provası

İrkçı-şoven dalganın yükselişe geçmesiyle birlikte gerçekleşen linç provalarının biri de geçtiğimiz günlerde Sakarya'da yaşandı.

Birçok örnekte de yaşadığı gibi, ilerici-devrimci-yurtsever öğrencileri, sokaktaki "Kürt görünümü" insanları da hedef alan faşist saldırıların sonucunu ise, geçtiğimiz günlerde TMSH tarafından gözaltına alınan 20 yurtsever Kürt gencin sağlık kontrolü için sağlık ocağına götürülmesi sırasında yaşandı.

Gençlerin Sağlık Ocağı'na getirileceğini öğrenen elleri bayraklı yaklaşık 100 kişi, burada, içinde Kürt gençlerin bulunduğu polis midibusüne saldırarak, linç girişiminde bulundular.

Kalabalığın giderek artması üzerine takviye ekipler gelirken, çevrede geniş önlemler alındı. Ancak devrimci-ilerici-yurtsever çevrelerin yaptığı miting, basın açıklaması vb. eylemlere cop, panzer, biber gazı gibi silahlarla azgınca saldırılar gerçekleştiren polis, her zaman olduğu gibi, linç girişiminde bulunan bu azgın irkçı-faşist güruhu sadece "sakinleştirmekle" yetindiği gözlemlendi. Aralarında "şehit annesi" olduğunu iddia eden kadınların da bulunduğu kalabalık, irkçı-faşist sloganlar eşliğinde, linç girişimindeki ısrarını sürdürürken, Kürt gençler sağlık ocağına götürüldüler. Adapazarı Adliyesi'ne götürüldüler.

(Kartal)

Faşizme ve polis terörüne geçit vermeyeceğiz!

PKK'nin 29. kuruluş yıldönümünü kutlamak için 25 Kasım günü İkitelli'de toplanan kitleye polis azgınca saldırdı. Daha yürüyüş başlamadan kitleye saldıran polis gaz bombalarının yanı sıra havaya ateş ederek kitleyi dağıtmaya çalıştı. Polisin müdahalesi sonrası ara sokaklarda toplanan kitle fiili olarak eylemini sürdürdü. Daha sonra son süreçte faşist saldırıların bir parçası olan Türk bayrağı asılı olan bazı ev ve işyerlerinin camları kitle tarafından kırıldı. Eyleme katılanlardan bazıları gözaltına alındı. Bu sırada eylem anında Türk bayrağı asılı bazı ev ve işyerlerinin camlarının kırılmasını bahane eden sivil faşistler polis tarafından yönlendirilerek Bahçelievler ve Sefaköy'den topladıkları faşistlerle İkitelli'de yürüyüş yaptılar. Tamamına yakını İkitelli dışından gelen faşist güruh arkalarında polisin desteğiyle pompalı silah ve satır-sopalarla önce Birleşik İşçi Derneği, ardından da Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin camlarını ve kapılarını kırarak içerideki eşyaları parçaladılar. Daha sonra sloganlar atarak bir süre daha mahalle içerisinde yürüyüş yaparak dağıldılar.

27 Kasım günü bir araya gelen devrimci demokrat kurumlar hem gözetiltiler hem de polis ve sivil faşist saldırıları protesto etmek için meşaleli yürüyüş düzenlediler. Partizan, DTP, ESP, Birleşik İşçi Derneği ve HÖC'ün ortak düzenlediği DHP ve BDSP'nin destek verdiği eylemde "Faşizme ve Polis Terörüne Son" pankartı açılarak meşaleler yakıldı. 100 kişinin katıldığı eylemin başında polis plastik mermiler ve gaz bombalarıyla kitleye saldırdı. Saldırının ardından barikatlar kurarak saldırıyı püskürtmeye çalışan kitle sık sık "Birlik-mücadele-zafar", "Katil polis İkitelli'den defol", "İkitelli faşizme mezar olacak" sloganlarını attı. Eylemin öncesinde ve hemen ertesinde polis mahalleyi ablukaya alarak mahalle halkına gözdağı vermeye çalıştı.

Yine aynı günlerde polis bazı evlere gece baskın düzenleyerek HÖC üyesi 6 kişiyi daha önce yozlaşma ve çeteleşmeye karşı yapmış oldukları kampanyayı ve bu süreçteki bir takım faaliyetleri gerekçe göstererek gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar çıkarıldıkları mahkemece tutuklanarak hapis hâline gönderildiler.

(İkitelli İK okurları)

Yükseltilen şovenizm ve irkçılığa karşı demokratik kitle örgütleri, devrimci, ilerici kurumlar ve DTP tarafından 9 Aralık günü yapılmak istenen "Emperyalizme, şovenizme ve irkçılığa karşı yaşınsın işçilerin birliği halkların kardeşliği" mitingi İstanbul Valiliği tarafından yasaklandı.

Valilik "huzur ve güven ortamının bozulacağı" ve "yasadışı örgüt militanlarının polise taş, sopa ve molotof kokteyli ile karşılık vereceği" bilgisinin alındığını ileri sürerek miting başvurusunu reddetti ve yapılmasını yasakladı.

Mitingi örgütleyen kurumlar 9 Aralık günü İHD İstanbul Şubesinde yaptıkları bir basın toplantısı ile Valiliğin yasakçı keyfi tutumunu protesto ettiler. Valiliğin mitingi yasaklamasına rağmen semtlerde çeşitli eylemler yapan kitle şovenizme ve irkçılığa geçit verilmeyeceğini haykırıldı.

9 Aralık günü İstanbul'u adeta kışlaya çeviren polis, emekçi semtleri abluka altına aldı. Ana caddeleri, ara sokakları DTP il ve ilçe binalarını kuşatan polis terör estirdi. Devlet aldığı olağanüstü önlemlere rağmen eylemlerin yapılmasını engelleyemedi.

Beyoğlu'nda sloganlarla yürümek isteyen kitleye polis azgınca saldırdı. Bayramtepe'de "Edi Bes e" sloganları atarak yürüyüş yapan kitleye polis saldırdı. Kitlenin barikat kurması ile yaşanan çatışmada polis havaya ateş açtı. Gazi Mahallesi'nde devletin mitingi yasaklaması protesto edildi. Saat 11.00'de "Özgürlük, adalet; halklara eşitlik" pankartı

İrkçılık ve şovenizme karşı;

ARTIK YETER!

ile Heykel Park'ta toplanan kitle sloganlarla yürüdü. Akşam saatlerinde düzenlenen eylemde yürüyüşe geçen kitleye polis gaz bombaları ve panzerlerle saldırdı. Ara sokaklara dağılan kitle burada polise çatıştı. 9 kişi gözaltına alındı.

Esenler'de AKP binasına yürümek isteyen Esenler DTP ilçe örgütü polis barikadı ile karşılaştı. Kitlenin yürütmesine izin veremeyen polisin bu tutumunun anti-demokratik olduğunu dile getiren kitle "Baskılar bizi yıldıramaz" sloganlarını haykırdı.

Okmeydanı'nda mitingin yasaklanması, şovenizmi ve irkçılığı protesto etmek isteyen kitleye polis panzerlerle saldırdı. Okmeydanı'nı havadan ve karadan ablu-

kaya alan polis ara sokaklara kadar girerek biber gazı sıkı. Kitle saldırılara molotofkokteyli ile karşılık verirken çatışmalar Fatma Girik Parkı, Sağlık Ocağı önünde yoğunlaştı. Çatışmaların sona ermesinden sonra polis panzerden mehter marşı çalarak Okmeydanı sokaklarında "Ne mutlu Türküm diyene" sloganları ile yürüyüş yaptı.

Kanarya Mahallesi'nde Kürt halkına yönelik imha ve inkâr politikalarına karşı sokağa çıkan kitle polis saldırısı ile karşılaştı. Furkan Market önünde toplanarak sarı, kırmızı, yeşil renkli "Edi Bes e" pankartı açan kitle bir süre Şahin Caddesinde yürüdüktan sonra polisin gaz bombalı saldırısı

ile karşılaştı. Saldırıya molotofkokteyli ile karşılık veren kitle ara sokaklarda polisle çatıştı.

Esenyurt'ta da yasağı protesto etmek amacıyla DTP ilçe binası önünden Cumhuriyet Caddesine kadar "Biji biratiya gelan" sloganları ile yüründü. Alibeyköy'de Veysel Karani parkında toplanan kitle buradan Dörtöly'e yürüdü. Polis kurduğu barikat ile kitlenin yürütmesini engellemek istedi ancak kitlenin kararlı duruşu sonucu geri adım atmak zorunda kaldı.

Kartal Meydanında bir araya gelen DTP, Partizan, EMEP, Eğitim-Sen Kartal Şubesi, EKD, UID- DER mitingin yasaklanmasını protesto etti. Basın açıklamasını okuyan DTP Kartal ilçe başkanı Süleyman Özcan; halkların birbirine kırdırılmaya çalışıldığını söyledi. (H. Merkezi)

Jandarma Sarıgazi'de halkların kardeşliğine saldırdı

Sarıgazi'de yapılmak istenen protesto eylemine jandarmanın azgınca saldırması üzerine, çatışma çıktı. 200'den fazla kişinin katıldığı eylemde, Demokrasi Caddesi boyunca yürüyüşe geçen kitle, jandarmanın yürüyüş sırasında saldırıya geçmesiyle birlikte barikat kurarak direnişe geçti. Kısa sürede ara sokaklara yayılan çatışmalar sırasında, ana caddeyi trafiğe kapatan ey-

Polis terörüne ve operasyonlara Edî Bes e!

Ankara'da Alinteri, BDSP, DHP, ESP, EHP, TÜM-İGD, Odak ve Partizan 5 Kasım 2007 tarihinde Yüksel Caddesi'nde bir araya gelerek sınırötesi operasyon hazırlıkları, DTP'nin kapatılmaya çalışılması ve polisin yetkilerini sınırsız kullanmasını protesto etti. Ankara 78'liler Birlik ve Dayanışma Derneği'nin de destek verdiği açıklamada yapılan konuşmalarda inkar ve imha politikasında ısrar eden devletin Kürtlerin iradesinin yansıdığı tüm alanlarda kapsamlı bir saldırıya giriştiğine dikkat çekildi. Yine yürürlüğe konulan Polis Vazife ve Selahiyetleri Kanunuyla halka dönük saldırıların artmasını hedeflendiği ve 6 ayda 34 ölümlen istenilen hedefe ulaşıldığı vurgulandı. (Ankara)

Yasağı protesto ettiler

lenciler, "Yaşınsın halkların kardeşliği" sloganını haykırdılar. Jandarma terörüne bağlı çatışmalar, uzunca süre devam ederken, çok sayıda kişi de gözaltına alındı. Jandarma ayrıca Sarıgazi yolunu Samandıra'nın girişinden itibaren tutarak, araçlarda kimlik kontrolü ve arama yaptı, bölüylelikle mahalleye giriş çıkışları da engelledi. (Kartal)

Xwelîye Zindîye Rojname*: Özgür Ülke

4 Aralık 1994 tarihinde bir gazete "Bu ateş sizi de yakar" manşetiyle çıktı. Çünkü Türkiye'de bir gazete 3 Aralık'ta 4 Aralık'a bağlayan gece bombalandı. "Bu gazeteyi bertaraf edin!" talimatıyla gerçekleştirilen Özgür Ülke gazetesinin bombalanması, 1 gazete çalışanının yaşamını kaybetmesine ve 23 gazete çalışanının da yaralanmasına neden oldu. Bombalı saldırıda hayatını kaybeden Ersin Yıldız ne yazık ki demokratik ve özgürlükler ülkesi olarak lanse edilen Türkiye'de ne bir ilk ne de son oldu. Bombalamanın en dikkat çekici noktası ise failerini devletin güvenlik güçlerinin

değil, bombalanan gazetenin kendisinin ortaya çıkarılması oldu. Bombalamadan 15 gün sonra ortaya çıkan "gizli" ibareli belge, her şeyi anlatmaya yetiyordu. Çünkü "bertaraf edin" talimatının yer aldığı belgenin altında dönemin Başbakanı Tansu Çiller'in imzası vardı. "Özgürlükler ülkesi" Türkiye'de sınırsız basın yasağı, muhalif olan gazeteleri susturma çabaları gibi yüzlerce olay yaşanmıştır/yaşanmaya da devam etmektedir. Kimileri bizzat devletin saldırıları ile kimileri ise devlet destekli infaz senaryolarıyla yaşanıyor bu saldırılar. Dün bombalayan devlet bugün de susturma çaba-

sı ile tüm muhalif yayınlara yönelik ya toplatmalarla ya da kapatmalarla saldırılarını sürdürüyor. Özgür Ülke Gazetesine yapılan bombalı saldırının ardından gazeteye destek yağmış, gazetenin bombalamada kullanılamaz hale gelen ve şu anda AKP Eminönü İlçe Örgütü olarak kullanılan binasının önü günlerce Özgür Ülke dostlarının akınına uğramış, sahiplenmenin en güzel yaşantısı.

Saldırının yıldönümünde, aynı yerde Özgür Gündem ve Azadiye Welat gazetesi 4 Aralık 2007 tarihini-

de bombalanan Özgür Ülke gazetesinin eski binasının önünde bir basın açıklaması yaptı. Açıklama Ersin Yıldız şahsında tüm demokrasi şehitleri için saygı duruşu ile başladı. Ardından hazırlanan basın metnini Özgür Gündem gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Yüksel Genç okudu. Yüksel Genç "gazetelerinin ilk günden bu yana sürekli militarist güçlerin direkt hedefi olduğunu" dile getirdi.

Genç, "Tansu Çiller döneminde 'bertaraf edin' açıklamasıyla bombalanan gazete, bugün Genelkurmay Başkanının söylemleri üzerine defalarca kapatma cezasıyla karşı karşıya kalıyor. Bunun en tipik örnekleri Ülkede Özgür

Gündem ve Gündem Gazetesi. Genelkurmay Başkanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt, 10 Kasım 2006'da Gazi Ordu-evi'nde yaptığı basın toplantısında 'PKK'nin dergileri ve günlük gazeteleri yayınlanıyor' açıklamaları ile hedef gösteriliyor" dedi. Açıklama konuşmaların ardından alkışlarla sona erdi. (İstanbul)

*Küllerinden doğan gazete

Faşist saldırılara izin vermeyeceğiz!

Elimize posta kanalıyla ulaşan TKP/ML militanları imzalı bir bildirden İstanbul'un İkitelli semtinde Parseller Caddesi son durağa TKP/ML TIKKO imzalı bir pankart asıldığı öğrenildi. Son süreçte Kürt halkı hedef gözetilerek, genelde ise tüm devrimci, demokrat ve ilerici insanlara yönelik geliştirilen irkçı-faşist saldırılara bir tepki ve özellikle bu saldırıların emekçi semtlerde bir parçası olan sivil faşistlere uyarı amaçlı bir eylem gerçekleştirildiği söylenen bildiri İstanbul Küçükçekmece'ye bağlı İkitelli semtinde geçtiğimiz günlerde HÖC, Birleşik İşçi Derneği ve Anzela Kültür Merkezi'ne yönelik yapılan faşist saldırılar başta olmak üzere daha önceki bildirilerde da aktif rol oynayan Figaro Erkek Kuaförü'nün sahibine uyarı amaçlı bir not bırakılmıştır. 10 Aralık sabahı bırakılan bu mektupta bunun simdilik sadece bir uyarı olduğu, faşist faaliyetlerine devam ettiği takdirde bundan sonraki uyarının sözlü olmaktan çıkacağı ve TKP/ML-TIKKO tarafından cezalandırılacağı belirtilmiştir. Uyarı eyleminin dışında işyerinin tam karşısında, aynı zamanda İkitelli'nin en işlek caddesi olan Parseller Caddesi son durağa "Faşist saldırılara izin vermeyeceğiz-TKP/ML TIKKO" yazılı bir pankart asılmıştır" denildi.

Şehit aileleri cenazelerini almak için yollarda

2004 yılından bu yana Şırnak'taki çatışmalarda şehit düşen 45 gerillanın cenazesi "Cenazenin yerini bilmiyoruz", "Operasyon bölgesinde kaldı", "DNA testi gerekiyor" gerekçeleri sunularak ailelerine teslim edilmedi. Ölümüne ilişkin sadece operasyonlarda, çatışmalarda şehit düştüklerine dair bilgileri bulunan aileler, Diyarbakır'da bir araya gelerek devletin kendilerine ver-

leler içerisinde kaybedilmiş binlerce insan özellikle T. Kürdistanı'na ait olan topraklarda bulunmakta.

Devletin özellikle 90'lı yıllarda sıkça başvurduğu uygulamalardan biri olan toplu mezarlar bugün bir bir açığa çıkıyor. O günün koşullarında da benzer gerekçelerle ailelerine teslim edilmeyen cesetlerden bugüne kalan kemik parçalarından dahi anlaşılmaktadır hangi ruh

dikleri bilgiler doğrultusunda Şırnak'a giderek cenazelerini almak için girişimlerde bulundu.

Özgürlük düşlerini gerçek kılmak, çocukların kendi dilleriyle oyunlar oynadığı korkusuzca büyüyeceği günleri yaratmak için dağlara çıkan gençlerin bu mücadele içerisinde ödediği en ağır bedellerden biridir kuşkusuz şehit düşmek. Toplu mezarlık ülkesi haline getirilmiş bir coğrafyada yüzyıllardır haklı mücade-

hali içerisinde neden gizlice gömüldüğü onlarca gerillanın. Operasyonlarda kullanılan kimyasal silah gerçekliğini gizlemek, cesetlere yapılan işkencelerin ortaya çıkmasından doğacak "infallerin" önüne geçmek, genellikle bir operasyonda 15'in üzerinde olan kaybin (toplu mezarlardan çıkan ceset sayısı) rakam itibarıyla toplumda devletin katliamcı yüzünü daha net ortaya çıkaracak olan çatışmaları gözlemlemek bu ruh halinin gerçek ifa-

desi.

Dün yaşananların dün kaldığını zannedenler açığa çıkan her toplu mezar ya da infazda, katliamda, gizli operasyonlarda kurumların yada ailelerin bir süreç başlatmasının önünde onlarca engel yaratmaya çalışmaktadır. Şırnak'taki çatışmalarda evlatlarını yitirmiş olan ailelerin cenazelerini kendilerinin almaları için yaptıkları girişimlerin yansız kalması gibi. 45 şehit biliniyor şu an Şırnak'ta alınmayı bekleyen. 45'inin de isimleri ve şehit düştükleri yer net olarak biliniyor. Daha 2 ay önce "operasyon bölgesidir biz gidip alamıyoruz, can güvenliğimiz yok" denilen aileler yollara düşüp evlatlarının artık tanınmayacak olan cenazelerini almıştı. Yine Şırnak yollarına düşmüştü 4 şehit gerillanın ailesi, üstelik peşlerinde "can güvenliği olmayan" konvoylarla birlikte.

3 Kasım günü İHD Diyarbakır Şubesi'nde basın açıklaması yapan aileler birçok kez Şırnak Cumhuriyet Başsavcılığına başvurarak girişimlerde bulunmalarına rağmen her seferinde olumsuz yanıt aldıklarını ancak tüm bu yaklaşımların cansız da olsa evlatlarına ulaşma çabalarından kimseyi alıkoymayacağını kararlı bir şekilde ifade ettiler. Duyarlı tüm kesimleri kendilerinin başlattığı bu girişime destek vermeye çağırılan aileler açıklamada sonra Şırnak'a doğru hareket ettiler. Öncelikle Şırnak'taki şehit ailelerini ziyaret edenler, hiç tanımadıkları

Röportaj

F Tipi Hapishanede kalan bir adli tutukluyla röportaj

“Kendi yönetmeliklerini bile lehimize uygulamıyorlar”

- Merhabalar. Adli bir olaydan dolayı F tipi hapishanede tutuluyorsunuz. Bize biraz kendinizi tanıtır mısınız?

- Oldukça uzun bir süre oldu. Muhtelif kereler yatıp çıktım. F tipinden önce başka hapishanelerde de yatmışlığım var. En son buraya getirildim.

- Bu deneyimlerinize baktığınızda adli tutuklu ve hükümlü-

“Siyasi tutsakların mücadelesini destekleyen, seslerini duyuran sivil toplum örgütleri gibi bizim örgütlerimiz yok. Onlardan bizlere ilgili olmalarını bekliyoruz.”

lerin birbirleriyle ilişkilerini nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Koşu sistemli kapalı hapishanelerde eskiden arkadaşlık, dostluk ve birlik adli mahkumlar arasında ön plandaydı. Ancak F tipi hapishanelere yani hücre sistemine geçtikten sonra dostluk, arkadaşlık, birlik pek kalmadı adiller arasında.

- F tipi hapishaneler bugüne kadar daha çok siyasi tutsaklar üzerinden

gündemleştirdi. Bu uygulamaları sizler de maruz kalıyorsunuz. Bize bunlardan bahsedebilir misiniz?

- Biz adiller de haliyle büyük oranda tecrit ortamından etkileniyoruz. Bir kere sosyalleşme söz konusu değil. Üç kişiyi idare bir araya veriyor. Mesela dengesiz bir eroinmanla nasıl sohbet edersiniz, güvenirsiniz? Kaldı ki senelerce ay-

nı insanla kalmak zorundasınız. Yan hücrelerde kalanlarla bile görüşmemiz olanaksız. Dertlerimizi, sevinçlerimizi paylaşamayız. Yandaki hücrede ölseler haberimiz olmaz.

- Ortak çıkılan alanlar yok mu?

- Spor, sohbet, kütüphane ve atölye gibi faaliyetlere çıkmamız gerekiyor. Bu faaliyetler bile aramalar, açık görüşler öne sürülerek haftada bir çıkabileceğimiz halde ayda bir çıkarılıyor. Ve bu faaliyetler idare tarafından “keseriz” şeklinde tehdit olarak kullanılıyor. Tüm bunların yanı sıra hukuksal tecriti de yaşıyoruz. Yasal, hukuksal haklarımız idarenin keyfine kalıyor. Dilekçe ve mektup yazma hakkımız kanunusuzca elimizden alınıyor. Postalarımız engelleniyor. Gelenleri vermiyorlar. Dışarıdan adımıza gelen paraların kaybolması çok sık yaşıyoruz. Resmi kurumlara sunulmasını istediğimiz dilekçelerimiz de dışarıya çıkarılmıyor. En üzücüsü, adicesi de, tenyiz ve ilgili mahkemelere savunmamız ile ilgili yazılarımız da çıkmıyor. Bu uygulamaları kimsesi ve avukatı bulunmayan arkadaşlarımız çok sık

yaşıyorlar.

Hastaneye gitmek başlı başına bir sorun. Yanımdaki adli arkadaş kalp krizi geçirdi. Hastaneye bile sevk etmediler. Bir tane aspirin getirdiler. Hastaneye sağlam giden arkadaşlar bile hasta dönüyorlar. Bu yüzden çoğu kimse hastaneye gitmeyi istemez. Düne kadar ilaç bedelleri bile hesabımızdan kesiliyordu. Siyasi arkadaşların mücadelesi sonucunda şimdi kesilmiyor.

- Adli tutuklular arasında tedbir uygulamaları nasıl yansıyor?

- Bu uygulamalar hiç de Meclis'te nutuk attıkları gibi değil. Keza siyasi tutsaklara yapılan alçakça uygulamaları biz de görüyoruz, maruz kalıyoruz. Adillere sohbet, spor vs. sözde kalıyor. Tanımadığımız, belki de idarenin adamlarıyla faaliyete çıkartılıyor. Faaliyetin gün ve saatlerini sorgusuz, sualsiz değiştirir, ertelerler.

- Adli tutuklu, hükümlülerin siyasi tutsaklara bakışı nasıldır, ilişkileri nasıldır?

- Ben siyasi tutsakların mücadelesini hep gönülden desteklediğim gibi saygı da duyarım. Çünkü şu an burası Irak hapishanelerine veya

Guantanamo'ya dönmemişse bunu siyasi tutsaklara borçluyuz bir anlamda. Ancak adillerin belirli bir kısmı siyasileri aynen jandarma ve idarenin dayatmasıyla kötü bakıyor. Ama hapishane içinde siyasilerle temas edince şaşırıyorlar.

- Devlet, hapishanelerin suçluların ıslah olduğu yerler olduğunu iddia ediyor. Gerçekten böyle bir durum gözlemliyor musunuz?

- Bu nevi uygulamaları suçluların topluma kazandırılmaları imkansız bir kere. Zira kendi yönetmeliklerini bile lehimize uygulamıyorlar. Ayda bir iki saat atölye, birkaç saat sohbet çıkarmakla ne denli yetenek gelişir, sosyalleşir insan.

- Bizler aracılığıyla devrimci-demokratik kamuoyuna iletmek istediğiniz bir mesajınız var mı?

- Aslında çok şey söylemek isterim. Zira bizler sesimizi çok fazla duyuramıyoruz. Bizler ve ailelerimiz F tipi hapishanelerde mağdur oluyoruz, haksızlığa uğruyoruz. Siyasi tutsakların mücadelesini destekleyen, seslerini duyuran sivil toplum örgütleri gibi bizim örgütlerini bekliyoruz.

Eski tutsaklar konuştu!

F Tipi hapishanelerde yaşanan sorunlarla ve hız kazanan saldırılarla ilgili DHP, ESP, HÖC, Odak, ÖMP ve Partizan ortak bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nden ve Gebze M Tipi Hapishanesi'nden yakın zamanda tahliye olan tutsaklar İnan Doğan, Hüseyin İrmak, Özgür Ertürk ve Ayten Öztürk hapishanelerde yaşanan saldırıların ve keyfi uygulamaların canlı tanıkları olarak F Tipi hapishaneleri anlattı.

Ersel Tutkuner yalnız değildir!

Muğla'da yaşanan faşist saldırılar bitmek bilmiyor. Daha önce gözaltına alınan 42 kişiden mahkemeye sevk edilen 9 kişi tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılmıştı. Bu karara itiraz eden Savcı, 28 Kasım günü Ersel Tutkuner hakkında tutuklama kararı çıkartmış ve arkadaşımız tutuklanarak hapishaneye götürülmüştür. Bunun üzerine aralarında YDG'nin de olduğu birçok demokratik kitle örgütü bu durumu 1 Aralık'ta Sınırsızlık Meydanı'nda protesto ederek Ersel Tutkuner'in serbest bırakılmasını istedi.

2 Aralık akşamı ise Sınırsızlık Meydanı'nda demokrat bir öğrenci, ülkücü faşistlerin saldırısına uğrayarak 2 yerinden bıçaklandı.

Olay, çevredeki polislerin bir sokağın köşesinden dönmelerini hemen ardından yaşanmış ve anında olay yerine gelen Çevik Kuvvet, ülkücü faşistleri yakalayacağına yaralı arkadaşımızı “sen kimsin, kimliğini çıkar” gibi söylemlerle olay yerinde sorgulamaya çalışmıştır. (Muğla YDG)

İHD'den Ege Bölgesi hak ihlalleri raporu

Ege Bölgesi'nde son 6 ayda yaşanan hak ihlallerini bir rapor halinde açıklayan İHD İzmir Şube Başkanı Lütfü Demirkapı, bölgede Kürtlere yönelik linç girişimlerinin korkutucu bir boyuta ulaştığını söyledi. Hapishanelerdeki uygulamalara da dikkat çeken Demirkapı, polis yetkilerine yönelik çıkarılan yeni yasa sonrası polislerin bulaştığı hak ihlallerinde büyük artışın yaşandığını, işkencenin de artık “kayıt dışı” hale geldiğini dile getirdi.

Çıkarılan Polis Selahiyetleri Kanunu'yla işkencenin daha da arttığını aktaran Demirkapı, “kayıt dışı işkence gibi yöntemler insan hakları literatürüne de girmiştir” diyerek kadınlara ve çocuklara yönelik şiddet ve ihlallerinde de olanca hızıyla sürdüğünü aktardı. (H. Merkezi)

İHD Cezaevi Komisyonu'ndan eylem

İHD İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu tarafından 28 Kasım 2007 tarihinde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Son dönemde hapishanelerde artan saldırılarla ilgili yapılan açıklama Galatasaray Postanesi önünde gerçekleşti.

Devletin kan dökerek uygulamaya koyduğu, saldırıların ve keyfi uygulamaların yaşandığı, onursuz aramaların dayatıldığı hapishanelerdeki hak gasplarının anlatıldığı açıklamada, tutsaklara ayakkabı araması dayatıldığı, mektup ve iletişim koşullarının engellendiği, her karşı koyuşta keyfi ceza uygulamalarının yaşandığı dile getirildi. Hapishanede yaşanan olayların anlatıldığı açıklamada son olarak “Tekirdağ 1-2 No'lu F Tipi hapishanelerinde 27.10.2007 Cumartesi günü tatil gününde genel arama adı altında hücrelere girilmiş, tutsaklar tekme tokat dövülerek darp edilmiş, revire çıkarılmak isteyen tutsaklar ise 4 gün sonra revire çıkarılmıştır” denildi. (İstanbul)

Ankara'da yargısız infaz!

10 Aralık 2007 tarihinde Ankara'da hücre evi olduğu iddiasıyla bir eve baskın düzenleyen polis bir devrimciyi katletti.

Cebeci Kurtuluş Dede Efendi I. Sokak'ta DHKP/C'ye üye olduğu iddiası ile gözaltına alınan bir kişinin ardından aynı sokakta bir eve sisi bombaları atarak baskın düzenleyen polis, evde bulunan Kevser Mızrak'ı infaz etti. Aynı sokakta gözaltına alınan kişinin ise emniyette sorgusu sürüyor. Kev-

ser Mızrak'ın cenazesinin otoposiden sonra Adli Tıp Kurumu'na götürüldüğü öğrenildi. Çatışma öncesinde eve geldiği iddia edilen Sezgin Çelik isimli kişi ise örgüt üyesi olduğu iddiasıyla gözaltına alındı.

Basına ilk yansıyan haberlere göre 1993 yılında İzmir'de gözaltına alınarak tutuklanan Kevser Mızrak, Uşak E Tipi Hapishanesinde bulunduğu sırada Ölüm Orucuna katılmış, sağlık durumunun kötüleşmesi üzeri-

ne 2002 yılında tahliye edilmişti.

Olayın gelişimine dair kesin bilgiye ulaşılamaz iken gazetemizin basım aşamasında olduğu sırada polisin komplolarına karşı Kevser Mızrak'ı sahiplenmek amacıyla HÖC, Partizan, ESP ve DHP Adli Tıp Kurumu morgunun önünde toplandı.

Polisin Kevser Mızrak'ın cenazesini kaçırarak köyüne götürdüğü edindiğimiz haberler arasında. (H. Merkezi)

Dikkat; polis çıkabilir!

İstanbul Avcılar'da evinin arkasındaki parkta oturan Feyzullah Ete isimli Kürt genci, 22 Kasım günü polis tekmesi ile öldürülmüştü. Ardından 25 Kasım günü İzmir'de Baran Tursun, dur ih-tarına uymadığı gerekçesiyle “havaya açılan” uyarı ateşi sonucu kafasından vurularak öldürüldü. 1 Aralık günü toprağa verilen Baran Tursun'un ailesi cenazede polise öfkesini dile getirdi. Tursun'un öldürülmesinden birkaç gün sonra 7 Aralık'ta İzmir Konak'ta arabasından inmeyen Erdiç Yaşar'ın polis tarafından kurşun-

landı. Son bir ay içinde yaşanan polis vahşeti dikkatleri yeniden polis icraatlarına çevirdi. “Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu”nun çıkarılması ile birlikte gündemi daha fazla meşgul eden polis terörü sınır tanımıyor. Son iki yıl içinde 34 kişi polis kurşunu ile katledildi. Polis bu yasa ile sokakların efendiliğine soyunduğunu herkese gösterdi.

Sokakların efendisi polis!

Ateş etmek, işkence yapmak için her zaman “haklı” bir

neden bulan polisin sicili oldukça kabarık.

11 Mayıs 2007 günü Fındıkzade'de sivil plakalı bir araçtaki bomba imha ekibi “dur” ihtarına uymadığını öne sürdüğü bir arabaya ateş açtı. Aytekin Arnavutoğlu kurşunlanarak öldürüldü. Polisler tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı. 8 Şubat 2007'de İstanbul Okmeydanı'nda “dur” ihtarına uymadığı gerekçesiyle bir araca ateş eden polisler, Emrah Dervişoğlu'nu öldürdü. 10 Mayıs 2007'de Kamil Erkol, evini basarak asker kaçağı olduğu gerekçesiyle gözaltına almak isteyen polislerle tartışınca arabadan inen diğer bir polis tarafından kurşunlanarak yaralandı.

Bunlara onlarca örneği eklemek mümkün...

Polisler aklanyor!

Tüm bu yaşananlar polisin görevinin toplumda korku yaratmak, toplumu sindirmek, yozlaştırmak ve teslim almak olduğunu da gösteriyor. Birkaç ayda bir medyaya yansıyan ka-

çakçılık ve uyuturucu operasyonlarında sorumluların büyük bir bölümünün polis olması da bu gerçeğe dikkat çekiyor. Adalet yargı mekanizması, hakkını arayan emekçilere ilerici devrimcilere yönelik ateş püskürtürken polisler dokunmuyor.

Susma sustukça sıra sana gelecek!

Yaşanan tüm bu gelişmeler karşısında emekçilerin, işçilerin, köylülerin, ilerici, demokrat ve aydınların sesini yükseltmesi, tepki göstermesi büyük önem kazanıyor. Polis şiddetine dikkat çekmek, insan hakları ihlallerine karşı çıkmak acil bir ihtiyaç. Polisin şiddetine maruz kalan bu kesimlerle bir araya gelmek, kamuoyunda duyarlılık yaratmak demokratikleşme mücadelesinin önemli bir parçasını oluşturuyor. Bunun için oluşturulacak birlikler, yapılacak çalışmalar polisin yargılanması içinde önemli bir basıncı oluşturacaktır. (H. Merkezi)

Ferhat Gerçek yürüyemeyecek!

Ferhat Gerçek, 7 Ekim 2007 tarihine kadar yürüyebiliyordu. Ancak o tarihten sonra Ferhat, hayatının devamını tekerlekli sandalyeye geçirmek zorunda bırakıldı. Çünkü O, 07 Kasım 2007 tarihinde Yenibosna'da Yürüyüş Dergisi dağıtımı yaparken sırtından vuruldu. Sınırsız yetkilerini kullanarak, genişletilmiş vazifesini yapan polis, Ferhat'ı sırtından vurdu ve felç olmasına neden oldu. Ferhat'ın “Beni vuran polisti. Vuran polisi gördüm” sözlerine rağmen katil polis hala yargılanmıyor-yargılanmıyor. Ferhat'ı vuran polisin yargılanması talebiyle basın açıklaması yapan Temel Haklar Federasyonu üyeleri 1 Aralık 2007 tarihinde Taksim Tramvay durağında bir araya geldi. Eylemde Gerçek'in ilk olmadığını dile getiren Federasyon üyeleri “bu ülkede kimse üniformaların, resmi kimliklerin, özel statülerin kurbanı olmamalı. Ne Festus Okey, ne Esenyurt'taki işçi, ne de İzmir'deki genç kimse öldürülmeli, sakat bırakılmamalıdır” dedi. (İstanbul)

İntifadının yıldönümünde Filistin'e selam

Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği üyeleri İntifadının yıldönümünde intifadayı ve taş generalleri selamladı. Galatasaray Lisesi önünde 1 Aralık 2007 tarihinde saat 12.00'de bir araya gelen FHDD üyeleri, “Annapolis aldatmacasına son! Filistin'de direniş kazanacak” pankartı açarak, Annapolis'te, en son 2003'te ilan edilen “Yol Haritası” kervanına bir yenisinin daha eklendiğini belirttiler. FHDD üyeleri adına konuşan Füsün Bandır “Annapolis toplantısı ABD'nin Filistin'de dışı dış süren mücadeleyi sindirme amacına hizmet ediyor. Ama yüz binlerce Filistinli, taleplerini ve direnişini hiçe sayarak gerçekleştirilen Annapolis toplantısını protestolarla yanıtladı” şeklinde konuştu. (İstanbul)

TOKİ Başkanı Erdoğan Bayraktar: “Göçü yasaklayamayız ama, parası pulu olmayan insanların İstanbul’da yoğunlaşmasının engellenmesi için birtakım tedbirlerin alınması gerekiyor.”

Her yılın belli dönemlerinde televizyonlarda ev sahibi olmak için kuyruklara giren, “ev sahibi olma umudunu” taşıyanların TOKİ bürolarını önündeki çilelerini seyrediyoruz. Daha sonraki günlerde ise televizyonlar Başbakan ya da bir bakan huzurunda çekilen kuralarda ev sahibi olduğu için ağlayanları, havalara uçanları, ne yapacağını bilemez bir şekilde ortada dolaşanları, ev sahibi olamadığı için olduğu yere oturup kalanları, umudunu tüketmişlerin çaresizliğini, tükenmişliğini gösteriyorlar. Ama öne çıkarılan “ev sahibi” olma şansını yakalayan sınırlı sayıda insanın sevinci oluyor, ev sahibi olmayan/ev sahibi olma imkanı olmayan kitlelerin umutsuzluğu, tükenmişliği değil.

Gazetelerde, televizyonlarda sık sık TOKİ’den, TOKİ’nin yoksulları ev sahibi yaptığından, yatırımlarından bahsedilir. Yoksul emekçi halk, kiradan, sürekli taşınma derdinden bıkmış-usanlar, “şu dünyada bir dikili ağacı” olmayanlar, çocuklarına “biri bir ev bırakabilsem” diye çaresizce kıvrananlar TOKİ umuduyla “yaşatılmaya”; tepkileri, protestoları, isyanları TOKİ umuduyla kırılmaya çalışılıyor.

TOKİ neden kurulur?

1984 yılında Toplu Konut ve Kamu Ortaklığı İdaresi Başkanlığı kurulmuştur.

Toplu Konut İdaresi Başkanlığı’nın temel görevleri 2985 sayılı Toplu Konut Kanunu ile belirlenmiştir. TOKİ’nin kuruluş aşamasında 2985 sayılı Kanunun verdiği görevler arasında şunlar bulunmaktadır:

a) Yurt içi ve yurt dışından, Toplu Konut İdaresi’nce kullanma alanlarının dağıtılması üzere kredi almaya karar vermek;

b) Konutların finansmanı için bankaların iştirakini sağlayacak tedbirleri almak, bu amaçla gerektiğinde bankalara kredi vermek, bu hükümlün uygulanmasına ilişkin usulleri tespit etmek;

c) Özellikle kalkınmada öncelikli yörelerde bulunan konut inşaatıyla ilgili şirketlere iştirak etmek;

06/08/2003 tarih ve 4966 sayılı kanunla yapılan değişikliklerle, Toplu Konut İdaresi’nin 2985 sayılı Kanunla tanımlanan görevleri arasına yeni görevler eklenmiştir. Bu görevlerden bazıları da şunlardır;

a) Konut sektörüyle ilgili şirketler kurmak veya kurulmuş şirketlere iştirak etmek;

b) Ferdi ve toplu konut kredisi vermek, köy mimarisinin geliştirilmesine, gecekonduların dönüşümüne, tarihi doku ve yöresel mimarinin korunup yenilenmesine yönelik projeleri krediletmek ve gerektiğinde tüm bu kredilerde faiz sübvansiyonu yapmak;

c) Yurt içi ve yurt dışında doğrudan veya iştirakleri aracılığıyla proje geliştirmek; konut, altyapı ve sosyal donatı uygulamaları yapmak veya yaptırmak;

d) İdareye kaynak sağlanmasını teminen kâr amaçlı projelerle uygulamalar yapmak veya yaptırmak;

e) Doğal afet meydana gelen bölgelerde gerek görüldüğü takdirde konut ve sosyal donatıları, altyapıları ile birlikte inşaa etmek, teşvik etmek ve desteklemek.

Ayrıca yine yapılan yasal düzenlemelerle TOKİ, Hazineye ait arazileri bağlı olduğu Bakan ve Maliye Bakanı teklifi ve Başbakan onayıyla bedelsiz olarak devralma yetkisine sahip olmuştur.

TOKİ, kitleler nezdinde dar ve orta gelirli konut edinmesine hizmet eden/etmesi öngörülen bir kurum olarak bilinmektedir. Bunun böyle bilinmesinde egemenlerin ve onların basın ve yayın araçlarının kitleleri bu yönde manipüle etmesi ve gerçekleri gizlemek amacıyla uyguladığı çeşitli politikalar etkili olmaktadır. Televizyon ve gazetelerde TOKİ’nin birkaç yüz yoksul emekçiye kurayla verdiği evlerin şişirilerek yer alması da bu kuşatmanın tamamlayıcısı durumundadır.

Yukarıda kuruluş ve görevlerini aktardığımız TOKİ’nin yoksul emekçi halkı ev sahibi yapma gibi bir görevinin olmadığını görüyoruz. TOKİ’nin asli görevleri içinde “konutların finansmanı için bankaların iştirakini sağlayacak tedbirleri almak, bu amaçla gerektiğinde bankalara kredi vermek, Konut inşaatı ile ilgili sanayi veya bu alanlarda çalışanları desteklemek, Özellikle kalkınmada öncelikli yörelerde bulunan konut inşaatıyla ilgili şirketlere iştirak etmek, Konut sektörüyle ilgili şirketler kurmak veya kurulmuş şirketlere iştirak etmek; İdareye kaynak sağlanmasını teminen kâr amaçlı projelerle uygulamalar yapmak veya yaptırmak” yer alıyor. Bütün bunlardan da görüldüğü gibi yoksul emekçi halka ev edinmenin kurumu olarak pazarlanmaya çalışılan TOKİ’nin asli görevi inşaat sektöründe yer alan şirketlerin ve bankaların kasalarını doldurmasını amaçlamaktan başka bir şey değil.

TC devleti, en ufak bir rüzgarda savrulan kum tepelerine benzeyen ekonomisini sürdürülebilir noktada tutmak, efendilerinden kredi alabilmek ve emperyalistler ve onların yerli uşaklarına rant sağlayabilmek, ülke içinde nakit para dolaşımını sağlamak, sektörel canlanma yaratabilmek ve “ekonomik büyüme” hanesinde istatistikî bilgi olması amacıyla inşaat sektörüne ve bu sektörü besleyen yan sektörlerle hareket serbestisi sağlamak çalışmaktadır.

Bütün bunlardan dolayı bu işleri yönetecek ve gerekli kredi,

arsa ve yatırım araçlarını organize ve koordine edecek bir kuruma ihtiyaç vardır. İşte bu kurum TOKİ’den başka bir şey değildir.

TOKİ ve Kentsel Dönüşüm

Kentsel Dönüşüm’ün ne olduğu ve bu çerçevede TOKİ ve yetkilendirilen diğer kurumların amaçlarını iyi kavrayabilmek için “dönüşüm” gerçekleştirilecek bölgelerin özelliklerini tanımlamamız gerekiyor. Devletin dönüşüm geliştirmeyi amaçladığı bölgeler işçi ve emekçilerin, yoksul halkın yaşadığı emekçi mahalleleri ve rant getirisi yüksek olan bölgelerdir. Emekçi semtlerinde, düzene muhalif bir potansiyelin varlığı, çelişkilerin yoğun olarak yaşandığı bölgelerden göç etme gerçeklikleri düzen sahiplerini kaygılandırmaktadır. Aynı zamanda devrimci örgütlerin faaliyet gösterdikleri alanlar olması, suskunluğa, halka dönük saldırılara yükseltlen ilk seslerin, ilk reflekslerin buralardan gelişmesi saldırının hedefine oturtulmasını amaçlıyor.

Tehlikeye çözüm olarak devlet gecekonduların bölgelerinde yaşayanların yerlerinden yurtlarından edilmeleri ve şehre en uzak mekanlarda konutlandırılmalarını sağlamaya çalışıyor. Kentsel Dönüşüm sürecinde

hem “tehlike”nin uzaklaştırılması hem de rant sağlayacak bu bölgelerin emperyalistlere ve onların uşaklarına peşkeş çekilmesi sürecidir. TOKİ ve büyükşehir belediyeleri başta olmak üzere birçok belediye şu veya bu ölçekte, gecekonduların bölgelerinde başlayıp, emperyalistlerin ve rantiyecilerle asalakların ilgisini çeken büyük projelere kadar uzanan bir yelpazede projeler hazırlıyor. AB, Dünya Bankası ve uluslararası kredi kuruluşları ile bankacılık sistemi bu projelerin finansmanına yönelik girişimlerde bulunmaktadır. Bu plan çerçevesi içinde 22.06.2006 tarihli Başbakanlık yazısı ekinde TBMM’ye gönderilen “Dönüşüm Alanları Hakkında Kanun Tasarısı” hazırlanmıştır. Bu yasa tasarısının 7. maddesi “Dönüşüm alanlarında uygulama” başlığını taşımaktadır.

Bu maddeye göre yerel yönetimler, halkın vergileriyle ve halkın arsası üzerinde hiç bir izin veya denetim tabi olmadan inşaat yapmak üzere şirket veya ortaklıklar kurabilecekler. Bu inşaatları kuracakları “Gayrimenkul Yatırım Ortaklıkları” vasıtasıyla emekçi halkın emekleriyle elde ettikleri gelirleri emperyalistlere ve rantiyecilerle paylaşacaklardır.

Aynı madde ile, Mahalli İdareler ve ortağı olacak özel

kuruluşların yoksul emekçi halkın mülkiyetlerinin değerlendirilmesi ve yeniden yapılandırılması üzerindeki tek taraflı karar verme hakları ve tasarruf imkanları daha da artırılmakta, halkın tek taraflı olarak yapılan düzenlemelere itirazı durumunda, itiraz eden kişinin malının kamulaştırılmasına karar verilebilmekte, kişinin bu karara itirazı ise sadece bedele itirazla sınırlı tutulmaktadır.

İdarenin tek taraflı bir kararı ile yerlerinden yurtlarından edilecek insanlara herhangi bir yardım yapıp yapılmayacağı, yapılacak şartlarının ve kimlere yapıp kimlere yapılmayacağı’nın tespiti tamamiyle idarenin tasarrufuna bırakılmaktadır. Dönüşüm alanlarında hak sahipliğinin tespiti ve hak sahibi olarak tespit edilen kişilerin, proje sürecine sadece bilgilendirme amacıyla dahi katılımını sağlamaya yönelik hiçbir önleme madde metninde yer verilmemiştir.

Parayı vermediği çal!

Herkesi ev sahibi yaptığı söylenen TOKİ’nin ev sahibi olmak isteyen yoksul emekçi halkımızı bazı istekleri var. Yani TOKİ’den ev sahibi olabilmek için bazı niteliklerde olmanız gerekir. **Alt Gelir grubu** olarak belirlendiği kesimde TOKİ’nin en önemli isteği 30

yaş ve üzeri

olup

aylık

hane

halkı

Ayrıca yasanın diğer bölümlerinde üzerinde kamu kuruluşu olan (okul, hastane vb) ve özel mülkiyeteki araçların alımı, üzerindeki binaların başka bir yere yaptırılıp yaptırılmayacağı tamamiyle keyfiyete bırakılmış durumda.

TOKİ’nin, Hazineye ait arazileri bağlı olduğu Bakan ve Maliye Bakanı teklifi ve Başbakan onayıyla bedelsiz olarak devralma yetkisine sahip olduğunu yukarıda belirtmiştik. Tüm bunlar birlikte düşünüldüğünde ortaya çıkan yağma ve talanın büyüklüğü daha net bir şekilde ortaya çıkıyor. Koç Üniversitesi üniversite kampüsü için orman arazisini talep ettiğinde dönemin Cumhurbaşkanlığı Sözcüsü Demirel’in arazinin verilmemesi halinde üniversiteyi Çankaya Köşkünün bahçesine kurduğunu söylemesi hala hafızalarda tazeliğini koruyor. Ayrıca TOKİ başkanının İstanbul’da “parası pulu olmayan” insanları istememesiyle Kentsel Dönüşüm Projesi’ni yan yana getirdiğimizde süslü sözlerin üzerindeki yaldızları kazımış ve gerçekliğin ne olduğunu daha iyi anlamış oluruz.

Bu Kentsel Dönüşüm Projesi çerçevesinde en sık kullanılan yalanlardan bir tanesi de “deprem” korkusu. Yıllardır bu konuda herhangi bir şey yapılmamış olan, Düzce-Kaynaşlı depre-

minden sonra hasarlı binaların onarılmasında kılıcı kıpırdatmayan, içlerinde yaşayanlarla birlikte her gün yıkılan binaları seyreden devlet ve yerel yönetimler “dönüşüm” projesi kapsamında halkın “deprem” korkusunu kullanmakta ve “daha iyi yerlerde yaşamaları” gerektiği propagandasını yapmaktadır. “Planlı kentleşme ve konut üretimi” programı kapsamında en büyük projelerden biri ve deprem döneminde çadırkentler kurulan Küçükçekmece Ayazma-Tepeüstü Mevkileri Kentsel Dönüşüm Projesi kapsamında inşa edilen “Bezirganbahçe Konutları”. Protokolün imzalanmasından tam üç yıl sonra anahtarlarını alırken büyük bir coşku ile belediye başkanlarına hayır duaları ederek Ayazma’dan göçüp Bezirganbahçe’ye yeni yerleşmiş olan ve taksitlerini ödeyemeyen, imzalamış oldukları sözleşme doğrultusunda yeni yerleşmiş oldukları dairelerden hemen ayrılmak zorunda kalacak 123 aile... Ve gazetelerin ilan

gelirinin en fazla net 1.090 YTL olması gerekiyor. Yoksul grubu başvuru şartı olarak da Sosyal Güvenlik Kurumlarına tabi olunmaması (SSK, Bağ-Kur, Emekli Sandığı’na tabi olunmaması) aranırken yeşil kart sahipleri ev sahibi olma “ayrıcılığından” yararlanabiliyorlar. Tabi ev sahibi olmak isteyenlerin ailelerinde (eş, çocuk) hiç kimse üzerine tapu kayıtlı bir ev olmaması gerekiyor. Zenginler TOKİ’nin lüks konutlarına zaten ulaşabilirler. Hatta TOKİ’ye gerek bile kalmadan TOKİ’nin desteklediği yada ortağı şirketlerden birinden istediği büyük lüks ev alabilirler. Ama fakirlerin hem şartları sağlamanız hem de 100 metrekarelik evlerden fazlasını hayal etmemeniz gerekir.

Birçok sendika, demokratik kitle örgütü düzenli olarak yaşadığımız topraklardaki açlık ve yoksulluk sınırını araştırıyor ve bu bağlamda açıklamalar yapıyor. Bu ara-

şaylarında Bezirganbahçe’deki konut hakkını aylık 500 YTL’ye devretmek isteyen yüzlerce ailenin ilanları. Küçükçekmece sahilinde ise gerçek kentsel dönüşüm var. Dubai şeyhlerine pazarlanacak dünyanın en özel kum alanında yetmiş katlı yedi yıldız oteller, Sinpaş tarafından Hitlerin mimarının oğluna ismarlanmış yıllar, villalar, alışveriş merkezleri...

Bu yağma ve talan sadece İstanbul’da mı gerçekleşiyor? Elbette ki hayır! Ülkenin her tarafında aynı manzara. TOKİ önderliğinde Bimtaş, Kıptaş, Sinpaş gibi şirketlere yaptırılan Kentsel Dönüşüm Projesi çerçevesinde yoksul emekçi halka “umut” olarak pazarlanan evler özünde yoksul emekçi halkı şehirlerin dışında tutma projesinden başka bir şey değildir. Yoksullar zenginlerin gözlerinin önünde olmasınlar da nerede olurlarsa, ne yaparlarsa yapsınlar.

Bizi bölmelerine izin vermeyelim!

Sürekli olarak duyuyor ve televizyonda, gazetelerde görüyoruz: polis, jandarma, zabıta eşliğinde günün her hangi bir saatinde yıkılan evleri, yıkıntılar arasında gözyaşlarını akıtan anaları, babaları, gelinleri... Yoksul emekçi

insanların, evlerine ekmek götürmek için çalışan ayda 400 YTL gelirle ömrünü tüketen insanların çaresizliğini, yıkılmışlığını. Akan gözyaşları emperyalistleri ve onların yerli uşakları için hiçbir anlam ifade etmiyor. Onlar için önemli olan şey, sefahtarı, kazandıkları ve kazanacakları para. Yoksul, emekçi insanları görmeye dahi tahammülleri yok. Kendilerine yaptıkları orta çağ dönemindeki kalelerin surları gibi surlar içindeki evlerinde rahatça oturup yıkımları, gözyaşlarını televizyondan izliyorlar.

Bizler ise yıkım sırasının ne zaman gelip kapımızı çalacağını düşünerek geçiriyoruz ömrümüzü. TOKİ ve benzeri kurumların gözlerimizi boyamasına izin veriyoruz. Yalancı bir umut eşliğinde bugünlerde belki de bizlerden uzakta bulunan yıkımları umursamaz gözlerle izliyoruz. Yıkımlara sirtımızı dönmek sadece yıkımları görmemizi engeller. Yıkım gerçekliğini ve bir gün bizimde kapımızı çalacağı gerçeğini bizden uzaklaştırır. Yıkımlara sirtımızı halkı şehirlerden, oturdukları yerlerden uzaklaştırmak istiyorlar. Bunun için her gün yeni yeni projelerle karşımıza çıkıyorlar. Bu yılın bize de bir gün dokunacak, bize dokunmamasını umarak yaşamak çare değil, çaresizlikten başka bir şey değildir. Yaşamın her alanında birlikte hareket etmek “hakkımızı” korumanın tek çaresi. Bugün şehirlerde binlerce insan “yıkım” sorunuyla karşı karşıya. Fakat bu binler biraya gelme noktasında sıkıntı ve sorunlu günler yaşıyorlar. Karşılarında birlikte hareket eden bir kitleyi görmeyen devlet gözü dönmüş kurdun sürüdeki koyunları teker teker

tırmalar kapsamında ayda 2.000 YTL’den az para giren 4 kişilik evlerde yaşayanlar yoksulluk sınırı altında yaşamaları idame ettiriyorlar. 1.500 YTL’den az para kazanan 4 kişilik bir aile ise açlık sınırı altında yaşıyor. Bütün bunların dışında asgari ücret ise 400 YTL civarında. Bu şartlar altında yaşayan ailelerin TOKİ’den ev alabilmeleri mucize kabilindedir. Toplu Konut İdaresi (TOKİ) ve Urban Land Institute (ULI) işbirliğiyle düzenlenen “Mimar Sinan”dan Olimpiyat Kentine Kentsel Dönüşüm ve Gayrimenkul Yatırımları” başlığıyla düzenlenen Forum İstanbul Yarıyıl Konferansı’nda TOKİ Başkanı Erdoğan Bayraktar, “Göçü yasaklayamayız ama, parası pulu olmayan insanların İstanbul’da yoğunlaşmasının engellenmesi için birtakım tedbirlerin alınması gerekiyor.” diyerek gerçek niyetlerinin ne olduğunu açıklamış bulunuyor. (haber7com-17 Kasım 2007)

AKP, Alevileri düzene entegre edebilecek mi?

AKP'nin Alevi milletvekili Reha Çamuroğlu'nun girişimiyle hazırladığı belirtilen "Alevilik inanışına yasal statü kazandırma" planının içeriğinin kamuoyuna yansımalarının ekseninde, özellikle Alevi örgütlerinden ciddi tepkiler yükseldi.

Bazı Alevi örgütlerinin öteden beri savunduğu ve karşılanmasını istedikleri talepleriyle çakıştığı anlaşılan Çamuroğlu'nun ve hayata geçerse hükümetin projesine en fazla tepki gösterenlerin başında Cem Vakfı geldi.

Cem Vakfı'nın ve kimi Alevi örgütlerinin öteden beri savundukları, devletten ve hükümetten karşılanmasını istedikleri talepler özetle şöyle:

* **Alevilik de Sünnilik gibi İslam içi dini bir inanıştır.**

* Devlet, Alevilerin inançlarını özgürce yayma ve ibadetlerini yapmalarına karşı olan uygulamalarına son vermelidir.

* **Eğitim müfredatındaki Aleviliği aşağılayıcı, bu inanca mensup insanları dışlayıcı ve rencide edici anlatım ve ifadeler ayıklanmalıdır.**

* Sünni-İslam mezhebinin öğretilmesine dayalı zorunlu din dersi uygulamasına son verilmelidir.

* **Alevilere inançlarını yayma ve ibadetlerini gerçekleştirebilmek için kamusal destek sağlanmalıdır.**

Evet, özellikle 1980'lerin ortalarından itibaren sosyal aktivitelerini hızlandıran ve örgütlenerek kurumlaşan Alevi örgütlerinin devletten (hükümetlerden) talepleri bunlardır. (Bu talepleri hayli yetersiz bulan, özellikle Diyanet İşleri Başkanlığı'nın tamamen lağvedilmesi dâhil, daha ileri taleplerde bulunan Alevi örgütlerinin olduğunu da belirtmek gerekiyor.)

Bugüne kadar başta CHP olmak üzere, Alevilerden aldıkları oylar ile parlamentoya giren ya da hükümetlerde bulunan **sözüm ona "solcu"** partilerden hiçbirisi Alevilerin özetlenen taleplerinin karşılanması yönünde hiçbir somut girişimde bulunmadığı halde, ağırlıklı olarak Sünni-İslam mezhebine mensup insanlardan oy alan ve sözüm ona "şeriatçı" olan AKP'nin "**Alevi duyarlılığı**" geliştirmesi, elbette pek çok kesime şaşırtıcı geliyor. AKP'nin "Alevi duyarlılığının" nedenlerine ileride değiniriz. Şu an önemli olan şu: **Reha Çamuroğlu'nun girişimiyle hazırladığı belirtilen plan, özellikle**

AKP'nin "Alevilik sorununa" reformist çözüm planı ya da Alevilerin ağzına bir parmak bal çalma girişimi...

Aleviler içerisinde ağırlığı olan Cem Vakfı'nın tepkisini neden çekiyor?

Bu meseleyi irdelemek için, basına yansıdığı kadıyla Reha Çamuroğlu'nun hazırladığı ve AKP'nin desteklediği belirtilen "**Alevilik planı**"na göz atalım:

"... Aleviliğin devlette temsili için bir Alevi kurumu kurulacak. Bu kurumun Başkanlığına bağlı 'Genel Müdürlük' olarak oluşturulması gündemde. Oluşturulacak genel müdürlük için kadro sayısının 3 bin, bütçesinin ise 2 milyon YTL olarak belirlendiği öğrenildi. Kurum bünyesinde ya da ayrı olarak kurulması planlanan Alevilik Enstitüsünde iki cemevi açılması planlanırken, Alevi toplumu ile hükümet arasında ilişkileri yürütmek üzere 40 kişilik bir kurul oluşturulması da gündemde.

Hükümetin 2008 Ocak ya da Şubat ayında Ankara'da geniş katımlı bir Alevi Kongresi düzenlemesi bekleniyor..." **(24 Kasım 07 Evrensel)**

Evet, basına yansıdığı kadıyla Reha Çamuroğlu tarafından hazırladığı belirtilen AKP'nin "Alevilik Planı" böyle.

Yukarıda belirttik. AKP'nin "Alevilik Planı" ile Cem Vakfı'nın öteden beri savunduğu talepler fazlasıyla örtüşüyor. **Peki İzzettin Doğan başkanlığındaki Cem Vakfı, niye yüksek perdeden karşı çıkıyor? Çünkü Cem Vakfı ve İzzettin Doğan, CHP'nin -özellikle de Deniz Baykal ve ekibinin- Aleviler içerisindeki uzantısı da ondan.**

Gelinen aşamada hiçbir reformist

plan, proje toplumdaki hiçbir kutuplaşmayı gidermez, bilakis daha da derinleştirir. Çünkü adına "Demokratik katılımcı, çoğulcu parlamenter sistem" denilen sistem, toplumsal kutuplaşmaların çözümü-giderilmesi üzerine değil, bilakis kutuplaşmaların derinleştirilmesi ve gerilimi üzerine kuruludur.

Çok açık ve nettir; DTP henüz düzene entegre olmamış reformist siyasi bir partidir. Samimiyetinden asla kuşku duymaksızın "**Kürt sorunu**"nun reformist düzlemde ve parlamenter zeminde çözümünden yanadır. Düzenin siyasi partileri tarafından değil, bütün kurumları tarafından nelere maruz kaldığı, nasıl topyekün seferberlik kampanyası eşliğinde linç edilmeye çalışıldığı, vicdan ve namus kavramından haberdar olan herkesin malumdur. Çünkü Türkiye'deki "**Demokratik katılımcı, çoğulcu parlamenter sistem**" diye yutturulmaya çalışılan siyaset yapma alanı/arenası, sosyal, siyasal, kültürel çelişkileri çözme, giderme üzerine değil, çelişkileri kutuplaştırma, çatıştırma, ezilenleri kendi kendilerine hazırlama ve böylelikle de baskıcı, faşist bir otoriteye de "**hakemlik/tarafsızlık**" rolü tayin etme, meşrulaştırma üzerine kuruludur. Hiç kuşkusuz bu da Kemalist Cumhuriyet projesinin niteliği ile karakterize ilgili bir durumdur.

Asırlardır ezilen, trajedilerle dolu bir tarihe sahip olan Alevi insanına mensup milletvekili Reha Çamuroğlu'nun niyetini, samimiyetini sorgulamaya hiç gerek yok. Hazırladığı projenin

hükümet tarafından sahiplenilip sahiplenilmeyeceğini ve hayata geçirilip geçirilmeyeceğini hep beraber göreceğiz. Ama gerçekleşmesi durumunda dahi, Alevilik inanışı ile Sünni-İslam mezhebi arasındaki tarihsel gerilimlerin giderilmesine, yumuşatılmasına hizmet etmeyeceğini, bilakis daha da kutuplaştırılmasına hizmet edeceğini maalesef yeni trajedilere tanıklık edeceğimizi hep beraber göreceğiz.

Neden sorusunun cevabı Reha Çamuroğlu'ndan bağımsız olarak, sabık düzen partisi ve emperyalizmin uşağı olan AKP'nin ve hükümetin "Alevilik sorunu"na el atmasında gizlidir.

Bir: Düzen partileri sosyal-siyasal çelişkileri çözmek için değil, bütün sosyal çelişkilerin kaynağı olan Maoist literatürle baş çelişkisi olan çelişkiliyi gizlemek, baş çelişkinin tezahürü olan sosyal, siyasal, kültürel çelişkileri istismar edip oya tahvil etmek için vardır. AKP, sabık bir düzen partisidir.

İki: "Alevi sorunu"na el atan AKP'nin Alevilerin tarihsel trajedileri umurunda bile değildir. Maruz kaldıkları uygulamaları AİHM'ne taşıyan Aleviler, Türkiye'yi tazminat ödemeye mahkûm ettirmektedirler. Avrupa emperyalist devletlerinin Türkiye'nin sosyal-siyasal-kültürel sorunlarına müdahil olması, Türkiye'deki sosyal-siyasal-kültürel sorunların giderilmesini arzulamasından değil, Türkiye'nin iktisadi, siyasi,

Hz. Muhammed'in ölümünün ardından, doğduğu ve kurulduğu Arap Yarımadası'nın sınırlarını aşarak hayli geniş bir coğrafyaya yayılan İslam Devleti içerisindeki sınıf çatışmaları, devletin kurucu ideolojisi olan İslam Dini içerisinde mezhep ayrılıklarına yol açar. İslam Dini içerisindeki en büyük ve derin mezhep ayrılığı **Şii (Şia)** mezhebi ile Sünni mezhebidir.

Bugün TC devleti sınırları içerisinde kimi araştırmacılara göre **12 ila 15**, kimilerine göre ise **20 ila 25** milyon civarında insanın etkisi altında olduğu öne sürülen **Kızılbaşlık-Alevilik** inanışının tarihi kökleri, **Şii (Şia)** mezhebi ile çakışır. Ne ki, Şii ve Alevilik mezhepleri arasındaki benzerlikler çok azdır. Ki belirtmek gerekir, hem bizzat kendilerini Alevi olarak tanımlayanların bazıları hem de bazı araştırmacılar ile ulemalar, Alevilik'i İslamiyet'ten de bağımsız apayrı bir din olarak tanımlarlar. Ama sosyolojik olarak Alevilik, Semavi tek tanrılı dinlerden olan İslamiyet içi bir akımdır ve Şii mezhebinin bir koludur.

Şii'lik, yayılma ve genişleme döneminde, İslam Devleti içerisindeki iktidar hiyerarşisinin dışlananların, tasfiye edilmeye çalışan sosyal tabakaların İslami yorumu olarak açığa çıkar. Mezhebin kurucusu olarak da, ancak **Ebu Bekir, Ömer ve Osman**'dan sonra İslam Devleti'nin başına geçebilen ve Halife olan **Ali** kabul edilir. Ne var ki Ali'nin halifeliği çok kısa sürer. Çünkü, giderek mezhep ayrılığına bürünen iktidar savaşı nedeniyle düzenlenen bir suikast sonucu öldürülür. Ki Şii'liğin kurulması ve doktrinleşmesi de esas olarak bu dönemden sonra başlar. Her iki mezhep arasında, artık kapanması mümkün olmayan kanlı bir ayrışma yaşanır. Bugün İslam Dininin etkisi altındaki insanların yaşadığı coğrafyayı (Ortaoğdu'yu) emperyalist emeller temelinde yeniden dizayn etmeye çalışan sömürgeci devletler, Şii'lik ve Sünnilik arasındaki mezhep çatışmasını körüklemekten kaçınmazlar.

as-keri bağımlılık ilişkilerinin Avrupa emperyalizmi lehine derinleştirilmesi amacından kaynaklanmaktadır. Emperyalistler, bağımlı ülkelerin (**sömürge, yarı-sömürgelerinin**) yapısal sosyal, siyasal, kültürel çelişkilerinin ve kutuplaşmalarının aşılmasını istemezler. İradı olarak bu yönlü bir hamlede bulunmazlar. Emperyalizmin yarı-sömürgeci olan Türkiye bir istisna olamayacağına göre, yapısal sosyal-siyasal-kültürel sorunların aşılması bir Türkiye değil, daima bu tip ku-

tuplaşmaları barındıran ve bunlarla boğuşan, bu yapısal çelişkilerin altında kalmamak için de emperyalist devletlerin ekonomik, siyasi, askeri, diplomatik desteğine mahkûm olan bir Türkiye isterler.

Bu iki temel gerekçe nedeniyle AKP'nin "Alevilik planı", tarihsel kökleri hayli derinlerde olan ve yakın tarihteki trajedileri de canlılığını hala koruyan Alevilerin yaşadıkları acıların giderilmesine, baskı altına alınmasının sona erdirilmesine, Aleviler ile Sünnilerin kaynaşmasına, ortak ve daha büyük çıkarlar temelinde buluşmalarına değil, bilakis daha fazla kâr, rant ve iktidar hırsıyla birbirlerini yiyen egemen sınıf kliklerinin provokasyonlarına hayli müsait hale gelmiş Alevi-Sünni kutuplaşmasına hizmet edecektir.

Alevilerin yüzyıllardır ezilmelerinin ve trajedilerle dolu bir tarihe sahip olmalarının sorumlusu Sünni-İslam mezhebi ve bu mezhebin inançları değildir. Alevilik inanışının farklı ekollerinden olan inanışlara mensup insanlar, çeşitli ülkelerde iktidardadırlar. Bu ülkelerin egemen sınıfları, kendi halklarına ve Sünni-İslam mezhebinin insanlara zulüm uygulamaktadırlar. Baskıcı egemen devletlerin herhangi bir din ideolojisini benimsemeleri, halkların baskı altına alınmasının, sömürülüp ezilmesinin yegâne gerekçesi değildir. Çin'de devlet, hiçbir dinsel inanışı referans almaz, ama Çin'de halklar müthiş bir devlet baskısı ve cenderesi altındadır.

Dindar ya da dinsiz; halkların tarih boyunca yaşadıkları trajedilerin yegâne sorumluluğu sömürücü, baskıcı, zorba sınıflardır. Nasıl ki, ağıtların dini, dili, cinsiyeti yoksa baskının, sömürünün ve zorbalığın da dini, dili, cinsiyeti yoktur.

Sonuç olarak; AKP'nin basına yansıyan "**Alevilik planı**"na karşı başta Alevi topluluklarından ve diğer tüm düzen dışı-karşı parti ve örgütülüklerden yükseltelen itirazlar, politik düzlemde haklıdır, meşrudur. Çünkü Aleviler yüzyıllardan beri ezilmektedir. Ne var ki, ezilen Aleviler devletin ezdiği diğer sosyal kesimler ile demokratik bir birliklik sağlayamadıkça, yaşadıkları trajedilerin düzen partilerince istismar edilmesinin, umutlarını başka bahara ertelemelerinin önünü alamayacaklardır. Bu salt Aleviler için değil, ezilen tüm sosyal sınıf ve tabakalar için geçerli bir durumdur.

Sosyal güvenlik değil, aşamalı genel saldırı

İşçi-emekçi yığınlara dönük kapsamlı bir saldırıyı içeren SSGSS (Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası) yasası, bilindiği gibi geçtiğimiz yıl mecliste kabul edilmiş, ancak Anayasa Mahkemesi'nce verilen yürütmeyi iptal kararı nedeniyle, ertelenmek durumunda kalmıştı. Bu ertelenmenin bir diğer nedeni de seçimlerin yaklaşması oluşturmaktaydı.

IMF ve DB, emperyalist patenti neo-liberal politikaların, ülkemizde hayata geçirilmesine hız verme anlamına gelen yasanın çıkarılması yönüyle basıncını arttırınca, yasa tekrar, bir takım sözde iyileştirici düzenlemelerle gündeme taşındı. Göstermelik olduğu çok açık bir biçimde, sözde tarafların incelemesine sunulan yasa, Kasım ayının son günlerinde görüşüldü ve meclise gönderildi.

SSGSS her şeyden önce, IMF, DB ve DTÖ gibi emperyalist kuruluşların, sosyal hakları ve sosyal güvenliği özel mali kuruluşlara terk etmeye öngördüğü, bir sosyal yıkım saldırısıdır.

1 Temmuz 2008'den itibaren yürürlüğe sokulmak istenen ve Anayasa değişikliği çabalarında da yasalarla güvence altına alınmaya çalışılan bu yasa sosyal güvenlik harcamalarını bütçenin "**kara deliği**" olarak tanımlanmaktadır. Bununla birlikte sosyal güvenlik kurumları birer ticari işletmeye dönüştürülmek, sosyal haklar "gelir artıncı, gider

azaltıcı" anlayış gereği kısıtlanmak istenmektedir.

Bu yasa çok açık ki kazanılmış bir dizi hakkın gasp edilmesinin adı olduğu gibi, yeni hak kazanımları için mücadeleden edilmesinin önünü kesmenin de önemli bir adımıdır. Grev ve örgütlenme hakkına dönük bir dizi sınırlama (saldırı) da, yine bu yasaya paralel olarak, yasanın hayat bulmasını kolaylaştırmak adına, yasalaştırılmaya çalışılmaktadır.

Hedefte tüm emekçi kesimler var

SSGSS adı altında yürürlüğe konmak istenen yasa tüm emekçi kesimlere dönük, aşamalı olarak hayata geçirilmek istenen bir dizi hak gaspını içermekle birlikte, özellikle de çalışanlara "mezarda emeklilik" ve sigortalı çalışanlara paralı sağlık hizmetini dayatmaktadır.

Yıpranma ve kıdem tazminatlarının kısıtlanması ve/veya tamamen ortadan kaldırılması gibi önemli kazanımları da ortadan kaldırmaya dönük, bu geniş kapsamlı sosyal yıkım saldırısının ne kadar hayat bulacağı ise, başlı başına emek cephesinin nasıl bir karşı koyuş örgütleyeceğiyle ilintili bir durumdur.

Bilindiği gibi yasanın meclise getirildiği ilk dönemlerde bu yönlü ciddi bir karşı koyuş gerçekleştirilmemiştir. Sarı-reformist sendika konfederasyonları sa-

dece "dostlar alışverişte görsün" türünden cılız eylemliliklerle süreci "geçiş-tirme" eğiliminde olmuşlardır.

Bu "geçiş-tirme" eğilimi, geçtiğimiz aylarda hükümetin "toplumsal uzlaşma" görüntüsü yaratma girişimlerine de damgasını vurmuştur. Emek cephesini temsil etme iddiasında olanlar, yasayı sözde incelemişlerdir. Ancak bu incelemeden çıkan sonuç, bu sosyal yıkım saldırı yasanının bütününe itiraz etme biçiminde olması gerekirken, sadece "işçiler açısından kabul edilemez" bulunan birkaç maddeye itirazla sınırlı kalmıştır. Yasanın meclise sunulduğu biçimine bakıldığında ise, bu itirazların pek de dikkate alınmadığı ve yapılan incelemenin de hükümetin görüntüyü kurtarma amacına hizmet etmekten öte bir işe yaramadığı ortaya çıkmıştır.

Örneğin eski taslakta malullük sigortasından yararlanma şartlarında, en az on yıl çalışma ve en az 3 bin 600 gün prim ödeme şartı aranıyordu. 10 yıl şartı son taslakta da aynen duyuluyor, sadece prim ödeme gün sayısı 3 bin 600'den 1800 güne indirilmiş. On yıl çalışma şartının değişmediği koşullarda ise, prim ödeme gün sayısındaki bu oynama fazla bir anlam taşıyor.

Tasarının en çok tartışılan maddelerinden birisi de, emekli olmanın koşullarının ağırlaştırılması, "mezarda emeklilik" anlayışının oturtulmasıdır.

İlk tasarıdaki bu durum da yine taslakta yapılan sözde değişikliklerde aynen korunmuş. Tasarının eski hali, emeklilik için prim ödeme gün sayısını 7 bin günden 9 bin güne çıkarıyordu, bu artışta da bir değişiklik yapılmamış.

Emeklilik yaşı kadınlarda 58, erkeklerde ise 60 yaş olarak düzenlenmiş. Geçiş sürecinin sonunda, yani 2048 yılında ise hem erkek hem de kadınlar

Bu yasa çok açık ki kazanılmış bir dizi hakkın gasp edilmesinin adı olduğu gibi, yeni hak kazanımları için mücadele edilmesinin önünü kesmenin de önemli bir adımdır.

in emeklilik yaşının 65'e çıkarılması öngörülmüştür.

Sağlık hizmetlerinden yararlanma koşullarında da durum aynı. İşçi ve emekçilerin sağlık hizmetlerinden yararlanabilmesi için, ücretinin % 12'sini genel sağlık sigortası için prim olarak ödemesi gerekecek. Üstelik sağlık hizmetlerinden faydalanmak isteyenlerde prim borcunun olmaması şartı da aranacak. Prim borcu bulunanlar sağlık hizmetlerinden yararlanamayacak.

Kısacası, taslağın ilk hali neredeyse olduğu gibi korunmakta. Yasanın birçok maddesinin aşamalı olarak hayata geçirilmesi düşünülmekte. Gerçekte aşamalı olarak hayata geçirilmeye istenilen, işçi-emekçi yığınlara dönük, aşamalı genel saldırı olduğu ise kesin.

Çözüm ortak mücadeledir

Bu genel saldırılar bugün, gerek emperyalist ülkelerde gerekse emperyalizme bağımlı ülkelerde de olanca hızıyla

hayata geçirilen sosyal yıkım saldırılarının bir parçasıdır. Emperyalist patenti neo-liberal politikaların ürünü olan bu saldırıların getirdiği ve daha boyutlarının beklediği yıkımlara karşı ise tüm dünyada ciddi karşı koyuşlar söz konusudur. Özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek çalışma vb. saldırılar eşliğinde gerçekleşen sosyal yıkım saldırıları sonucu giderek yoksullaşan, işsizliğe açlığa mahkûm edilen emekçi yığınlar, gerçekleştirdikleri süreli süresiz ve/veya genel grevlerle, egemen sınıfları bu kapsamlı genel saldırılarını boşa çıkarmaya çalışmaktalar. Giderek sınıfsal bir karaktere dönüşmesi kaçınılmaz olan bu yönlü mücadeleler söz konusudur.

Bu genel saldırılara karşı ülkemiz örgütünde de ciddi bir karşı koyuş örgütlenmesi artık kaçınılmaz olmuştur. Yasanın önümüzdeki yılın Temmuz ayında yürürlüğe girmesine kesin gözüyle bakıldığı şu günlerde, emek cephesinde yaşanan hareketlenmenin, ciddi bir karşı koyuş örgütleyiş örgütlemeyeceğini ise, önümüzdeki günlerde göreceğiz.

Gerek işçi-emekçi yığınlara dönük bu vb. genel saldırıları, gerekse bu saldırıları göğelemeye hizmet eden ırkçı-faşist saldırıları boşa çıkaracak olan yegane güç işçi-emekçi yığınların, militanca ve sınıfsal temelde yükseltecekleri, ortak mücadelesidir.

"Biz burada Mezopotamya toprağındayız, internet sayfalarında değil. Gerçekliği buradaki zeminde algılıyoruz, TV kanallarında, web sitelerinde, Avrupa'da yaşamıyoruz. Anavatanımızda partizanlar, yoldaşlar, proletarya olmadan devrim hayalleri kurmuyoruz. Devrimci Marksist-Leninist analiz, diyalektik analiz olmadan bu bir hayal olurdu. Maoist proleter halk savaşının silahlı mücadele kanadını yürüten DKY'yi kuran yoldaşlar, devrimci mücadeleyi genişletmek ve geliştirmek, aynı zamanda tüm alanlarda örgütsel metotlarını yükseltmek ve devrimi gerçekleştirmek için öznel kabiliyetlerini geliştiriyor, tüm alanlarda örgütsel yöntemlerimizi daha yüksek bir düzeye taşımak için silahları omuzlarında durmadan çalışıyorlar."

Irak

Devrimci Maoist Örgütü'nün kuruluş bildirgesi

(Irak-16 Kasım 2007) **Irak Devrimci Maoist Örgütü** (ID-MÖ), sosyalist devrimi gerçekleştirmek ve proletarya diktatörlüğünü kurmak, aynı zamanda insanı bir sosyalist toplum ve uygar bir dünya kurma görevlerini gerçekleştirmek için teorik ve silahlı mücadeleyi örgütlemek amacıyla olan, devrimci, enternasyonalist, **Marksist-Leninist-Maoist** bir örgüttür. Amacımız, insanın insan tarafından sömürülmesine ve köleleştirilmesine bir son vermek, ekmeği üreten ve barışı kuracak olan işçi sınıfının zincirlerini ve prangalarını kırmaktır.

Burjuvaziden, yerel ve uluslararası kapitalizmden, bu sınıf köleliğinden kurtulmanın ve özgürleşmenin yolu, işçi sınıfımızı ve köylülerimizi emperyalist kapitalizmin insanı açıkça köleleştiren adaletsizliği karşısında eğitmek için verilen entelektüel mücadele olduğu kadar, onları, dolaylı ya da dolaysız şekilde Anglo-Amerikan işgalinin yanında olan gerek sektör başnazları, milliyetçiler, aşiret liderleri, Baasçılar, siyasi İslamcılar konusunda, gerekse -daha tehlikelisi- burjuvazinin ve Amerikalıların ajanı gibi davranan oportünist revizyonist solcular konusunda ve işgalle birlikte ortaya çıkan Iraklı kuklaların adaletsizliği hakkında bilinçlendirmektir. Daha önce Saddam'ın faşist Baasçı rejimiyle birlikte çalışan bu aynı sol, şimdi **işgal güçleriyle birlikte** çalışmaktadır.

Sınıf bilincini yaymaya çalışmanın ötesinde, işçiler, köylüler, işsizler, öğrenciler, kadınlar, sendikalar, işçi örgütleri arasındaki müttefiklerimizi ve devrimci entelektüelleri de kapsayan **Halk Savaşı** ise hareketimizin **kendi silahlı** kanadı ile sürmektedir.

Hareketimiz, geçmişte de Mezopotamya'da varlığını sürdürmüş, işgalcilere, onların kuklalarına ve Mossad'ın, Amerika'nın, İran'ın kuklası olan paralı polisleri, askerlere ve onların güvenlik aygıtlarına, canı sektör militanlara karşı gururlu ve kahramanca bir mücadele yürütmüştür. Irak vatanseverliği ruhunun, Irak devrimci komünist hareketinin, Irak işçi sınıfının ve Irak köylülerinin şehitleri olarak onurlu ve gururlu bir biçimde can veren en onurlu ve en muazfer yoldaşlarımızı, adalet ve refah, ulusal, ekonomik, sosyal ve kültürel bağımsızlık, Irak kadınlarının toplumdaki adaletsizlik ve eşitsizlikten kurtarılması prensipleri ve istekleri doğrultusunda kurban verdik. Devrimci Maoist örgütümüz en iyi kadrolarını, ölümsüz kahramanlarını feda etti; aralarında önderimiz, devrimci komünist entelektüel,

ölümsüz şehidimiz **yoldaş Elwan** da bulunuyordu. Yüksek akademik başarılarına karşın, o proleter insanın bir örneği olarak durdu, bu nedenle de habis güçler kendisi sıradan iğrenç yöntemlerini kullanarak onu katlettiler. Kalbi artık çarpıyor ama devrimin kalbi, Elwan'ın, yolunu izleyen yoldaşlarına bıraktığı devrimci miras olan ölümsüz tarihiyle birlikte atmaya devam ediyor.

Bir başka şehit yoldaşımız, silahlı proleter devrimin kıvılcımına bağlı kalan, IDMÖ'nün kuruluşunda yer alan siyasi kadrolardan olan proleter **yoldaş Ebu Aşhar**'di.

Ölümsüz kahraman şehit **yoldaşımız Cangöz (İbrahim Ali)**, öncü bir kadro, kahrolası sekterliğin, Nazi milliyetçiliğinin ve etnik çatışmaların karşısında cesaretle duran bir proleter entelektüeldi. [O], Irak'ın ve dünyanın diğer yerlerinin emperyalist işgaline karşı çıkan biri olarak, sınıf mücadelesinin meşalesini işçilerin üzerine tuttu. Te ki öğretim görevlisi olduğu işine son verilinceye kadar. Ve nihayetinde kol işçileriyle birlikte çalışmaya gönderildi. Yoldaşımız, **Maoist Kızıl Yıldızlar Cephesi**'nin mühim bir üyesiydi. Bıraktığı boşluk, bilhassa bu istisnai koşullar altında, asla doldurulamayacak bir yoldaştı.

Örgütümüz önderlik düzeyinde olduğu kadar, entelektüel faaliyet düzeyinde de önde çıkan pek çok öncü devrimci kadrosunu, pek çok gerillasını kaybetti. Ek Görevler Kurulu'nun bir üyesi olan **yoldaş Fahad** da bunlar arasında idi. Anglo-Amerikan güçleri, Mossad uzmanları ve çeteleri tarafından desteklenen Caferi ve Maliki'nin çürümüş, cani, faşist, ırkçı çeteleri öncü yoldaşımızı katlettiler.

Maoist Devrimci Kızıl Yıldızlar (DKY) cephesinden kahraman yoldaşlarımız, işgalcilere ve kukla rejiminin aygıtlarına karşı (ordu, polis, güvenlik güçleri) bir takım askeri operasyonlar yaptı. Bunların arasında 26 Ekim 2005 **Spartaküs Operasyonu** (kölelerin özgürlük ayaklanması) ve 2 Mart 2006'daki **Ekmek ve Barış Operasyonu** var. 18 Mart 2006'da Samara'da üniversite öğrencisi yoldaşımız **Newroz (Rezgar Muhammet)** karısı ile birlikte karşıdan karşıya geçenken tutuldu. Ulusal muhafızlar "pesh pesh marga"nın [pesh marga: peşmerge-ç.n] domuzları, Bader'in kurtları ve İran gizli servisinin kilitlerinden oluşan faşist cephe tarafından zalim işkencelere maruz bırakıldı. Şan şeref seninle olsun kahraman şehit yoldaş **Rezgar Muhammed**.

Mart'ın 19'unda işçi yoldaş **Ahwar** tutuldu ve aynı zalim işkenceleri gördü. O da yoldaş Rezgar gibi kahramanca bu kirliliğe korkak işkencelerin karşısında dayandı. Rezgar'la aynı gün **20 Mart 2006**'da yoldaş Ahwar şehit oldu. IDMÖ, kadınları, işçileri, öğrencileri, köylüleri, sendikaları, işçi örgütlerini ve entelektüelleri temsil ediyor. Faşist-Nazi ajanlarının insanlık karşıtı politikaları ve şu anki politik durumun gerekleri yüzünden yeraltında faaliyet yürütüyor.

Devrimci komünist ilkelerimizi destekleyen politik faaliyetlerimizin devamını sağlamak, aynı zamanda askeri kanadımızı güçlendirmek, korumak, yoldaşlarımızın DKY'yi genişletmesine zemin hazırlamak, ölümsüz kahramanlarımızın cephesini, bölgesel, ulusal ve uluslararası alanda tanınır hale getirmek için tamamen gizli olarak çalıştığımızı beyan ediyoruz.

Örgütümüz yeraltında olması

Marksizm-Leninizm-Maoizm anlayışını ve Irak'ın içinde bulunduğu istisnai durumu kavrayışını, sınıf mücadelesine ilişkin görüşlerini ve sınıf sömürsünden, emperyalist işgalden kurtulmakta hangi sınıfların çıkarı olduğuna hangilerinin olmadığına ilişkin çalışma ve çözümlemelerini selamlıyoruz. Bu analizlere göre Irak Maoist hareketinin stratejik sloganını berraklaştırmıştır. Lenin'in çok doğru olarak söylediği gibi: "Tarih boyunca egemen olmak isteyen sınıfların bir lidere ihtiyacı olmuştur. Öncü grup bir hareket organize etmeye ve ona yol göstermeye muktaddır." Lenin şöyle ekler: "Etkili ve deneyimli parti liderleri zorlukla ve yavaşça belirir. Bu olmadan proletarya diktatörlüğü boş laftan başka bir şey değildir." Böylelikle Marksist-Leninistler gördü ki devrimci parti, proletaryanın gerçek bir ögesi, gerçek bir üyesidir. Böyle bir parti lider ile parti arasındaki sorunları merkezi demokrasi ilkelerine göre çözmelidir. Parti, devrimin günlük pratikleri ile Marksizm-Leninizm-Maoizm'in evrensel ilkelerini bir arada tutacak deneyimli liderlerden oluşacak bir çekirdek kadroya sahip olmalıdır. Bu liderler sınıf mücadelesinin içinde ya da halkın devrimci mücadelesinin içinden çıkarlar ve ister merkez ister yerel komiteye üye olsunlar, kitleye kanlı ve bedelleri ile bağlıdır. Liderler kitleyi somut olarak ifade eder ve düşüncelerini eyleme koyabilir. Liderler kitlenin gerçek temsilcileridir. Bu konuda Çin Komünist Partisi'nin, tarih içinde kitle ve bireyin rolünü, parti-lider, sınıf-kitle ilişkilerini belirlemek konusunda Marksist-Leninist teori uyarınca altını

dedildi. Bütün bu uygulamalara rağmen Irak'ın içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında tüm hukuksuzlukları açığa vurmanın, teşhir etmenin uygun bir hareket olmayacağına, devrimci komünist mücadeleye bir yarar getirmeyeceğine karar vermiştik. Burada IMLDO'daki yoldaşlara açıkça saldırı istemiyoruz. Mücadelenin zeminini vurgulamak istiyoruz. **Biz burada Mezopotamya toprağındayız, internet sayfalarında değil.** Gerçekliği buradaki zeminde algılıyoruz, TV kanallarında, web sitelerinde, Avrupa'da yaşamıyoruz. Anavatanımızda partizanlar, yoldaşlar, proletarya olmadan devrim hayalleri kurmuyoruz. Devrimci Marksist-Leninist analiz, diyalektik analiz olmadan bu bir hayal olurdu. Maoist proleter halk savaşının silahlı mücadele kanadını yürüten DKY'yi kuran yoldaşlar, devrimci mücadeleyi genişletmek ve geliştirmek, aynı zamanda tüm alanlarda örgütsel metotlarını yükseltmek ve devrimi gerçekleştirmek için öznel kabiliyetlerini geliştiriyor, tüm alanlarda örgütsel yöntemlerimizi daha yüksek bir düzeye taşımak için silahları omuzlarında durmadan çalışıyorlar. IDMÖ'nün örgütlü bir çekirdek ile, Ortadoğu'daki ilk Maoist proleter halk devriminin kıvılcımı ve Ortadoğu'daki hareketlerin öncü kolu olması itibarıyla gereken tüm sorumlulukları üstlenmesi ve mücadele/çatışma anlamında ne gerekiyorsa yapması gerekir.

Kıvılcıklarımızın Ortadoğu'ya ve dünyaya sıçradığını fark ettik. Hareketimiz doğunun önderliğinde devrimci Marksist-Leninist-Maoist bağlılığın bir örneği olabilir. Politik kadrolarımız ve Kızıl Yıldız-

yıkacak. Mücadelemize prensiplerimize bağlı olarak devam edeceğiz. Şehitlerimizin öcünü alacak ve zorluklara dayanmanın garantisini olarak onların devrimci mirasını gerçekleştireceğiz. Yoldaş Hamorabi'yi örgütün ve silahlı kanadının kuruluşundaki devrimci proleter öncü rolü için tüm kalbimizle selamlıyoruz.

Yaşasın Marksizm-Leninizm-Stalinizm-Maoizm!

Yaşasın Irak ve enternasyonal Maoist hareketi!

Yaşasın Irak işçileri ve köylüleri!

Yaşasın silahlı Maoist enternasyonal devrimci proleter halk hareketi!

Şan ve şeref Irak Devrimci Maoist Örgütü'nün ölümsüz şehitlerine olsun!

Nepal, Filipinler, Hindistan, Kolombiya, İran, Türkiye ve Peru'daki silahlı halk hareketlerine selam olsun!

Fas, Suriye, Lübnan ve Arap Körfezi'ndeki Maoist komünistlere selam olsun!

Yaşasın Irak Maoist proleter halk savaşı!

Yaşasın siyonist İsrail ve Amerikan işgalcilerine karşı savaşan Lübnan ulusal direnişi!

Yaşasın Filistin halkının İsrail'in barbarca ve canice saldırılarına karşı direnişi!

Irak Devrimci Maoist Örgütü Siyasi Büro

Kızıl Yıldızlar Cephesi

[Kaynak: Maoist Resistance Çev: Solun Doğusu, İngilizce]

"Faşist komploları parçalayan devrimci okullarımız yarın kana susamış barbar düzeni yıkacak!"

na rağmen, **Irak Marksist Leninist Devrimci Oluşumu** (IMLDO) [Marksist-Leninist çizgide birden çok örgütün bir araya gelerek oluşturduğu koalisyoner bir oluşum olduğu düşünülmektedir-ç.n.] geçmişte olduğu gibi şimdi de inisiyatif geliştirerek bilgi ve medya düzeyinde koordinasyon teklif etti. Ne yazık ki IMLDO bu koordinasyonu, Kızıl Yıldızlar Cephesi'nin kurulmasına katkıda bulunmuş, bilinçli yoldaşlarımızın mücadelesi pahasına sömürdü. Burada **yoldaş Hamorabi**'yi selamlamamız gerekir. Onun Marksist-Leninist silahlı stratejisi kucaklayan kahraman devrimci öncü rolü bu uzun yürüyüşte ölümsüz şehitlerimiz tarafından takip edildi. Onun mükemmel

çizdiği vurgular ve bu ilişkilerde işlettirdiği merkezi demokrasi ilkeleri önemlidir.

Şehit yoldaşlarımız kapitalist yerli-yabancı düşmanları yenmek için kitle içinde politik-pratik-teorik olarak silahlı mücadeleyi benimseyerek mücadele etmeyi planlamıştı. Psiko-teknoloji stratejisi, sınıfın düşmanlarını medyayı kullanarak zayıflatmaya dayanıyordu. Ama Irak Marksist-Leninist Devrimci Oluşumu (IMLDO) kendi isteklerini bizim kararlarımızı gibi yansıtmaya çalıştı. Onların web sitelerinde yayınlanan ve IDMÖ'nün yazdığı birçok makalede bize danışmadan değişikliğe gittiler. Buna ek olarak verdiğimiz birçok makale gerekçesiz olarak red-

ların önderliği ilk Irak Maoist silahlı proleter halk devriminin yolunu açarken güvenilirliklerini kanıtladı.

Sesiz ve mücadeleli, kadrolarımızı ve hareketi yıkmak için planladıkları kirliliğe faşist komplolarını açıklayan Nazi Anglo-Amerikan hükümeti olan Caferi ve Maliki'nin dikkatini çekiyor. Buna rağmen hareketimiz büyüyor ve güçleniyor. **Faşist komploları parçalayan devrimci okullarımız yarın kana susamış barbar düzeni**

“Ölümler insanlarla yalın ve açık konuşurlar”

“Ölümler insanlarla yalın ve açık konuşurlar” böyle diyordu **Nikolay Ostrovski Fırtına Çocukları** romanında. Şehitlerimiz de kuşandıkları feda ruhuyla en dolaysız, en net mesajı verir biz geride kalanlara.

Onuru, erdemi ve emeği dünyamıza hakim kılma çabasında olan, özgür gelecek mücadelesinin temel taşlarını döşeyen, bize ilkeli, namuslu yaşamayı öğreten şehitlerimiz en amansız fırtınalarda bile kırılmayan umut ve inançlarıyla bize örnek olmaktadır. Onlar hayatı yaratanların haklı davalarına gösterdikleri bağlılığın bedelini canlarıyla ödeyenlerdir. Proletaryanın sömürsüz ve sınırsız aşkına leke sürmemek ve insanlığı insanlıktan çıkmış haydutların sisteminden kurtarmak için bedenlerini yeni demokratik dünyanın temellerinde harç etmişlerdir.

Onlar şairin söylemiyle aşkların külüdür ve kendilerini küllerinden yeniden yaratırlar. Madem ki onlar bu bataklık sistemde boğulmamak için tutunduğumuz dal ve özgürlükler dünyasına ulaşmamızda köprü işlevi görüyorlar, o zaman onları büyük bir tutkuyla sahiplenmek görevimiz.

Şehitlerimizi sahiplenmek günün görevlerini yerine getirmektir

13 Aralık 1980 tarihi size neyi hatırlatıyor? Eğer belleklerimiz üzerindekindi tozu biraz silkelerseniz 17 yaşındaki bir gencin, **Erdal Eren**'in ince, narin boynuna darbeci generallerin emriyle yağlı ilmeğin geçirildiği tarih olduğunu hatırlarız **13 Aralık 1980**'in. Erdal Eren'in idamı geniş kitleler üzerinde estirilene baskı ve terör dalgasının somut bir ifadesiydi. Darbecilerin demokrasi ve özgürlük mücadelesi hakkındaki kararları, Erdal Eren'e giydirilen idam gömleği olmuştu.

7 Ekim 2007... Peki bu tarih neyi hatırlatıyor size? İstanbul'un Yenibosna semtinde Yürüyüş dergisi dağıtarak “yasa dışı” bir iş yaptığı gerekçesiyle polis kurşunuyla vuruldu 17 yaşındaki Ferhat Gerçek. Ve O artık yürüyemeyecek. Dün 17 yaşındaki Erdal Eren'i asanlar bugün

17 yaşındaki Ferhat Gerçek'leri tekerlekli sandalyeye mahkum ediyor. Geçmişten günümüze faşizm dur durak bilmeden görevini yerine getirmeye devam ediyor.

Son zamanlarda hızla artan, gide-rek yaygınlık kazanan ırkçı-şoven-faşist saldırılarla, Türk milliyetçiliğiyle çeşitli milliyetlerden emekçilerin bilinçleri ve düşünsel dünyaları zehirlenmek, Kürt ve Türk halkı arasında kalın çitler örülmeye çalışılmak isteniyor faşist sistem tarafından.

“Türkiye’de Zo diyenleri temizledik. Lo diyenlerin köklerini de ben temizleyeceğim” diyen Sakallı Nurettin Paşa'ların devralınan ırkçı-şoven düşüncenin mirasçıları bugün de aynı anlayışla uygulamaya devam ediyorlar zulüm politikalarını.

Öldüren kimlik

Faşizm için bugün kimliğimiz bile ölüm nedeni olabiliyor. Parkta otururken, sokakta dolaşırken bir polis gelip “rutin kontrol” gereği kimliğinizi sorabilir. Eğer doğum yerinizde Diyarbakır, Van, Siirt gibi “belalı” bir şehir yazıyorsa, göğsünüze yeğdiniz tekme sonucu yaşamınızı yönetebilirsiniz. Tıpkı göç mağduru **Feyzullah Ete** gibi. Ya da Kürt olmayan çalıştığınız okulun müdüründen dayak yemenize ve karnızdaki çocuğunuzu düşürmenize sebep olabilir.

Kolay günlerden geçmiyor coğrafyamız. Nurettin Paşa'ların 12 Eylülüne, 12 Eylül'den günümüze kadar faşizm artan saldırılarıyla devam ediyor halkların üzerinde baskı

unsuru olmaya. Bugün, geçmişte olduğu gibi kendilerine yönelik saygıda kusur edenler hala faşizmin hedefinde.

Faşizmin artan saldırılarıyla içinden geçtiğimiz zorlu süreç hiç şüphe yok ki ancak devrimci bir militanlıkla aşılabilir. Şehitlerimiz yaşam pratikleriyle bize bunu öğretiyorlar. Tıpkı İbrahim Kaypak'ın katledilmesinde rol oynayan Sıkıyönetim Savcısı Yaşar Değerli'nin cezalandırılmasında görev alan **Ali Yılmaz** gibi, ser verip sır vermeme geleneğinin devamcısı olan **İbrahim Kır**'ın işkencede düşmana kök söktürmesi gibi. Onlar günün görevlerini yerine getirmek için kendilerini tereddütsüzce adadılar devrim mü-

cadelesine.

Bugün de ihtiyaç duyulan şey, işin mutfağında yer alacak kurucu ve rotasını önderleşmeye çeviren, günün ihtiyaçlarına yanıt olabilecek militanlaşan devrimcilerdir. Faşizmin artan saldırılarına karşı ancak militan bir duruşla karşı koyabiliriz. **Öyleyse ilk sormamız gereken soru militanlığın ne olduğudur.**

Özlemine çektiğimiz sınırsız, sınıfsız, sömürsüz bir dünyanın kapılarını aralamak için **gereken her şeyi yapmaktır** militanlık.

Devrimci örgütlü yaşamımızın ve varoluşumuzun her bir kesitinde, uğraştığımız her işte, düşündüğümüz her şeyde, devrimci dönüştür-

me, gelişme, irade, olayların ve olguların görünen yönlerinin üzerine çıkma, kendiliğinden bilincin sınırlandırıcı etkisinden kurtulma, devrimci teori ve devrimci pratiğin iç içe geçirilmesi, yüksek bir örgütlü yaşam disiplini ve enerjisidir **militanlık**. Kitle çalışmasında **militanlık**, yoldaş ilişkilerinde **militanlık**, teorinin ve politikaların geliştirilmesinde **militanlık**...

Günün görevlerini yerine getirmek, görevini hiçbir fedakarlıktan ve zorluktan kaçmayarak eksiksiz ve layıkıyla yapmaktır **militanlık**. Şehitlerimize layık olup olmadığımızı belirleyecek olan işte tam da budur. Yani pratiğimiz.

Pratik çalışmamızda yaşadığımız tıkanıklıkları aşmak için reçetemiz; politik çalışma

Eğer günün ihtiyacı, faşizmin artan saldırılarıyla, kitlelerde oluşan hoşnutsuzluğu örgütlü güce dönüştürecek militanlara, yapılması gereken başarılı bir pratik için hayata geçecek doğru politikaların üretilmesidir.

Kendimizi geliştirme ve düşünsel ufuklarımızı genişletmeyi, tıpkı eyleme gider veya herhangi başka bir örgütsel faaliyeti yapar gibi, bir örgüt faaliyeti olarak algılamalıyız. Okumanın, kendimizi geliştirmenin aslında örgütü ve örgütsel faaliyeti geliştirmek olduğunu bilmeliyiz. Kendimizi geliştirmediklerimizde örgütü de geliştirmemiş olduğumuzu, düşünsel tembellik yaptığımızda, örgütün de

aslında o çalışma alanında tembellik yapıyor olduğunu görmeliyiz. Bu durum günün pratik ihtiyaçlarına yanıt olmamızın önünde önemli bir engeldir. Öyleyse militanlık, günün ihtiyaçları için her türlü ideolojik-politik donanıma sahip olmaktır.

Düşenlerimizin hesabını sormak, uğruna şehit düştükleri davayı geliştirip büyüteceğimize sözümüzdür pratiğimiz. Onlar ki eşitliğin, özgürlüğün hakim olduğu bir dünya için bedel ödemekten çekinmediler. Dağ başlarında son mermisine kadar çatışırken, darağaçlarında cellatların suratına özgürlük sloganı haykırırken, zindanlarda, işkencelerde ser verip sır vermeyerek, faşizmin yüzü gibi karanlık dehlizlerde “kaybedilirken” yaşamaya devam edeceklerini çok iyi biliyorlardı. **Öle-rek yaşamak ve yaşatmak onlara özgüydü** çünkü. Ölen sadece bedenleriydi. Uğruna şehit düştükleri düşüncenin tohumları boy vermeye devam ediyor.

İşkencecilerin, üniformalı katillerin, sivil faşistlerin dokunulmazlığı karşısında defalarca kez çıktık isyan bayraklarımızı. Bu yüzden “vatan haini”, “böbülcü”, “terörist” yaftalarıyla onurlandırıldık. Çünkü örtbas edilmek istenen zulüm karşısında sessiz kalmadı vicdanlarımız. Vicdanı sessiz kalanları da anlamakta zorlandık.

İşte bu yüzdendir ki devrimin sıra neferleri bu haksızlık ortadan kaldırılsın kadar yaşayarak ya da öle-rek bu kavgayı sürdürüyorlar/sürdürecekler.

Aralık ayında şehit düşen Proletarya Partisi militanları...

Ali Yılmaz: 1956 Bingöl doğumlu Ali Yılmaz, birçok askeri eyleme katılmış, **İbrahim Kaypak'ın** katledilmesinde büyük rol oynayan Sıkıyönetim Savcısı **Yaşar Değerli'nin** cezalandırılmasında görev almıştır. Proletarya Partisi üyesi TIKKO İstanbul bölgesi gerilla komutanı olarak faaliyet yürüten Yılmaz, **30 Kasım 1978'de** kendi imal ettiği bombanın patlaması üzerine yaralanarak düşman eline geçti. Yaralı olarak işkenceye alınan Yılmaz, halka ve devrime

olan inancıyla işkencecilerle kök söktürdü. **24 Aralık 1978** katledilerek şehit düştü.

Mustafa Şişman: Aslen Sivaslı olan Mustafa Şişman, Proletarya Partisi'nin **24 Aralık 1978'de** yürüttüğü “**MHP, ÜGD kapatılsın, MIT Kontrgerilla dağıtılsın**” adlı kampanyanın afişlerini astığı sırada Topkapı Mithatpaşa'da, fabrika bekçisi bir gerincinin açtığı ateş sonucu katledildi.

Ali Kepez: Elbistan doğumlu olan Kepez, Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle İstanbul'da tanıştı. Ümraniye gecekondu yapımında çalıştı. **23 Aralık 1979** tarihinde kaldığı evde çıkan yangında yaralandı. Ali Kepez, kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirdi.

İbrahim Kır: Dersim Ovacık doğumlu olan İbrahim Kır, Proletarya Partisi ile İstanbul Kazlıçeşme'de 1975 yılında işçilik yaptığı sırada tanıştı. İşçiler arasında örgütlenme faaliyeti yürüttü. Aralık 1980'de faaliyetlerinden dolayı gözaltına alındı. Günlerce süren ağır işkencelerden sonra İbrahim Kır'dan

hiçbir şey alamayacağını anlayan işkenceci katiller çareyi O'nu katletmekte buldular.

Sedat Özkaradağ: Urfa Siverek doğumlu olan Sedat Özkaradağ Mersin'de Proletarya Partisi saflarında mücadele ederken tutsak düşmüştü. Sedat Özkaradağ, **27 Aralık 1980'de** işkencede katledildi. Adana Kiremitthane'deki hapishanede merdivenlerin her iki tarafına dizilmiş askerlerin dipçik darbeleri altında kararlılığını, devrime olan inancını, Partisine olan bağlılığını asla yitirmedi.

Abdurrahman Meral: Proletarya Partisi taraftarı olan Abdurrahman Meral, Aralık 1993'te İstanbul'da yakalandığı kanser hastalığına yenik düştü.

Pusula

Kazanma bilinciyle pratikte yoğunlaşmalıyız!

Yeni kadro ve militanların asgari düzeyde görev ve sorumluluklarını yerine getirmek için, **gelişme dinamiğine** ve **potansiyeline** sahip olmaları gerekir. Aynı zamanda iddia ve istemlerinde dürüst, Proletarya Partisi'ne karşı da **açık** ve **samimi** olmalıdırlar. Sahip olunan iyi meziyetlerin, parti çalışmasına her bakımdan olumlu katkılar sunacağı muhakkaktır. **Bu niteliklere sahip ileri militan ve kadroların sayısal bileşiminin artmasının, günümüz sorunlarının çözme bakımından ortaya daha avantajlı imkanlar sunacağı kesindir.** Kesin olan diğer bir şey ise; bu nitelikte militanların yaratılmasının öncelikli bir görev olduğudur. Sınıf düşmanlarına karşı her bakımdan uzlaşmaz, halka karşı hoşgörülü ve parti içi sorunların çözümünde yapıcı olan faaliyetçilerin nicel anlamdaki artışı, tüm dezavantajlara rağmen sınıf savaşımının kararlıca yürütülmesinin teminatıdır.

Bugün açısından soruna baktığımızda, her şeyden önce sınıf savaşımında böylece zorlu süreçlerin yaşandığı tarihsel bilinceye sahip olmaldır. Yalnız bu bilinceye sahip olmak de-

ğil, aynı zamanda da böylece dönemlerde partiler içinde yaşanan sorunlar ve bu sorunların nasıl aşılacak ilerlendiği tarihsel tecrübeyi de özümsemek gerekir. Örneğin; Rusya'daki 1905 devrim yenilgisinde artan geçici yol arkadaşlarının varlığı, aydın ve küçük burjuva unsurların içine düştükleri karamsar ruh halleri sonucu hızlı la safları terk etmeleri ve giderek bunların bir kısmının karşı devrim saflarına geçmeleri vb. dikkat edilirse, tüm bu küçük burjuva aydın unsurlar, devrimin yükseliş dönemlerinde yaratılan coşku ve heyecandan etkilenerek sürece katılmışlardır. Ama ideolojik anlamda gereken dönüşümü sağlayamamaları dolaylı, devrim coşkusunun geriye çekilmesi dönemindeki çetin koşulları göğüsleme iradesini ortaya koymada başarılı olamıyorlar.

Devrimci hareketin yakın tarihine baktığımızda, tam da Rusya'da yaşanan yıkıma benzer bir yıkımın yaşandığı gerçeğini görebiliyoruz. Gereken ideolojik donanıma sahip olmayan küçük burjuva unsurların zorluklar karşısında nasıl yıkım yaşadıklarını, ezilenlerin kurtuluş kavgasından çok,

kendi bireysel kurtuluşlarının derdine düştüklerini izlemek mümkündür. Evet bu bir gerçek. Ama gerçek olan diğer bir şey de; tarihin sınıf mücadeleleri tarihi olduğu ve dolayısıyla tüm zorluklara, geçici yol arkadaşlarının varlıklarına, yaşanan ihanet ve yenilgilere rağmen sınıf mücadelesinin süreceği ve süren bu savaşa kan ve can verecek ezilenlerin onurlu evlatlarının asla tükenmeyeceğidir. Bu gerçeği iyi kavramalıyız. Tarihin çarkını ileriye döndürenler olduğu gibi; bunun önünde engel olanların ve aynı zamanda tarihin bu ileriye doğru atılan yorgun düşen bireylerin, grupların olabileceği gerçeği sınıf savaşımının yasalarına aykırı değil, uygundur.

Bu konulardaki niteliksel düzeyde ileri bir konumda olmak, sürecin zorlukları karşısında paniğe ve karamsarlığa kapılmadan kararlı bir şekilde partiye ve halka hizmet etmek için tereddütsüzce çalışmaktır. Daha da önemlisi, devrim rotasını, Parti çizgisini bulandırmamaya, dejeneretmeye çalışan küçük burjuva kararsız unsurlara karşı ideolojik olarak ilkeli ve kararlı bir tarzda mücadele etme silahını elde bırakmamaktır. Tüm bu pratik hamleler ve çabalar sınıf mücadelesinin pratiğinden bağımsız olarak ele alınamaz. Diğer bir ifadeyle; söylemlerimizin anlam ve değer kazanması, yani okun hedefe gitmesi için, pratikte savaşçı ve militan bir tutum

izlememiz gerekir. Özellikle tasfiyeciliğin arttığı, devrim düşüncesinin sistem içi reformlara feda edilmeye çalışıldığı süreçlerde, devrimin kaçınılmazlığı haykırarak bu uğurda her türlü özveride ve fedakarlıkta bulunmak tarihsel bir görevdir. Bu görevden kaçılmaz.

Bugün dünyada bu görevi omuzlarında taşıyanların sayısı az olabilir. Bu onların, haklı ve meşru olmadıkları anlamına gelmez. Ve daha da önemlisi, emperyalist-kapitalist sistemin ve dünya gericiğinin, ezilenlere dönük yürütükleri sömürü ve zulüm politikaları, bir hoşnutsuzlar ordusu yaratarak kitleleri yeni arayışlara doğru yöneltmektedir. İşte tüm sorun, yerinde ve zamanında doğru taktik ve pratik hamlede bu orduyla buluşma noktasında düğümleniyor. Bu buluşma enternasyonal bir bilinci gerektiriyor. Bu buluşma, her türlü kuşatmaya teslim olmamayı, kitlelere dayanmayı, onların gücüne inanmayı zorunlu kılıyor. Eğer kendimizi bu silahlarla donatırsak hiçbir saldırı, hiçbir zorluk kazanma ve direnme gücümüzü teslim alamaz. Daha önce de yayınlamıza yansıtığımız şu bakış açısından öğrenmeliyiz.

“Tarih bize gösteriyor ki, bütün devrimcilerin –tabii burjuva devrimcilerinin de- devrimci olmalarının başlıca nedeni; düşmanı küçümsemeye, mücadele etmeye ve zafer kazan-

maya cesaret etmeleridir. Düşmandan korkanlar, mücadeleye cesaret edemeyenler, zafer kazanmaya cesaret edemeyenler ancak ödeleklidir; onlar ancak reformist ya da teslimiyetçi olabilirler; ama asla devrimci olamazlar.

Tarihi açıdan bakıldığında, bütün devrimciler gericileri küçümsemek, gerici egemen sınıfları küçümsemek, düşmanı küçümsemek cesaretini göstermişlerdir. Çünkü, halka yeni bir tarihi görev yükleyen o zamanın tarihi şartları altında, eski sistemi yeni bir sistemle değiştirme zorunluluğunu görmüşlerdir. Değişim, gerekli olduğu zaman, karşı konulmaz bir hale gelir, ve istensin ya da istenmesin ergeç ortaya çıkar. Marx şöyle der: “İnsanların varlıklarını belirleyen bilinçleri değil, tersine bilinçlerini belirleyen sosyal varlıklarıdır.” Sosyal değişim zorunluluğu insanlarda devrimci bilinci ortaya çıkarır. Tarihi şartlar bir değişimi zorunlu hale getirmedikçe, hiç kimse ne kadar çabalarsa çabalasın, keyfi olarak devrim görevi üstlenemez ya da devrim yapamaz. Ama tarihi şartlar bir değişimi zorunlu hale getirdiği zaman, gerici egemen sınıflara karşı çıkmak cesaretini gösteren ve bu sınıfları kağıttan kaplanlar olarak görme cesaretini gösteren devrimciler ve halkın öncü savaşçıları ortaya çıkar. Bu devrimciler, yaptıkları her işten daima halkın moral gücünü yükseltir ve düşmanın

gururunu kırarlar. Bu, tarihi bir zorunluluktur; bu, sosyal devrimin kaçınılmazlığıdır. Devrimin ne zaman patlak vereceği ya da patlak verdikten sonra kısa sürede başarıya ulaşılıp ulaşamayacağı, birçok ciddi güçlüklerle, tersliklerle ve hatta yenilgilerle karşılaşılabilir. –bü-tün bu sorular, çeşitli özgül tarihi unsurlara bağlıdır. Ama, devrim sırasında ciddi güçlüklerle, tersliklerle ve yenilgilerle karşılaşılabilir, bütün gerçek devrimciler, yine de düşmanı küçümsemeye cesaretini gösterirler ve devrimin zaferine olan inançlarını yitirmezler.” **(Leninizm ve Modern Revizyonizm. s. 157)**

Evet, koşullar nasıl olursa olsun kazanma bilincini asla yitirmemek. Düşmanın gücünün, bizim güçsüzlüğümüzden, yani tarihin yaratıcısı olan kitlelerle buluşmamızdan ve siyasal iktidar yürütüşüne yönelmememizden kaynaklandığını görmektir. Bu konuda atılacak her olumlu adım, yalnız düşmana sıkılan bir kurşun değil, aynı zamanda umutsuzluğa ve karamsarlığa da sıkılan bir kurşun olduğu gerçeğini göstermektedir. Her şeyden önce bizlerin yeniyi ve geleceği temsil eden güçlerin temsilcileri olduğumuz bilincinden asla tereddütü taşımayarak, geleceği bugüne feda etmeden, yığınlarla bağ kurmak için yaratıcı bir temelde bıkmadan usanmadan çaba sarf etmek anlamına gelir.

Son günlerde kadına yönelik şiddet konusunda karşımıza çıkan iki kelime var: **Haksız tahrik...**

Bu iki kelimenin içinde kadına yönelik şiddeti meşurlaştırarak, uygulayanların mahkemelerde hak ettiği cezayı almasını önüne geçene, yapana yaptıklarının yanında kâr kalmasını sağlayan bir tılsım gizli. Bu iki kelimeyi İzmir'de bir erkeğe "civveli bir şekilde" saati sorduğu için öldüren "koca"nın "haksız tahrik" kararı verilen davasında görmüştük. Yine Adana'da beyaz tayt ve tişört giydiği gerekçesiyle oğlunun

Yine "haksız tahrik" adaleti!

gözleri önünde karısını bıçaklayarak öldüren Halil İbrahim Uçan'ın davasında cezasının indirilmesinin gerekçesinde karşılaşmıştık. Eylül ayında ise "haksız tahrik" nedeni karşımıza eşinin başka erkeklerle birlikte olduğunun "kulagina gelmesi", eşinin çantasından dogum kontrol hapı bulunması, göbeğinde piercing bulunması şeklinde çıkıyordu. Her birinde de "namus" temizleniyor, alınlar apak oluyor... Eh, yargı da bu katillerden yana olunca, geriye pek de bir sorun kalmıyor...

"Kadınlık" görevini yapmamak, cinayet gerekçesi.

Ödülü de ceza indirimi

Kadınlara daha küçük yaşlardan "kocalarını" nasıl memnun edecekleri anlatılır, evli kadınlar, kız çocuklarının yanında yaptıkları sohbetlerde eşlerinden neler çektiklerini (boyun eğme pozisyonunda) anlatırlar. Bizler küçükken öğreniriz, kadın olarak birinci görevimizin erkeği memnun etmek

olduğunu. Bunun içine akla gelebilecek tüm hizmetler girer...

Belki 23 yaşında kocası tarafından öldürülen **Özlem Yarıcıoğlu**'na da bunlar öğretilmişti. O da, "aman kavga çıkmasın", "aman sinirlenmesin" diyerek yüzlerce meseleyi sinesine çekmişti. Muhtemelen annesi de kendi yerinde olsa böyle yapardı.

Yarıcıoğlu, Özlem Yarıcıoğlu'nun kendini öldüren kocasını yataktan ittiğini belirtmiş ve bunu ceza indirimine gerekçe yapmıştı. 23 yaşında öldürülen ve bir yargı kararıyla adı gündeme gelen Özlem Yarıcıoğlu'nun kısa ama acı-larla dolu bir hayat hikâyesi var. Yuvarlak yıkılmasın diye, yazgı budur diye ayrılmayı aklının ucundan geçirmişti. İmam Hatip Lisesi mezunu olarak da kendini "erkeğin kaburgasından" yaratılmış bir varlık olarak kabul etmesi ve kaderine boyun eğmesi gerektiği inancı vardı büyük ihtimal...

Görücü usulü ile 2002 yılında evlendiği inşaat işçisi eşinin kendi katili olacağını nereden bilebilirdi ki! Yoksulluk bir yandan "kıskanç koca" derdi bir yandan... Yeni elbise giymezsin, balkonda oturamazsın... Kuran okumaktan ve beklerine bakmaktan başka yapacak bir şeyi de yoktu.

Aslında yapılabilecek şeyler vardı elbette. O da öyle yaptı. Dayak yediği bir gün akrabalarının yanına giderek "artık dayanamayacağımı" söyledi. Doktorun üç günlük üç günün raporu aldı ve Kocaeli Cumhuriyet Savcılığı'na başvurdu. Boşanmak istiyordu. Buraya kadar yapması gerekenleri yaptı ama yine devreye bugünlerde adına

"mahalle baskısı" denilen ve fakat gerçekte feodalizmin baskısı sonucu şikâyetini geri alıp evine döndü, dava kapandı... Ama Özlem'in çilesi bitmedi. Eşi yine dövme-yi sürdürdü. Annesinin evinde dahi odunla dayak yedi. Yine de döndü evine. Döndükten üç gün sonra da (31 Mayıs 2004) kocası tarafından öldürüldü.

Aslında hikâye, Özlem için son olan o geceden başlıyor. Katil kocaya ceza indirimi getiren olayı kendisinden dinleyelim: "... yatak odasında yatmıştı sırada kendisini özdediğini söyledim, sarılmak istedim. Ama beni yataktan aşağı itti. Birkaç tane vurdum. Bana engel olmaya başlınca, mutfaktan bıçak aldım. Yataktan odasına pencerenin alt kısmında yerdedi. Sayısını hatırladığım kadar bıçak darbeleri vurdum. Eşim kurtulmaya çalışıyordu..."

Özlem kurtulamadı ve öldü. Ama ölen sadece o değildi. Egemenler tarafından milyonlarca kez işğili edilmiş, kelime olarak dahi bir değeri ve anlamı kalmamış adalet duygusu da bir kez daha ölüyor Özlem ile birlikte. Eşinin tutuklu olarak yargılandığı davada katil kocaya verilen ceza "haksız tahrik" indirimine uğradı. Kocanın avukatının savunması tam da ibretlik denilecek cinsten: "... sanık gecenin ilerleyen saatlerinde yataktan çıkan eşinin yanına girmek istediğinde maktulün sert ve ağır sözlerine maruz kalmıştır. Sanık, evlilik birliğinin en önemli parçası olan cinsî münasebette bulunmak için eşile birlikte olmak istediğinde olumsuz cevaplarla birlikte tehdit edilmiş ve itilemek yataktan atılmıştır, yatağa alınma-

mıştır. Ağır tahrikte kalmıştır." Toplumdaki yargıları ve kadının konumunu bir yana bırakalım ama yasalarda bir kadının kocasının cinsel isteklerine cevap verme yükümlülüğü kesinlikle yoktur. Ancak buna rağmen 3'e 2 oy çoğunluğuyla katil kocaya bu ceza indirimi uygulanmıştır. Kadına yönelik şiddet ya da hak ihalleri sadece toplumda bitmiyor yani. Karakoldan, mahkemelere, sokaktan fabrikalara kadar bu eşitsizlik, bu anlayış zincirleme sürüyor.

"Keşke ona destek olsaydık!"

Özlem'in komşuları onun dayak yediğini biliyorlardı, hatta belki adamın onu öldürceğini bile düşünüyordular. Ama hiçbirini hiçbir şey yapmamıştı Özlem için. Neden? Çünkü bu, aile içi bir meseleydi ve karışamazlardı. Ölümünden sonra ise "Keşke ona destek olsaydık, dönme deseydik" diyorlar mı. Yani pişmanlar ona eve dönmelerini telkin ettiklerinden. Peki bundan sonra karşılaştıkları bu tür durumlarda nasıl davranacaklar, Özlem'in hemcinsileri? Dayak yiyen bir kadına, "evine dönme" diyebilecekler mi? Ya da aile içi mesele de olsa şiddete uğrayan kadının yanındayız mı diyecekler? Peki biz kadınlar birbirimize destek olmazsak, ezilen kadınlara yönelik şiddet ya da başka bir saldırıda yanlarında olmazsak sonrasında "keşke" dememiz ne işe yarayacak? Ya da belki biz de şiddet gören bir kadınız. Bize destek olunmasını istemez miyiz?

İşte ezilen kadınlar için dayanışmak, örgütlenmek, bu kadar önemli bir meseledir. Bunlar aile içi mesele değildir. Ezilen kadınlara yönelik aile içi ya da dışı şiddetin, saldırıların, tacizcinin haksızlığı bir yana olamaz. Biz birbirimize yardım etmezsek kimse bize yardım edemez!

Yorumsuz...

14 yaşında ikinci kez anne oldu

Samsun'da, 4 yıl önce, nüfus kayıtlarına göre 10, kemik yaşına göre ise 12 yaşındayken 37 yaşındaki üvey babasının tecavüzü sonucu bir erkek çocuk dünyaya getiren H.K.'nin, geçen yıl evlendirildiği nikâhsız eşi Gökhan Karaçal'dan bir oğlu daha oldu. H.K.'ya tecavüzden yargılanan üvey babası Erkal K. 3 ay önce, 18 yıl 9 ay hapis cezasına çarptırılmıştı.

"15 yaşından küçük kıza rızasıyla cinsel ilişkiye girmek" suçundan 15 yıla kadar hapis istemiyle tutuksuz yargılanan H.K.'nin "imam nikahlı" eşi Karaçal'ın durumlarında Savcıya ifade veren anne Perihan Y., kızını korumak için evlendirildiğini belirterek, "Kızımın başına gelen talihsiz olaydan sonra yıkıldık. Komşular kızının dedikodusunu yapmaya başladılar. Yaşı küçük olduğu için birileri kandırır kötü yola düşürür diye, kızımı korumak için gayri resmi olarak evlendirdim. Gökhan'dan da şikâyetçi değilim" demişti.

Yurttan kaçan kıza şuhuş tuzağı

Bahçelievler Çocuk Esirgeme Kurumu'ndan kaçan S.A. adlı kız, sığındığı genç tarafından 40 YTL'ye pazarlandığını söyledi. Zanlılar tutuklandı.

Ailesi tarafından kendisinden büyük bir işiyle evlendirilmek istendiği için evden kaçan ve daha sonra yerleştirildiği İstanbul Bahçelievler Çocuk Esirgeme Kurumu'ndan da kaçan S.A. adlı genç kız, sığındığı Aziz Çetin adlı genç tarafından paraya karşılığı satılmaya başlandığını söyledi.

İran'da "ahlak polisi" cinayeti

İran'da nişanlıyla parkta otururken ahlak polisi tarafından tutuklanan Zehra Baniyakub (27) adlı kadın doktor, gözaltındayken hayatını kaybetti. Polis, Baniyakub'un intihar ettiğini öne sürerken, ailesi, kızlarının öldürüldüğünü gerekçesiyle dava açtı.

İngiliz The Observer gazetesinin haberine göre, İran'ın dini lideri Ayetullah Ali Hamaney'e bağlı ahlak polisi, Baniyakub'u, 12 Ekim'de Hamedan kentinde nişanlısı Hamid Chitsaz'la birlikte bir parkta otururken "İslami yasalara göre birlikte oturamayacakları" gerekçesiyle gözaltına aldı.

Tahran Üniversitesi Tıp Fakültesi mezunu bir doktor olan Baniyakub, radyo programcısı olan nişanlısıyla birlikte hakim önüne çıkarıldıktan sonra tutuklandı.

Polis, kadına yönelik şiddeti durduracakmış...

Her yeni gelişmede Aziz Nesin'lik bir öykü daha diyebileceğimiz bir unsur bulmak mümkün bu ülkede. Kara mizah örnekleri öylesine fazla ki, neresinden tutacağını şaşırıyorsun. Bunun son örneği de "kadına yönelik şiddet" meselesinde yaşanıyor. Töre gibi feodalizmin gerici "değer" yargılarıyla mücadele etmeyen, kendine sığınan kadınları evine, "kocasının" yanına götüren, gözaltına aldığı diğerlerinin yanı sıra cinsel işkence metodlarını uygulayan, hakaretlerinde, küfürlerinde kadını "baş sıraya" yerleştiren gerici, burjuva-feodal devlet ve onun yetkilileri kadın sorununa el atmış!

Çıkardığı yasalarda kadının toplumdaki ikinci sınıflığını tescil eden devlet, diğer yandan eşini döven, öldüren eşlere "haksız tahrik" indirimi uygulayarak yargının da anlayışının aynı olduğunu gösteriyor. Bu "haksız tahrik" kimi zaman erkeğe "kadınlık görevlerini" yerine getirmemek oluyor, kimi zaman da giydiği dar bir pantolon, başka bir erkeğe saat sokmak oluyor. Gerekçeler değişse de hepsinde ortak olan yan; kadının erkeğin kölesi olması gerçekliğini devletin de yasama, yürütme ve yargıdaki tutum ve kararlarıyla onaylaması, desteklemesi...

İşte bu bahsettiğimiz devlet, şimdi de kadına yönelik şiddeti durduracak bir yöntem geliştirmiş. Bu konuda polis daha "aktif" görev alacakmış. Şiddet riski altında yaşayan kadınların durumu "yakından" izlenerek, mağdur kadınlar için işlem yapmayan polislerin şikâyet edilebileceği bir de merkez kurulacakmış. Yani artık eşinizden dayak yeme ya da öldürülme tehdidi altında dayansız soluğu karakolda alacaksınız ve onlar da sizi koruyacak... "Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesinde Polisin Rolü ve Uygulanacak Prosedürler Eğitimi" adıyla yürütülen bu projede 40 bin polis eğitilerek "farkındalık ve duyarlılık" artırılacak...

Şiddete maruz kalan insanların

yüzde 87'sinin kadın olduğu bu ülkede kaç fail cezalandırılmış, şiddet gören kadının kaçına hukuki destek sunulmuş, patronunun tacizlerine uğrayan kaç kadın bunu açıklayabilmiş, açıklayanlardan kaç açtıkları mahkemeleri kazanarak işlerine geri dönmüşler, polis ya da devletin herhangi bir başka kurumu kaç olayın önüne geçmiş ya da daha önemlisi kaç polis, uyguladıkları şiddetten dolayı ceza almış vb.? Tüm bu gerçeklerin kadının aleyhine işlediği bir ülkede polisin eğitilerek şiddetin önüne geçilmesi, dayak yiyen kadının "koca"nın elinden kurtarılması mümkün mü? "Cinnet geçirecek" eşini ve çocuklarını öldürdükten sonra intihar eden, parkta oturan bir kişiyi tipini beğenmeyip tekmeyle öldüren, "dur dedim, durmadı" deyip silahı kafasına sıkıp gencecik bir yaşamı söndüren polis teşkilatı için verilebilecek son görev de verilmiş ve toplumun içi rahatlatılmış olacak bu eğitimle. Kadın polislerin dahi kadınlara yönelik şiddet uygulamaları ve cinsel tacizde bulunurken böyleleri bir eğitim, mevcut kurumun özünü de aykırıdır.

Kadına kim yardım eder?

Kadının gerçekten eşit, huzurlu, şiddetten uzak vb. bir şekilde yaşamaya ancak sosyalist bir düzende mümkündür. Ancak sosyalizm kuruluncaya kadar kadınların buna karşı koymasını, her şeyi sineye çekmesini, mevcut yasalara karşı mücadele etmemesini beklemek de kadını aynı statüsü içinde tutmanın başka yoludur. Bu nedenle emekçi kadınların, (özellikle de işyerinde, evde, sokakta vb. sadece kadın olduğu için yaşadığı sorunlara karşı) örgütlenmeler oluşturması, dayanışmayı geliştirme önemli bir adımdır. Kadınların bilinçlendirilmesini küçümsemek mümkün değil. Zira bu ülkede yapılan bir araştırmaya göre 15-19 yaş arası genç kadınların yüzde 63'ü aile içi şiddeti kabul edilebilir gördüklerini söylemişlerdir. Yani öncelikle emekçi kadının kendisinden başlaması, yaşadıklarının-gördüklerini kendine reva ve kader olmadığını göstermek gerekiyor. Kadına karşı yasalara çıkartarak, eşit işe eşit ücret gibi en meşru hakkı dahi ihlal eden, bizzat emekçi kadının düşmanı olan bir düzenin koruyucularından şiddet sorununu çözmesini beklemek ve sorunlarımızı onlara havale etmek "kurda kuzu emanlanmak" gibidir. Bu nedenle emekçiler ama özde de kadın emekçiler, ezilenler olarak dayanışalım, örgütleyelim.

(İK okuru bir kadın)

Adana'da 11 ayda 11 kadın intihar etti!

Adana'da 2007 yılında gazete sayfalarına 11 kadın intiharı, 3 kadın cinayeti yansdı.

Hukukçuların ve kadın şeyhlerinin süpheli yaklaştığı intiharların sayısının artmasını yorumlayan Sosyolog İsmet Tekmek, intiharların altında fiziki ve psikolojik şiddetin yattığını söyledi. Büyük kentlerdeki kadın cinayetleri ile intiharların temelinde ağır psikolojik travmaları yattığını belirten Tekmek, "Bir yandan toplumsal sorunlar diğer yandan erkek egemenliğinin yarattığı baskı kadın intiharını tetikliyor" dedi.

Kadının toplum ve ailenin ördüğü çitlerin dışına çıkamadığı zaman "ben neden yaşıyorum?" sorusuyla cebelleştigiğine dikkat çeken Tekmek, şunları söyledi:

"Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nden göç eden Kürt kadınları yaşadıklarından daha fazla etkileniyor. Kültürel yabancılaşma yaşıyor. Büyük kentlerde yaşama tutunmak isteyen göçlerde kadınların etrafında hem aileleri hem de toplum adeta çit örüyor. Yaşama tutunmaya çalışan kadınların aileleri ve toplum tarafından etraflarında örülen çitin dışına çıkmaya çalıştıkça duvara çarpıyor. Ailesinden ve yakın çevresinden güç alamayan kadın intihara yakınlaşıyor."

Yaşananları değerlendiren Av. Fatoş Haciveliöğlü da, kadınların çaresiz bırakılarak, adeta intihara teşvik edildiğini söyle-

di. Yargıçların kadın cinayetleri konusundaki tavrını eleştiren Haciveliöğlü, "TCK'nın 84. maddesinde 'intihara teşvik' suçu ilgili madde bulunduğu halde bu uygulanıyor."

Adana'da 2007 yılında gazete sayfalarına yansıyan bazı kadın intihar ve cinayetleri şöyle:

* 12 Nisan'da Toros Mahallesi'nde yaşayan Filiz E. (46), eşi evde uyuduğu sırada, mutfaktaki dolaba bağladığı kravatla kendisini astı.

* 19 Ocak'ta evli ve bir çocuk annesi Yeliz Özkale (21) misafirliğe gittiği kayınvaldesinin 3. kattaki evinin balkonundan atlayarak yaşamına son verdi.

* 26 Ocak'ta Küçükçekirli Beldesi'nde oturan 24 yaşındaki Necla Yağcı, çocuklarıyla birlikte kahvaltı yaptıktan sonra, Ka-

basakal Mezarlığı'nda, 11 yıl önce eceliyle ölen babası Abdullah İşler'in mezarında başına silahla ateş ederek intihar etti.

* 1 Şubat'ta Yüreğir'de oturan Ali ve Hayriye G.'nin kız 23 yaşındaki Neslihan G. Seyhan Nehri'ne atılarak intihar etti.

* 17 Şubat'ta 19 Mayıs Mahallesi'nde tarım işçisi Halil Taşkıran (25) ile evlenen Zeliha Taşkıran (18), bilinmeyen bir nedenle yatak odasında kendisini ipe tavana asarak yaşamına son verdi.

* 18 Mart'ta 19 yaşındaki Atiye A., aile üyelerinin evde olmadığı sırada, babasına ait ruhsatsız tüfele kafasına ateş ederek, intihar etti.

* 21 Mayıs'ta Oya Can (17) adlı kadın, 7 aylık çocuğu Feritcan'ın gözleri önünde, kaçtığı eşi tarafından öldürüldü.

* 19 Temmuz'da Adana'da Süleyman Arıç (31), şiddetli geçimsizlik yüzünden boşanıp bir yıl önce barışarak yeniden birleştiği eşini çıkan tartışma sonucu bıçaklayarak öldürdü.

* 15 Kasım'da Emire Saraçoğlu (20), bilinmeyen bir sebeple oturduğu daireden atlayarak yaşamını yitirdi.

* 20 Kasım'da Adana'da, babası tarafından makyaj malzemeleri ve cep telefonu ile konulan Lise 2. sınıf öğrencisi olan Ebru Erikli (15), okula gitme saatinde oturdukları binanın 8. katına çıkarak merdivenlerdeki pencereden kendisini boşluğa bırakıp yaşamına son verdi. (H. Merkezi)

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddetle Mücadele Günü'nde Londra'da "Medyada Kadına Yönelik Şiddete Son" başlığı altında bir konferans yapıldı.

Medyada kadına yönelik şiddete son

ATİK-Yeni Kadın-Londra, Demokratik Kadın Hareketi, Göçmen İşçiler Kültür Derneği-Kadın Komisyonu, Roj Women örgütünü tarafından yaklaşık bir önce Londra'da "sauna ve masaj salonu" adı altında yer alan ve esasla kadın bedeninin ticaretinin yapıldığı yerlerin reklamlarının Türkiye'ye seslenen gazetelerde yer alması üzerine bir kampanya başlatılmıştı. Kampanya süresince yürüyüşler, yerel Türkçe yayın yapan gazeteler ile görüşmeler ve onlara yönelik protesto gösterileri gerçekleştirilmişti. Kampanyanın son etkinliği olarak

25 Kasım günü "Medyada Kadına Yönelik Şiddete Son" sloganı ile bir konferans örgütlendi. Konferans kampanya raporunun sunulması ile başladı. Sonrasında üç temel başlık altında gündemler işlendi. İlk konu "Medyanın Kadın Yaşamına Etkisi" başlığı Demokratik Kadın Hareketi temsilcisi tarafından sunuldu. İkinci başlık Medya-Kadın ve Sa-vaş, ATİK-Yeni Kadın-Londra'dan bir temsilci tarafından sunuldu. İkinci başlık esasta ülkemizde yaşanan ırkçı-şoven dalganın Kürt siyasetçi kadınları üzerinde medyada nasıl işletildiğinin konferans gündemine ta-

şınması amaçlıydı. Konferansa ayrıca aynı başlık altında Uluslararası Özgür Kadınlar Vakfı Yönetim Kurulu üyesi Ann Kristin Kowarsch da Kürt kadınları üzerinde yaptığı araştırmalar ile yer aldı.

Son olarak ise Göçmen İşçiler Kültür Derneği-Kadın Komisyonu temsilcisi tarafından "Kadına Yönelik Şiddetin Olmadığı Bir Dünya Mümkün mü?" tartışması yürütüldü. Konferans, sonuç bildirgesinin ve ülkemizdeki ırkçı-şoven dalgaya yönelik ele alınan bir bildiri taslağının onaylanması ile son buldu. (ATİK-Yeni Kadın-Londra)

ABD bir müttefikini yitirirken, yenisini kazandı!

Avustralya'da 24 Kasım'da yapılan seçimler, ABD'nin işgal politikalarının başlıca destekçilerinden biri olan Howard'ı koltuğundan etti. Altı partinin katıldığı seçimlerde küçük partilerin hemen hiçbirisi parlamentoda koltuk elde edemedi. Liberal Parti'nin bu seçim yenilgisinin başlıca nedenlerinden birini yeni iş yasalarına duyulan tepkinin oluşturduğu söyleniyor. Yasa nedeniyle 2005 ve 2006 yıllarında Avustralya tarihinin en kitlesel eylemleri gerçekleştirilmişti. Eylemlere katılım yarım milyonu geçmişti.

Seçimlerin galibi, Sosyal Demokrat İşçi Partisi ve lideri **Kevin Rudd**. Rudd, gerek seçim kampanyalarında gerekse hemen seçim sonrası yaptığı açıklamalarda, Avustralya askeri birliklerini Irak'tan çekme ve Kyoto Protokolü'nü imzalama sözü verdi. Ancak bu vaatlerine rağmen, O'na oy verenlerin birçok beklentisi karşılanmayacak gibi görünüyor.

Çünkü Rudd daha seçim akşamı, Bush'la yaptığı bir görüşmeyle ilgili şunları söyledi: "**O'na (Bush'a), ABD ile ittifaktan bundan böyle de dış politikamızın merkezinde olacağı garantisini verdim.**"

Görünen o ki, emekçi yığınların, emperyalist neo-liberal politikalara ve ABD emperyalizmi öncülüğünde gerçekleşen işgal saldırılarına duyduğu tepkiler, yine sahte bir "sol" aldatmacayı da beraberinde getirdi. Çünkü Rudd da tıpkı birçok Latin Amerika ülkesinde yaşanan örneklerde olduğu gibi, emekçi yığınların özde sisteme karşı gelişen hoşnutsuzluğu ve bu hoşnutsuzluğun solu yine emekçi yığınlar nezdinde umut haline getirmesini iyi kullanarak, bunu oya çevirmiş ve kendini iktidara taşımıştır.

Annapolis fiyaskoyla sonuçlandı

Ortadoğu merkezli toplantıların en sonuncusu, **27 Kasım'da ABD'nin Annapolis kentinde gerçekleşti.** Bu toplantı da yine benzerleri gibi sözde Ortadoğu halklarına "**barış**" getirmeyi hedefliyordu.

ABD emperyalizminin en yetkili ağızı Başkan Bush, yanına Siyonist İsrail'in Başbakanı **Olmert'i** ve Filistin özerk yönetimi Başkanı **Abbas'ı** alarak, zirvenin hemen ardından yaptığı açıklamada, yeni bir "**barış, özgürlük ve güvenlik**" dönemine girildiğini söyledi. ABD emperyalizmi merkezli bu yönlü açıklamaların gerçekte ezilen halklara dönük yeni saldırıları içerdiğini ise artık dünyanın ezilenleri çok iyi kavramış bulunmaktalar.

Zirvenin sonucuna bakıldığında, emperyalistlerin beklentilerini karşılamaktan çok uzak olduğu görülmektedir. Çünkü Annapolis Ortadoğu Konferansı'ndan, "**bir Filistin Devleti kurulması**"na ve 12 Aralık'ta yeni görüşmelere başlanmasına dair "**temeniler**"den başka bir şey çıkmadı. Filistin halkı başta olmak üzere, Ortadoğu halklarına dönük yeni bir teslimiyet dayatmasından başka bir anlamı olmayan konferans, **gerçekte tam bir fiyasko**yla sonuçlandı.

Annapolis öncesi Peres ve Abbas tarafından gerçekleştirilen Türkiye ziyareti de, yine bu zirvenin alt yapısını oluşturmaya hizmet ediyordu. Türkiye

egemenleri böylelikle, bir kez daha emperyalistlerin kendilerine biçtikleri **Truva atı** rolünü yerine getirmeye çalışıyor. Bu rol, bir yandan Filistin halkını teslimiyete zorlamayı, diğer yandan da emperyalistlerin ve İsrail'in elini Ortadoğu'da daha da güçlendirmeyi kapsıyordu. Emperyalistler, başta da ABD emperyalizmi, Filistin sorununun çözülmesini ve bu yönlü görüşmeleri tamamen kendi inisiyatiflerine almak istiyorlardı.

Amaç Filistin direnişini bitirmek

Daha başlamadan tartışmalara neden olan bu zirve, ABD'nin Filistin sorununda inisiyatif elinde tutma çabalarını da iyice gün ışığına çıkardı. Ancak ABD emperyalizminin Filistin sorunu ve bu bağlamdaki görüşmeler noktasında inisiyatif elinde tutma çabaları, aynı zamanda bugüne kadar hayata geçirilen Ortadoğu politikasının iflas etmesinin ürünüdür. Çünkü "**Süper güç ABD**", açık yenilgisine rağmen hala korumaya çalıştığı "**dünya hâkimiyeti**" iddiasının sonucu olarak, Irak, Afganistan, Lübnan ve Filistin'de **tam bir çıkmaza** girmiştir.

ABD emperyalizminin temsilcileri, zirve öncesi yaptıkları açıklamalarda, Annapolis'in olmaması durumunda, yeni nesil Filistinlileri radikallere ve aşırılara kaybetme tehlikesinden söz edi-

yorlardı. Ve böylece zirvenin asıl hedefinin Filistinlilerin meşru direnişi kırılmak olduğunu da ilan ediyorlardı. Şu sıralar hayata geçirmeye çalıştıkları taktik, Filistin sorununa dönük emperyalist bir "**çözüm**" olmadan, emperyalistlerin tüm Ortadoğu'da huzur bulamayacağı hesapları üzerinden gelişmekte. ABD'nin Filistin özgürlüğündeki amacı tamamen kendine bağlı ve kendi güdümünde bir Filistin devleti yaratmaktır. Bunun içindir ki, bu yönlü tüm görüşmelerin "**ABD gözetiminde**" yapılması için gayret ediliyor.

Filistin'i satanlar Filistinlileri temsil edemez!

Annapolis görüşmeleri yapılırken, Gazze Şeridi'nde ve Kudüs'te binlerce Filistinli protesto gösterileri yapıyordu. Ve bu gösteriler Hamas, İslami Cihad

ve Filistin Halk Kurtuluş Cephesi gibi birbirine rakip örgütler tarafından ortak organize ediliyordu. Protestolar "**Filistin'i satanlar, Filistinlileri temsil edemez**" ortak şiarı altında gerçekleşiyor ve zirve Abbas'ın Filistin halkını satması olarak nitelendiriliyor. "**Annapolis'deki teslimiyete hayır!**" deniyordu.

Annapolis Konferansı ile birlikte, Ortadoğu'da kaybedenler, yine Ortadoğu halklarına teslimiyeti dayatmaya çalışmaktalar. Ancak ne Ortadoğu halkları ne de dünyanın tüm ezilenleri teslimiyeti kabul etmemekteki ısrarlarını sürdürmektedirler. Onlar kazanacaklarından emin oldukları bir savaşı başlattılar bile.

Anlaşılan Ortadoğu'yu yangın yerine çevirenler, aynı zamanda kendilerini de yangının alevleri içine hapsettiklerinin hala farkına varamadılar.

Avrupa'da "demokrasi" işbaşında

Avrupa, tüm dünyada demokrasinin en ileri düzeyde olduğu, hak ve özgürlükler cenneti olarak yansıtılır, böylece propaganda edilir. Ancak Avrupa ülkelerinin demokrasi denilirdikleri şeyle bizimki çok farklıdır. Bunun böyle olduğu defalarca kez kanıtlanmıştır. Son yıllarda 1 Nisan operasyonu ile DHK/P/C operasyonu da aynı zamanda demokratik kurumların basılması, birçok politik tutsağın ülkelerine iade edilmelerinin gündeme gelmesi ve son olarak da 5 Aralık operasyonu Avrupa demokrasisinin nasıl bir şey olduğu gözler önüne serilmiştir.

5 Aralık 2007 sabahı, erken saatlerde, eş zamanlı ani baskınlarla Almanya'nın üç eyaletinde 8 şehirde 13 yere polis baskınları düzenlenmiştir. Karlsruhe'deki Federal Başsavcılığın emriyle düzenlenen bu kapsamlı operasyonda **ATIF-ATİK** e bağlı 2 dernek ve 10 ev olmak üzere toplam 13 noktaya baskınlar düzenlenerek buralarda aramalar gerçekleştirilmiştir.

Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist'e üyelik ve yöneticilik suçlamalarıyla yapılan baskınlar da emri veren Federal Başsavcılığın baskın gerekçesinde "**TKP/ML'nin Türkiye'de yasak**

olduğu ancak ne bu örgütün ne de yan kuruluşlarının Almanya'da yasak olmadığı" ifade edilmiştir. Fakat buna rağmen ne hikmetse bu baskınlar gerçekleştirilmektedir. Ne var ki, bu demokratik kurumların hiçbir örgütte de bağlantısı noktasında polis elinde tek bir delil bulunmamaktadır.

Avrupa ülkelerinin göçmen işçilere ve onların ATİK gibi örgütlenmelerine olan düşmanlığı özellikle de son çıkarılmaya çalışılan sosyal yıkım yasalarına karşı dirençten gelmektedir. Göçmenlere yönelik baskı, sınır dışı tehdidi, vatan dışarıya çıkartma gibi yöntemlerle

sindirmeye çalışan Avrupa ülkeleri kendi işçisi ile göçmen işçilerin bir araya gelmelerini engellemek, göçmen işçileri marjinalleştirmek için elinden geleni yapmaktadır. Bu nedenle de demokratik kurumlara yaptıkları baskınları "terörist gruplara" sol aşırı örgütlere" yönelik operasyon olarak yansıtmaktadır. Üstelik tüm bunları da hukuki bir yargı kararı olmaksızın gerçekleştirmektedir.

Ancak çok açık ki ne ATİK ne de ona bağlı olan demokratik, devrimci kurumlar bu baskınlarla yılmayacaklar, demokratik mücadelelerine kararlılıkla devam edeceklerdir. Bugüne kadar ezilenleri temsil eden hiçbir örgüt baskınlarla susturulmamış, ortadan kaldırılmamıştır.

Bu slogan altında **5 Aralık 2007** tarihinde Hamburglu öğrenciler bir kez daha öğrenci harçlarına karşı protestolarını sokağa taşıdılar. Yaklaşık 700 kişinin katıldığı yürüyüş, yapılan konuşmalarla ve atılan sloganlarla can-

Eğitim karanlığa ışık taşır!

lı bir şekilde başladı. Yürüyüş saat 16:00'da Üniversite Kampüsü'nde öğrencilerin toplanmasıyla başladı. Yürüyüş genel öğrenci kurumlarının yanı sıra belli sendikalar da destek verdi.

Hatırlanacağı gibi öğrenciler geçen sömestr Hamburg'daki bütün yüksek okullarda harçları boykot ettiler. Birçok yüksek okula yakalanması gereken sayıya çok az bir rakam kala boykot bitirilmek zorunda kaldı. Buna rağmen Hamburg'da 10 bin öğrenci

harçları ödemeyerek boykot etmişti. Okul idaresi ise boykotta katılan yaklaşık 300 öğrenciyi harçlarını ödemedikleri gerekçesiyle okuldan attı. Daha sonraki aylarda avukatlar aracılığıyla öğrencilerin okula yeniden kayıtları yapıldı.

Bütün bu gelişmelere karşı tavırsız kalmayan Hamburglu öğrenciler bu yıl da Hamburg Üniversitesinde ve HFBK'da yeniden boykot kampanyası başlattılar. Önümüzdeki haftalarda so-

nuçlanacak olan boykot kampanyasının sonucu ne olursa olsun, gösterilen tepkiler öğrencilerin durumdaki hoşnut olmadığını göstermektedir.

5 Aralık'taki yürüyüşü YDG'liler de "**HAWK HFBK ve Üniversite boykotuyla dayanışıyor!**" pankartıyla katıldılar. YDG'liler yürüyüşte Almanca dergilerini ve boykot pullamalarını öğrencilere dağıttılar. Geçen dönemlerde de olduğu gibi YDG'nin pullamalarını birçok öğrencinin çantasında ya da parkelerinde görmek mümkündür. Polis geniş güvenlik önlemi aldığı yürüyüş saat 19:00 gibi şehir merkezinde bitirildi.

Evrensel Bakış

Efsanelerde sona doğru

Emperyalist patentli neo-liberal politikaların '70'li yıllar boyunca Latin Amerika ülkelerinde yoğun olarak hayata geçirilmesi, bu ülkeleri büyük bir ekonomik-siyasal çöküntüye götürdü.

Bu büyük çöküntü, kaçınılmaz olarak yoksullukları her geçen gün daha da büyüyen emekçi yığınların harekete geçmesini, çok sayıda halk hareketi oluşmasını da beraberinde getirdi. Ancak büyük bölümü sınıfsal temelden yoksun olan bu hareketlerin içinde yer alan, sokağa dökülen yığınlar da belirgin olan şey, halkçı ve sol söylemlere sıkı sıkıya sarılmalarıydı. Bunun anlamı ise solun, diğer bir deyimle de sosyalizmin, yoksul yığınlar açısından yeniden umut olma başlamasıydı. Bu söylemlerin altında sığınarak iktidara gelen **Lula**, **Kirchner**, **Morales**, **Chavez** gibi, söz-

de solcu liderleri, iktidara taşıyan da, işte kitelerde ortaya çıkan bu umut olmuştur.

Venezüella'daki "**Bolivarcı Devrim**"in mimarı olan Chavez, sosyalizmle uzaktan yakından alakası olmayan Bolivarcı anlayışı hayata geçirecek, "**burjuva sınıfla işçi sınıfının uzlaşılabilirliği**" üzerinden yükseltmeye çalıştığı, "**21. yüzyılın sosyalizmi**"ni inşa etme iddiasındadır. Ancak gerçekte inşa etmeye çalıştığı ne olduğu, anayasada yapmaya çalıştığı değişikliklerde görülmüştür. O'nu anti-Amerikancı görünen tutumuna bakarak, anti-emperyalist ilan edenler, nedense Chavez'in, Rusya, Çin, AB gibi emperyalist güçlerin ilişkilerini sorgulamaya yanaşmamaktalar. Bugün Latin Amerika'daki silahlı halk hareketlerini tasfiye etme gibi bir

misyona soyunduğunu görmezden gelmektedirler.

"Sosyalist" Chavez önderliğindeki bu ülke, **2 Aralık'ta** referandumla gitti.

Daha referandum öncesinden başlayan, eylemlerle sarsıldı tüm ülke. Eylemlerin çoğunun hayata geçirilen bir dizi anti-demokratik uygulama nedeniyle yükselişe geçtiği bilinmektedir. **Bu anti-demokratik uygulamaların başında ise, Chavez'i eleştiren basın-yayın organlarını susturmak geliyor.** Ayrıca Chavez iktidarında devlet mekanizmalarında ağırlıklı olarak yer alan burjuva unsurların, rüşvet vb. pratikleri, işleyişe damgasını vuran bürokratism, halk yığınları tarafından bilinmekte ve tepkiyle karşılanmaktadır.

Bu tepkilerin eşliğinde gerçekleşen ve Chavez'in yenilgisine sonuçlanan referandum, anayasada birçok maddenin değişikliğini öngörmekteydi.

Bu referandum, ekonomide ve sosyal yaşamda, sosyal güvenlik, çalışma saatlerini 36 saate düşürme gibi emekçiler lehine denebilecek bazı avantajlar içeriyor gibi görünse de, değişikliklik

maddelerine biraz dikkatli bakıldığında, bunların işçi-emekçi yığınlar adına avantajdan çok ileriye dönük **tehlike** oluşturduğu görülmektedir. Her şeyden önce, anayasada yapılmak istenen değişikliklerin merkezinde, Chavez'in yetkilerinin genişletilmesi yatıyor.

Bu değişiklikler özde, orduya ve popülist söylemlerin etkisindeki en yoksul tabakalara dayanan, yetkililerin tek kişide toplandığı burjuva bir rejim yaratmayı hedefliyordu. Başkanın görev süresini 6 yıldan 7 yıla çıkarıyor ve bu makama tekrar tekrar seçilmesine, böylece ömür boyu iktidarda kalmasına olanak sağlıyor. Değişiklik önerilerinin yoğun olarak, "sosyalist" rotaya hizmet ettiği yönlü propaganda edildi. Oysa Anayasa değişikliği, çok net bir dille üretim araçları üzerindeki özel kapitalist mülkiyetini, yabancı sermayenin varlığını garanti altına almaktadır.

En önemli noktalardan biri de, anayasadaki başka değişiklik maddeleriyle birlikte Venezüella Ordusunun "**anti-emperyalist halk ittifakı**", ulusal muhafızları ise "**Bolivarcı Halk Mi-**

lisleri" olarak adlandırılması. Ancak bu organlar, mevcut burjuva silahlı güçlerinin hiyerarşisi ve disiplini altında kalmaya devam ediyor. En önemli değişiklik ise, ordu atamaları da dâhil, tüm yetkilerin başkanda toplanması.

Chavez ve taraftarları tarafından "**Halk iktidarı**" veya "**Sokak Parlamentosu**" olarak adlandırılan belediye meclisleri, göstermelik olarak anayasaya ekleniyor. Gerçekte ise bunlar, kapitalizmi yıkmak ve yeni bir devlet kurmak amacıyla verilen bir mücadele içinde tabandan oluşan, işçi-köylü meclisleri değil. Bunlar başkana bağlıdır ve **işlevleri sınıf mücadelesini örgütlemek, bilakis sınıf mücadelesini bastırarak ve kitleleri hükümete yedeklemektir.**

Yeni düzenlemeyle birlikte oluşabilecek en tehlikeli durumlardan biri de, başkana OHAL ilan etme yetkisi verilmesi ve OHAL'in süresindeki sınırlamanın kaldırılmasıdır. Böylece hükümet, yargılamaya ve savunma hakkı olmaksızın tutuklama yetkisine sahip olacaktır. Ancak Venezüellalı emekçi yığın-

İtalya

İtalya'daki demiryolu, deniz ve hava taşımacılığı çalışanları 8 saatlik bir genel grev gerçekleştirdiler. **30 Kasım** günü, saat 09.00 ile 17.00 arasında gerçekleşen greve kamudaki yakın mesafe toplu taşıma çalışanları da katıldılar. Grevin başlıca nedeni ise, hükümetin 2008 bütçesi kapsamında, toplu taşımacılığa getirmeye çalıştığı kısıtlamalar. Grev bütün karayollarında kuyruklu oluşmasına neden olurken, **Alitalia Hava Yolları** 200 uçuşunu iptal etmek zorunda kaldı. Ayrıca başkent Roma'da da taksii şoförleri 4 günlük grev gerçekleştirdiler.

Vietnam

Vietnam'ın **Dong Nai** kentinde bulunan **Tae Kwang Ayakkabı Fabrikası**'nda çalışan 14 bin işçinin 10 binden fazlası daha yüksek ücret, prim ödemesi gibi taleplerle greve gitti. İşçilerin aylık ücretleri ortalama 43 Euro. Çalışanların büyük çoğunluğunu ise kırsal kesimden gelen kadınlar oluşturmaktadır. Güney Kore sınırını aşarak Vietnam'da bulunan fabrika, Vietnam'da üretilen 75 bin çift **Nike** ayakkabılarının % 10'unu üretiyor.

Yunanistan

Yunanistan'daki tüm ilköğretim okulları ve liseler, 26 Kasım günü açılmadı. Çünkü öğretmenler, ilköğretim ve üniversite öğrencileri, hükümetin "**tasarruf planları**"na ve emeklilik yaşının yükseltilmesine karşı sokağa çıktılar. Protestolar ertesi gün de sürdü ve radyolar, televizyonlar haberleri sunmadı, gazeteler çıkmadı. Protestoların hedefinde özellikle de "emeklilik yasası reformu" var.

Avustralya

Avustralya'nın Victoria Eyaleti'ndeki yaklaşık 20 bin öğretmen ücretlerine % **30** zam yapılması talebi ve sınıfların küçüklüğü, süreli sözleşmelerdeki sınırlamalar gibi nedenlerle greve gitti. Ayrıca 10 binden fazla öğretmen Melbourne Parlamentosu önünde eylem yaptı.

Japonya

ABD'nin ardından Japonya da ülkeye giriş yapan yabancılardan biyometrik parmak izi almaya başladı. Bu işlemler fotoğraf ve parmak izleri, başka kayıtlarla karşılaştırılmak üzere, bilgisayar hafızasına kaydediliyor. Japon insan hakları örgütleri uygulamayı protesto ediyorlar.

lar, üzerilerine oynanmak istenen bu oyunu fark etmiş olacaklar ki, **Chavez 3 milyonluk bir oy kaybıyla referandumu kaybettir.**

Chavez karşıtı eylemlerin ABD ve Venezüella burjuvazisi tarafından kışkırtıldığı yorumları yapılsa da, gerçek neden artan sınıf çelişkileridir.

Ve nasıl ki, Latin Amerika'daki birçok "sol" maskeler düşmüş, "sol efsaneler" yıkılmışsa, öyle görünüyorsa, Venezüella'daki "sosyalizm efsanesi"nde de sona doğru gidilmektedir.

Efsanelerde yaşanan bu sona doğru gidişin, Latin Amerika halklarında yeni bir uyanışı getirmesi, diğer halkların da önünü açacak olan sınıfsal temeldeki mücadeleleri yükseltmesi ise kaçınılmaz gibi görünmektedir. Hem Latin Amerika'daki hem de tüm dünyadaki ezilen yığınlar, gerçek anlamda eşitlik ve özgürlüğün, sosyalizmin inşasını, burjuvaziyle işbirliği halindeki iktidarların gerçekleştirdiği seçimlerle, reformlarla değil, dışarıya bir sınıf mücadelesiyle yaratılacağını, er ya da geç bilince çıkaracaktır.

Faşizmin ilgi odağı hapishaneler ve direnenler...

Toplumun ilerici-dinamik yapısını oluşturan devrimci ve komünistler, gerici sistemler için her zaman "tehlikeli" statüsünde görülmüş, ortadan kaldırılmaları için çeşitli yol ve yöntemler denenmiştir. İnanıkları yoldan geri döndürmek için işkenceler, katliamlar vb. baskı araçlarının yanında, devrimci ve komünistleri kendi deyimleriyle "kontrol" altında tutmanın en önemli araçlarından biri de hapishaneler olmuştur. Öldürmedikleri, kendi sistemleri için tehlikeli olan devrimci ve komünistleri kontrolleri altındaki hapishanelere kapatarak akılları sıra kontrol etmeye amaçlamaktadırlar burjuva-feodal, faşist sistemler.

Ancak özellikle ülkemiz faşist sistemi açısından durum hiç de bu kadar basit değildir. Hapishaneye attığı "tehlikeli varlıklar" burada da boş durmamaktadır çünkü. Sistemin amaçladığı "zararlı" düşüncelerinden arındırma politikaları tutmamakta, aksine devrimci ve komünistler hapishaneleri birer eğitim alanlarına çevirmeyi başarmaktaydı, tıpkı yaşamın her alanını olduğu gibi. Mücadelenin yeri ve zamanı olmazdı. Bulunulan her yer devrim mücadelesinin birer kalesi haline getirilmeliydi.

Faşizm bunu bildiği için içeride de rahat bırakmıyordu tutsakları. Çeşitli zor ve baskı yöntemleriyle (tek tip elbise, F tipi) teslim almaya çalışmakta, bunu başaramadığı zaman da "kendi kontrolündeki" hapishanelere ağır silahlarla saldırmakta ve katliamlar yapmaktadır.

95'den 2000'e hapishane katliamları giderek sistemleşiyor

Tarih 19 Eylül 1995. Yer **Buca Hapishanesi**. Birkaç aydır hapishaneye saldırının zeminini hazırlamaktadır faşizm. Mahkemelere ya da hastaneye götürülen tutsaklara saldırılmakta, tedavileri engellenmekte, ihtiyaçları kısıtlanmaktadır. Saldırının zeminini hazırlandıktan sonra 19 Eylül günü yüzlerce asker, polis ve özel timiyle; iş makineleri ve ağır silahlarla saldırıya geçer faşist TC devleti. Saldırıya elbette direnişle karşılık vermektedir devrimci tutsaklar. Sonuç: 4 devrimci tutsak katledilir-

ken onlarca da ağır yaralandı.

4 Ocak 1996 günü ise benzer yöntemler ve saldırılarla **Ümraniye Hapishanesi'ne** saldıran faşist sistem burada da 4 devrimci tutsağı katletmiştir.

24 Eylül 1996 tarihinde bu kez katliamcı devlet Diyarbakır zindanlarına saldırmış burada da 10 tutsak katledilmiştir.

26 Eylül 1999'da ise katliamın merkezi Ulucanlar Hapishanesi'ydü. Aylardır 40 kişilik koşu yerleştirilmiş olan 120 tutsak, kendilerine yeni bir koşu açılması için hapishane idaresiyle diyalog kurmaya çalışmakta, ancak tüm girişimler boşa çıkarılmaktadır. Yaşam standardı çok alt düzeydedir. Ve başka bir koşu işgal ederek sorunlarını çözmekten başka çareleri yoktur. Ve böyle de yaparlar.

Bu durumda sistemin aylardır yapmak istediği katliamın zeminini de kendilerince oluşturmuştu. Saldırıya karşı barikatlarını kuran, teslim olmayacaklarını haykıran devrimci tutsakların üzerine devlet hunharca saldırmış, ateşli silahla öldürmediklerini de çivilo sopalarla, yaptığı işkencelerle katletmiştir. Sonuç: 10 tutsak katledilirken, onlarca da ağır yaralanmış ve başka hapishanelere sevk edilmiştir.

Eşi benzeri görülmemiş bir hapishaneler katliamı: 19 Aralık 2000

'96 yılında geri püskürtülen hücre tipi hapishane saldırısının ardından, 2000 yılına doğru yeniden gündeme getirildi F Tipi hapishaneler. "Yüksek güvenlikli", "beş yıldızlı otel odaları" olarak topluma tanıtılmaya ve asil yönlerini saklandığı ABD modeli hapishanelerin yapımına hızla başlanmıştır.

Saldırı çok büyüktü. Hücrelerle hedeflenen sadece devrimci ve komünist tutsakları teslim almak değil, tüm halk katmanlarını teslim almak, ülkeye kocaman bir F Tipi hapishaneye çevirmekti.

Tüm bunlara karşı dışarıda eylemler başlatılmıştı. Partizancıların her Cumartesi **Galatasaray Lisesi** önünde yaptıkları eylemlere azgınca saldırılmaktaydı. Bu saldırılara karşı eylemler kararlı bir şekilde daha da büyütülerek sürüyor-

du. Ancak dışarıdaki ses çok cılızdı. Geniş halk yığınlarına bu sorunu anlatarak sahiplenmelerini sağlamak, güçlü bir muhalefet yaratmak gerekiyordu. Ne yazık ki, o süreçte tam anlamıyla bu sağlanamamıştı.

Diğer taraftan içeride ise bu saldırılara karşı yapılabilecekler tartışılıyordu. Bu tartışmalarda üç siyaset **20 Ekim 2000** tarihinde açlık grevi başlatıp, daha sonra bunu **Ölüm Orucu'na** çevirdiler. Devlete başlatılan görüşmeler bir yerde tıkanmıştı.

Bu üç siyasetin dışındaki diğer

yapılar önce 3 günlük uyarı açlık grevi yapmış, ardından 10 Aralık 2000 tarihinde süresiz açlık grevine başlamıştı. Görüşmelerin tıkanacağı süreçte Ankara'da yapılan eyleme polis azgınca saldırmıştı. Devletin zirvesinden yapılan açıklamalardan katliamın sinyalleri verilmektedir.

Katliam başlıyor

Saat sabahın 5'i, günlerden **19 Aralık 2000**. Silah sesleriyle yataklarından fırlıyor 20 hapishanede aynı anda devrimci ve komünist tutsaklar. Pervasızlık had safhada. Kendi kontrolünde olan, onlarca jandarma, memuruyla koruduğu, "kontrol" ettiği hapishanelere azgınca saldırmakta neydi böyle? Hani "güçlü", "kudretli"ydi devletimiz. Dört duvar arasında bulunan tutsaklara ağır silahlarla, iş makineleriyle, bombalarla saldırma da ne oluyordu böyle?

Cevap çıktı. Zayıf, zavallı devrimci. Bir yıldır kendilerinin yap-

ıtları hapishanelere girmek için MGK, Polis, MIT, JITEM, Özel Haraket ve emperyalist efendilerinin uzmanlarıyla özel hazırlıklı yapılmıştı. Dönemin Başbakanı Ecevit ve ortakları Mesut Yılmaz ve Devlet Bahçeli faşistleriydi. Bir pitbul köpeğini andıran gözleri ve bakışlarıyla Adalet Bakanlığı görevini yürüten **Hikmet Sami Türk**, yılların azgın tescilli katili İçişleri Bakanı **Sadettin Tantan** katliamı büyük bir başarı olarak görüyor ve katliama katılan katilleri tebrik ediyorlardı.

Günlerdir süren sinsi bekleyi-

şin arkasından bir katliam girişiminin olacağını tahmin ediyordu devrimci ve komünist tutsaklar. Ancak boyutunun ne olacağı konusunda bir fikri yoktu. Yine de ilk başta birkaç dakikalık bir şokun ardından hemen toparlanılmış, buldukları her şeyi kendilerini savunmak için barikalara taşıyorlardı.

Faşizm "ne kadar çabuk içeri girer amacıma ulaşırsam o kadar iyidir" mantığıyla aceleci davranıyor, kan kusan silahlarını tutsaklara çevirmiş durumda ateş ediyordu. Bir yandan da adı san duyulmamış nitelikte bombalarını tutsakların üzerine atıyordu. Biber gazı, sinir gazı derken düştüğü yeri yakan kimyasal bombalar yağmaya başlamıştı dört bir yandan. Çatıların her yerden mermi yağıyordu üzerlerine.

Hiçbir güç devrimci iradenin önünde duramaz ve onu teslim alamazdı/alamadı da. Daha önceki her saldırıda olduğu

gibi yine direniş ön plana çıkmıştı. 20 hapishanenin tamamında da direniş vardı. Kimi yapısından ve içerideki tutsakların sayısının azlığından kaynaklı çabuk düşmüş, Ümraniye, Çanakkale, Bayrampaşa gibi hapishanelerdeki direniş daha uzun sürmüştü.

Adına "**Hayata Dönüş Operasyonu**" demişlerdi. Yaşamın adının değiştirildiği bir katliama buldukları isim de anlamlıydı onlar için. Kimi, nasıl hayata döndürdüklerini tüm dünya kamuoyu görmüştü bir kez daha.

Direniş sürüyor, düşenler çoğalıyordu. Barikat başlarındaki tutsaklar ise "**Kanımın son damlasına kadar direneceğiz**" diyerek çatışa çatışa geri çekiliyorlardı. Bir yandan da yaralıları tedavi etmeye çalışıyorlardı. Neredeyse yaralanmayan kimse kalmamıştı. Düşenlerin yerlerini hemen yenileri alıyordu. Yarasını saran yeniden barikat başına koşuyordu. Yaralananlar ise acılarını sloganlarına yansıtarak haykırıyorlardı. "**Yaşasın direnişimiz**", "**Devrimci irade teslim alınmaz**" sloganları yıkılmış, delinmiş, kurşunlanmış zindan duvarlarında yankılanıyordu. Yankılanan her sloganda düşmanın korkusu biraz daha büyüyordu.

Tarihe faşizm açısından **kara bir leke**, devrimciler açısından ise müthiş bir **direniş destanı** olarak geçecek olan 19 Aralık 2000 hapishaneler katliamı ve direnişi sonrası, apar topar açılan, inşaat halindeki F Tipi hücrelere götürüldü devrimci ve komünistler. Sevkle sırasını aklı hayale gelmeyecek işkenceler yapıldı faşizm tarafından. Zafer naraları atıyorlardı. Ancak istedikleri olmamıştı. Direniş esaslı, tek başına kalırsa bile devrimciler açısından. Esas olan yeniden hayata geçiriliyordu. Yara bere için-

de tutsaklar açlık grevlerini devam ettirmektedirler. Yeni bir alan ve yeni bir direniş başlamıştı. Bundan sonra burada yükselecekti direniş. Öyle de oldu. Fiziki olarak belli dönemlerde yenilgi alsa da devrimci ve komünistler, iradiler olarak hiçbir zaman teslim alınamayacaklarını, ideallerinden vazgeçmeyeceklerini bir kez daha dostta da düşmana da göstermiş oluyorlardı.

İşçi-Köylü Gazetesi
Yazı İşleri Müdürlüğü'ne
Dostlar,

Gazetenizin Kasım 2007, sayı: 2007-03, sayfa 14'te Kültür-Sanat konusunu işleyen sayfanızda "Emeğin Ressamı Avni Memedoğlu'na ve Kolektifimiz tarafından üretilen kitabına, ayrıca, Sorun Yayınları Kolektifi Kültür Etkinlikleri Salonu'nda Sanat Cephesi tarafından organize edilen Resim Sergisi Olayına Sol cenahımızdan yalnızca İşçi-Köylü Gazetesi'nin yer vermiş oluşu son derece önemlidir. Nesnel gerçekliği yansıtan duyular ve devrimci bir gazetecilik anlayışının belgelenmesidir.

Özellikle bu türden bir gazetecilik anlayışının yaygınlaşmasını ve bu olayı suskunlukla geçiren Sol cenahımıza örnek olmasını; ayrıca, İşçi-Köylü Gazetesi'nin yarım sayfa yer verdiği değerlendirme yazısının diğer ilerici-devrimci basın-yayın faaliyetlerini de düşündürmüş olmasını diliyoruz.

...

Kara gerici, ırkçı, şoven, militarist savaş hedeflerinin "yeni" kıyım ve kırılmaların manipüle edilmiş anlamı bir dönemden geçiyoruz. Avni Memedoğlu; politika-sanat-estetik faaliyetlerinin bir ve aynı yerde olduğunun kavgasını vermiş, tablolarıyla birlikte tutuklanıp yargılanmış, kimileri gibi burjuvazinin salonlarını süsleyen resimler yapmamış, piyasanın belirleyiciliğine karşı çıkmış, "Dönen dönsün ben dönmez yolumdan" diyebilmiş, burjuva sanat akımları karşısında "Sosyal Realizm" ekolünün Yeni Dal Grubu'nu kurmuş, yoksulluk ve yoksulluğun içinde yaşamış, devrimci sanat anlayışından ödün vermemiş, bedel ödemiş biriydi.

O, burjuva ve küçük burjuva "sol" cenah tarafından kuşatılmak istemiş de, "Emeğin Ressamı" olabilmeyi hak etmişti. Tabloları ve hakkında yazılan kitabı bunun biricik kanıtıdır.

İdeolojik ve sınıfsal konumlarıyla burjuva ve küçük burjuva "sol" akımlar burjuvaziden önce "Emeğin Ressamı" nı ve Yeni Dal Grubu'nun kuşatmak isteyeşi boşuna değildir.

Avni Memedoğlu ve öteki emekçi halk çocukları Güzel Sanatlar Akademisi'ne tema olarak Yukarı Mezopotamya, Dersim ve Anadolu emekçi halklarının yaşamını, emek insanlarını getirmiştir. Yeni Dal Grubu, Batı öykünmeci, popülüst, kapitalizmin yoz ve kozmopolit "kültür" ve sanat anlayışına karşı oluşturulmuş, çeşitli etkinlikleriyle de sistemin baskı ve terör şimşeklerini üzerlerine çekmiştir.

Burjuva diktatörlüğünün bin bir çeşit baskı ve teröre karşı Devrimci ve Marksist Sol Kadroların ideolojik, politik ve örgütsel konumu bir kez daha yeniden sınanmaktadır. Bu koşullarda İşçi-Köylü Gazetesi'nin tutarlı bir tarih ve sınıf bilinci ve "ahde vefa" duygusuyla Memedoğlu'nun devrimci sanat anlayışına, çileli yaşamına ve mücadelesine yer vermesini son derece sevindirici bir gelişme olarak görüyoruz, kutluyor ve teşekkür ediyoruz.

İşçi-Köylü Gazetesi, politika-sanat-estetik yolda emeği geçenlere anlamlı bir yer ayırarak, "kılıç hakkını teslim ederken" sol, solcu, sosyalist ve komünist geçinenlere de böylece anlamlı bir gazetecilik dersi vermiştir.

Memedoğlu'nun sergisine de yalnızca İşçi-Köylü Gazetesi çalışanları bilinç ve dayanışma duygularıyla katılmıştır...

İşçi-Köylü Gazetesi'nin sergilemiş olduğu duyarlılık ve dayanışma duygularını aynı duygularla karşılıyor; burjuvazinin resmî tarih anlayışı ve resmî ideoloji konusundaki net tavırlarını; emeğin ve emekçinin sosyal/enternasyonal kurtuluşu yolundaki katkılarını takdir ediyor, çalışmalarında başarılar diliyoruz.

Devrimci selamlarımızla.
Sorun Yayınları Kolektifi ve SORUN Polemik Dergisi Çalışanları Adına Sırrı Öztürk

Merhaba,
Sanat Cephesi'nin organize ettiği **Emeğin Ressamı Avni Memedoğlu Resim Sergisi**

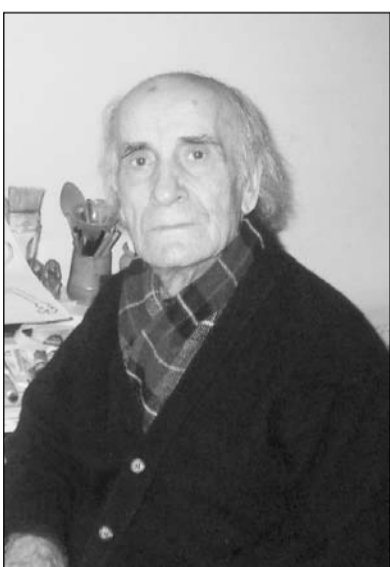
için 2-15 Kasım tarihli İşçi-Köylü gazetesinde yazmış olduğunuz güzel yazı için teşekkür ediyoruz. Bilindiği gibi bu zamana kadar büyük bir kuşatılmışlıkla adı anılmayan Emeğin Ressamı Avni Memedoğlu sosyalist resim sanatının Türkiye'de ilk temsilcilerindendir. Memedoğlu, içinde bulunduğu **Yeni Dal Resim Grubu** ile birlikte büyük baskılara uğramış, resimleri yasaklanmış, eserlerinden dolayı yargılanmıştır. Türkiye'de Sosyalist Gerçekçiliğin resim alanında ilk örgütlü grubu olan Yeni Dal Resim Grubu'nun kurucuları arasında olan A. Memedoğlu düşüncelerinden asla vazgeçmemiştir.

Bu değerli sanatçımızın ölümünün 9. yılı nedeniyle organize edilen sergisine ve onun düşüncelerine gazete sayfalarınızda yer verdiğiniz için teşekkür ediyoruz.

Devrimci selamlarımızla...

www.sanacephesi.org
www.avnimemedoglu.com

Kültür-Sanat

Şu an İstanbul'da bir galeride sergisi devam eden **İbrahim Balaban** ile sanat yaşamı hakkında görüştük. Köylü figürleriyle tanıyan ressam Balaban, 1921'de Bursa Şeköy'de dünyaya gelir. Henüz 16 yaşındayken "ayınçılık" suçlaması ile tutuklanır. Cezası paraya çevrilir ama ödeyemeyeceği kadar yüksek mebla karşılığında 3.5 yıl hapis yatmak zorunda kalır. Resim yapmak daima en büyük tutkusu olmuştur ve bu sayede Bursa Hapishanesi'nde büyük şair Nazım Hikmet'le tanışmıştır. Biz de Balaban ile görüşmemizde sanata tutkusunun nasıl başladığını ve Nazım Hikmet ile olan yakınlığını sorduk.

Buradan sonra sözü Ressam Balaban'a bırakıyoruz...

- Ben çok küçük yaşta resme başladım. Çocukken çevremde gördüğüm herşeyin resmini çizdim. O zaman köyümüze sayılı olarak açılan ilk okullardan biri açıldı ve ben de okula başladım. Beni hayvanları olatmaya gönderirlerdi. O işi severdim. Sürekli öküzlere bakar resimlerini çizdim.

Haşhaş tohumu toplamaktan kaynaklı birgün tutuklandık, **Bursa Hapishanesi'ne** götürüldük. Ben orada da sürekli maphusların resmini çiziyordum. Bana dediler ki sesin gibi resim yapan biri var burada. Ben dedim "beni yanına götürün". Onlar da "zor" dediler. "**O komünisttir, başkalarını da kendi gibi yapmaya çalış diye herkesi onun yanına salmazlar.**" Ben onun yanına gitmenin bir yolu buldum yine de. Nazım Hikmet maphuslardan sadece gereken boyanın parasını alıyor ve onların resmini yapıyordu. Ben de "ne iyi" dedim ve kendi portremi yapmasını istedim. Nazım Hikmet yağlı boya ile yaklaşık bir haftada bana bakarak portremi yaptı. Bana gösterdi, ben beğenmedim, o da yüzümün şeklinden anladı ve sordu "neden" diye. Ben de benim boynumda kravatım olduğu-

nu, onun güzel olduğunu ve neden yapmadığını sordum. Bana "sen köyüne gelen tahsildarları sever misin?" diye sordu, "hayır" dedim. "İşte" dedi "kravatı onlar takıyorlar, sen gene de beğeniyor musun?" dedi. "Ben yine de istiyorum" dedim. Ceketimi de eski yapmıştı. Bunun nedenini sorunca da, "sen genç ve güzelsin, onu parlak yaparsam senin güzelliğini kapar, böyle iyi" dedi. Ben o güzel açıklıklarına rağmen ikna olmadım ve yanından ayrıldım. Zeytinyağına batırılmış kuru kalemler ile onun yaptığı portre kravatı kendim çizdim.

O yıllarda 2. Dünya Savaşı patlak vermişti. Dışarıda da maphuslanede de açlık vardı. O zaman devlet bize hiç bir şey vermiyordu. Sadece ekmek, "ne yaparsan yap" diyordu. Ekmeği yiyip Allah'a şükredecektin, artık sade ekmekle nasıl yaşanırsa yaşayacaktın. O dönemde hapishanede olan 500-600 kişinin 50-60'ı Adem Baba olmuştu. Nedir Adem Baba? Üzerindeki herşeyi yokluktan satıp, kafalarında bir çulla çıplak kalanlar. Yokluk ve açlık yüzünden hapishanenin % 10'u Adem Baba olmuştu. Benim ailem zengindi, ama ben içerideydim, babam askere gitmişti, çifti süren yoktu. Koyunlar, keçiler yıldı-

yla çoğalma yerine azalıyordu. Ben de para kazanmak için berberlik yapmaya karar verdim. Kimsenin traş etmek istemediği Adem Babaları üzerlerindeki pisliğe ve bitlere bakmadan traş ettim, traş etmeyi güzelce öğrendim. İşte o günlerde işimin olmadığı bir zamanda aynanın karşısına geçip kendimi çizmeye karar verdim. Tam nasıl çizirim diye düşünürken içeri Nazım Hikmet girdi. "**Traşın keskin olsun berberler**" dedi. Berberler "**hoşgeldin üstad**" dediler. Sonra geldi, tam benim arkamda durdu, "**merhaba İbrahim**" dedi. Ben de "merhaba" dedim ama ben hala portremi istediğim gibi yapmadığı için ona küskünüm. Bana "**senin portreni yeniden yapmak istiyorum**" dedi. Ben hiç bir şey söylemedim ilk başta sonra "ben sana portremi yaptırılmam" dedim. Ben böyle deyince Nazım Hikmet kendisi hakkındaki söylenlerden kaynaklı portremi yaptırmak istemi-yordum kuşkusuna kapıldı. Yüzü endişeli bir hal aldı. "Ama evladım daha önce ne güzel yaptım, peki şimdi neden yaptırmıyorsun?" diye sordu. Ben de "çünkü ben de resim yapıyorum" de-

dim. Çok şaşırdı ve sevindi. Yüzü sevinçle aydınlandı. "Benim resmini yaparmısın?" dedi ve ben de yaptım. Daha resmin ne olduğunu bilmeden resim yapan çocuk, dünyanın en büyük adamına koşmuş, onun çırağı oluşum böyle oldu işte. Benim yaptıklarımı hep destekledi ve beğendi. (İstanbul)

Örgütlenme faaliyetinin bir parçası olan gazetemiz üzerine okurlarımızla İzmir, Bursa, Mersin, Tarsus, Adana, İstanbul (Gülsuyu, Sarıgazi, 1 Mayıs, İkitelli, Altınşehir, Gazi Mahalleleri)'da yaptığımız toplantıların temel hedefi daha nitelikli, kitlelerle bütünleşmiş bir gazete çıkarmak olarak şekillendi.

Gazetemizin **İşçi-köylü**'den köşesinde bir süredir gazetemizin sahiplenmesine ilişkin yazılar çıkıyor.

Gazetemizin isminin değişmesi ile birlikte sayfalarına da yansıyan bu değişikliklerin hedefi daha nitelikli bir yayın çıkarmak. Bu ancak okurlarımızın katkısı ile olacaktır. Biz de bir süredir okurlarımızın gazetemize dair düşüncelerini **doğrudan** almak, eleştiri ve önerilerini tartışmak hedefiyle birçok semtte ve ilde okurlarımızla buluştuk. Gazetemizin semtlerde, fabrikalarda dağıtımını yapan,

kitlelerle yakın ilişki halinde olan okurlarımızı dinlemenin, onlarla tartışmanın ve düşüncelerini almanın gazetemize daha bütünlüklü bakmayı da beraberinde getirdiğini söyleyebiliriz. Gittiğimiz birçok bölgede okurlarımıza gazetemize dair düşüncelerimizi ve geliş amacımızı anlattık.

Öncelikle her bölgede onlarca yıldır gazetemizi, siyasi görüşlerini takip eden emekçilerin olduğunu görmek bizleri oldukça sevindirdi. Eksiklerimizden sıkça söz ettiğimiz bu süreçte, bunlarla birlikte bir gelenek yarattığımız ve tarihimizden daha fazla beslenmemiz gerektiğini bir kez daha gördük. İstedığımız düzeyde olmasa da okurlarımız gazetemizin içeriğine dair önemli yorumlar yaptılar. Bugüne kadar **İzmir, Ankara, Bursa, Mersin, Tarsus, Adana, Sarıgazi, Gazi Mahallesi, İkitelli-Altınşehir, 1 Mayıs Mahallesi, Gülsuyu**'nda yaptığımız toplantılarda okurlarımızın getirdikleri eleştiri ve önerileri kısaca özetlemeye çalışırsak;

Okurlarımız genel olarak **"Denge Azadi"** ve **"Göğün Yarısı"** sayfalarındaki değişiklikleri olumlu buldular. Gazetenin gündeli yakalayamadığı, yazıların uzun oluşu, kullanılan dilin ağır olması, şehitler sayfasının kendini tekrar ettiği, köylü haberlerinin köylülerden kopuk olduğu, yayı-

nın köylük bölgelerden beslenmediği ortaklaşan eleştiriler arasında. Gazetenin tanıtımına dair bir kampanyanın örgütlenmesi, periyodun haftalık olması ise bize ulaşan önerilerden. Adana'daki okurlarımız gazetedeki resimlerin iyi olmadığına, sitenin kullanışlı olmadığına, gazetemizin Yay-sat bayilerinde zor bulunduğu oranda bu misyonu karşılayacağı üzerinde durduk. Ve örgütlenmenin diğer araçlarıyla birlikte kullanıldığında anlamını bulacağını altını çizdik. Gazetemizi alan kitleye anlamadıkları-

1 Mayıs Mahallesi'ndeki okurlarımızdan Maraş, Çorum, Sivas katliamları gibi tarihsel anlamı olan günlerin daha iyi işlenebileceği, dönemin tanıkları ile görüşülebileceği; coğrafyamızda yaşayan değişik kültürlere dair araştırma yazılarının yayınlana bileceği; bizleri derinden etkileyen kişiliklere dair (Şeyh Bedrettin, Pir Sultan Abdal vb.) yazıların hazırlanabileceği önerileri de geldi. Mersin'deki okurlarımız gazetemizin ajitasyon yönünün zayıf kaldığını, politik atmosfere yönelik yorumların güncelle bağının daha iyi kurulmasının önemli olduğunu, kültür sanat ve kadın sayfasının haber ağırlıklı çıktığını oysa bu sayfalarda daha çok yorum

Okur söyleşilerine bir değini

ağırlıklı yazıların yer alması gerektiğini belirttiler. **Pusula** ve **Sınıfsal Yaklaşım** köşelerini beğenen Mersin'deki okurlarımız **"Denge Azadi"** sayfasında bir köşe olmasının olumlu olacağına değindiler. Okurlarımız gazete ile kitleye gittiklerini ancak gazete aracılığı ile kitleyi örgütlemeye adım atamadıklarına dikkat çektiler. Bu sorun sadece Çukurova'da değil diğer bölgelerde de yaşanıyor. **Gazetemiz kendi başına içinde ne kadar nitelikli yazılar çıkarsa çıkısın kitleleri örgütleyemez.** Bu noktada yaptığımız sohbetlerde, gazetemizin örgütlenmede bir araç olduğunu, örgütleyicilerin elinde olduğu ve kitlelerle buluşturulduğu oranda bu misyonu karşılayacağı üzerinde durduk. Ve örgütlenmenin diğer araçlarıyla birlikte kullanıldığında anlamını bulacağını altını çizdik. Gazetemizi alan kitleye anlamadıkları-

böyle olmuştur. Bu tartışma aslında beraberinde **"okurun misyonu nedir?"** sorusunu da getirmektedir. Kendini İK okuru olarak tanımlayan bir kişinin üzerine düşen sadece gazeteyi okumak ve parasını vermek değildir. Gazetenin okurlarının, dağıtımçıları ile bir bütün olduğunu öncelikle söylemeliyiz. **İK okurları yayınlarmızı beslemeli, gördüğü her türlü gelişmeyi sayfalarımızda yer alabilecek haber materyali olarak görmeli, bulunduğu bölgede bir okur ağı kurmalıdır/kurabilir.** Bunları yapabilirsek sıkça sözünü ettiğimiz kitlelerin gündeminden kopukluğumuzu giderebilir aynı zamanda örgütlenme çalışmasının da önemli bir ayağını örmüş olabiliriz.

Yayın faaliyetinin örgütleyici misyonuna dair pratiğimizden birkaç örnek verebiliriz.

3 Kasım seçimleri sonrasında gazetemizde boykotun bu süreçteki en devrimci tavır olduğuna dair vurgu yapmış ve seçimlere boykot eden köylülere gazetemizin o sayısını

göndermiştik. Kısa bir süre sonra ağaya karşı topraklarını savunan **Sinan köylüleri, Kars'a** bağlı bir mezradan köylüler gazetemizi arayarak bize teşekkür ettiler. Köylüler sorunlarını işlediğimiz için çok mutlu olmuştuk. Sinan köylüleri ardından gazetemizi de ziyaret ettiler. Halen gazetemizi gönderdiğimiz ve ilişkimizi devam ettirdiğimiz bu köylülerin durumu yayın faaliyetinin önemini de gösteriyor.

Genel anlamda gördük ki, gazetemiz, inceleyen-araştıran-eleştirel bir gözle okunmuyor. Öte yandan okurlarımızda ağırlıklı olarak yayının ulaşmasını dağıtımçıları beklemek gibi bir anlayış hâkim. **Oysa yayına gündem önerileri sunma, haber akışı sağlama, doğal muhabirlik yapma her okurumuzun görevi olmalıdır.**

Bugün emekçilere gittiğimizde en önemli araçlarımızdan biri gazetemizdir. Bunun dağıtımının haber akışının güçlendirilmesi zenginleştirilmesi düşüncelerimizin de daha geniş yığınlarla ulaşması demektir. Bu da daha geniş bir örgütlenme zemini yaratacaktır. **Bizi her şeyden önce güçlü ve yenilmez kılan da bu bağın d ü z e y i d i r .** (Bir İK çalışanı)

nı anlatmak, düşüncelerini almak okurlarımıza ve dağıtımçılarına ve de elbette ki bizlere düşmektedir. Eğer bunlar yapılsa gazete üzerine düşen örgütleyici misyonunu yerine getirebilir. İstisnalar dışında birçoğumuzun devrimci saflarda örgütlenişi de

Deneyimlerimizi yaygınlaştırmalıyız!

Tarsus'taki okurlarımızla yaptığımız toplantı oldukça verimli geçti. Buradaki okurlarımızın halkla kurdukları geniş ilişkiler ve mütevazı yaklaşımları bizi oldukça etkiledi. Özellikle tarım işçileri ile geliştirdikleri ilişkilerdeki atılganlıkları örnek alınması gereken davranışlar. Örneğin; tarım işçilerinin yevmiyelerini yükseltmek için yaptıkları çalışma sırasında 3 bine yakın insan, harekete geçmek için yoldaşlarımızın çağrısını beklemiş. Bir okurumuz tarım işçilerinin koşullarını yerinde görmek amacıyla bir hafta boyunca Konya'da akrabaları ile birlikte çalışmış. Semtte topladıkları elbiseleri yoksul insanlara dağıtmış, sağlık ocağı kurmak için çalışma başlatmış olan yoldaşlarımızdan örnek almamız gerekiyor. Mahallete harabe bir binayı el birliği ile ve halkın yardımları ile kullanılır hale getiren okurlarımız geleceğe dair şimdiden onlarca plan kurmuşlar bile. Çocuklara dersler, kadınlar için paneller, cenazelere sandalye bunlardan sadece birkaçı. Ancak tüm bu çalışmaların yayınlarmıza yeterince taşınmaması çevremizin bu çalışmaları örnek alarak bilgilenesinin önünde de bir engel olmaktadır.

Fedakarlık, alçakgönüllülük ve mücadele azmi

Gazetemizi uzun süredir okuyan daha deneyimli okurlarımızla gazetemizle yeni tanışan YDG'li genç arkadaşlarımızın katıldığı İzmir buluşmasında ülke ve devrim sorunlarıyla birlikte İzmir yerelindeki gerçekliğimiz üzerine görüş alışverişinde bulunduk.

Toplantı genel olarak verimli geçmesine rağmen planlanan süre içinde sonlanmaması ve hemen ardından YDG Toplantısının gerçekleştirileceği için son bölümünde katılım ve ilgide azalma oldu.

İzmir'deki okurlarımızın merkez bürodan arkadaşımızın katılımıyla gerçekleştirildiği bu ikinci toplantıda öncelikle **toplantının misyonu ve hedefi** üzerinde duruldu. Büromuzun uzun süre kapalı kalması ve yaşadığı maddi sorunlar nedeniyle bir araya gelen okurlarımız kendi inisiyatifleri ile kararlar alıp büromuzu sahiplenmeleri, büromuzun düzenli açılmasını sağlamaları, maddi sıkıntılarını çözmek için somut adımlar atmaları, gazetemizin dağıtımına önem vermeleri bizleri oldukça mutlu etmekte ve okurlarımızın bu sahiplenişinin örnek olduğunu düşünmekteyiz. Okurlarımızın büromuza

yönelik olumlu tutumlarını geliştirmek için merkez büroyla ilişkilerini daha fazla geliştirmek istemeleri, öneri ve eleştirilerini aktarma ve merkez büronun beklentilerini öğrenme talebinde bulunmaları oldukça değerlidir.

Okurlarımızın isteği üzerine diğer birçok bölgede yapılan okur toplantılarından farklı olarak toplantının yalnızca gazetenin değerlendirilmesi ile sınırlı tutulmaması ve İzmir'de neler yapılacağını da tartışılmak istenmesi İzmir yerelinde okurlarımızın gösterdiği inisiyatifin daha da ileriye taşınması açısından oldukça önemlidir. Okurlarımız ver-

dikleri emeklere rağmen kendilerini yeterli görmemekte ve okur inisiyatiflerinin daha örgütlü bir duruş sergilemesinin gerekliliğini de vurgulamaktalar. Yine okurlarımızın İzmir'de son süreçte başta DTP ve ESP olmak üzere devrimci demokrasi kurullarına yönelik saldırılara karşı aktif şekilde dayanışma içine girilmesi gereken bir yaklaşım olarak benimsendi.

Devrimin genel sorunları ve içinden geçtiğimiz süreç üzerine analiz ve değerlendirmelerin zaman alması nedeniyle gazete çalışanları olarak ihtiyacını hissettiğimiz gazetemizin

değerlendirilmesi ve eleştirilerle önerilerin sunulması gündemini ele alamadık. Yine, okurlarımızın yeterince hazırlığı olmadığı için önümüzdeki süreçte yerel okur inisiyatifinin kendi içinde daha örgütlü bir duruş sergilemesine hizmet etmesi amacıyla neler yapılabileceği üzerinde de durulamadı, somut kararlar alınmadı. Bu gündemlerin eksik kalmasına rağmen okurlarımızın bu toplantı ve silesiyle bir araya gelmeleri ve birbirlerini daha iyi tanımaları yararlı olmuştur. Bununla birlikte politiktik, küçük-büyük iş ayrımı yapmadan devrimci mücadeleye katkı sunmak amacıyla önemli fedakarlıklar yaparak büromuzun düzenli şekilde açılmasını sağlayan, büromuzun çeşitli ihtiyaçlarıyla ilgilenen, gazetemizin dağıtımını örgütleyen, haber ve yazılarla katkı sunan, büromuzu ziyaret edenlerle ilgilenen, karşılaştığı sorun ve sıkıntıları çözmeye bilincile hareket eden ve tüm bunları gerçekleştirirken gerçekten alçakgönüllü ve samimi bir duruş sergileyen, devrimci faaliyete katılma konusunda şartlar dayatmayan okurlarımıza çok teşekkür ediyoruz.

Ustalardan mücadelemize ışık tutan sözler

Bize gerekli olan şey, heyecanlı fakat sakin bir ruh hali ve sıkı fakat düzenli bir çalışmadır. (Mao, seçme sözler, s.130)

Çalışmalarımızda çok büyük başarılar bile kazansak, bunlarla övünmemize ve böbürlenmemize hiçbir sebep yoktur. Alçakgönüllülük insanın ilerlemesini sağlar, övünme insanın geri kalmasına sebep olur; bu gerçeği her zaman akılda tutmalıyız. (Mao, seçme sözler, s.135)

DUYURU

Umud Yayımcılık'a ait e-posta adresimiz değişmiştir. Yeni adresimiz:

umudyayimcilik@tmail.com

Son sözü bir kez daha DİRENENLER söyledi!

“Biz şu süreçte şunu anladık ki, Türkiye’de işçi grevleri var, ancak birileri bunları fiili olarak engellemeye çalışıyor.”

12 Eylül sonrası en kitlesel işçi eylemi olarak adlandırabileceğimiz, Telekom grevi, 44. gününde sona erdi.

26 bin Telekom çalışanının kararlılıkla sürdürdüğü bu grev, aynı zamanda özelleştirilmiş bir kamu kuruluşundaki ilk büyük grev olma özelliği taşıyordu.

Telekom grevi, ülkenin 81 ilinde ve yüzlerce ilçesinde yapılan bir grev olarak, Türkiye tarihindeki en yaygın grevdi aynı zamanda.

Bu grev, yükseltelen ırkçı-şoven dalganın sokaklarda linç girişimleriyle devam ettiği, ülke emekçi halkının birbirine karşı kırdırılmaya çalışıldığı bir dönemde yapılmıştır. Ancak işçi sınıfına dönük saldırıları ve sınıfın hak alma mücadelesini gölgelemeyi de amaçlayan bu süreç işçilerin kararlı tutumu sayesinde, grevin sonuna kadar başarıyla sürdürülmesini engellemiştir.

Ne egemen sınıfların borazanlığını yapan medyanın, “sabotaj yapıyorlar”, “kabloları çalıyorlar”, “vatan hainleri” gibi, eylemi karalamaya dönük çabaları, ne patronların taşeronlar aracılığıyla gerçekleştirdiği grev kırma girişimleri, ne de yine on-

ların hizmetindeki kolluk güçlerinin gözaltı, tutuklama saldırıları, çoğu hayatında ilk kez böylesi bir eyleme katılan işçilerin büyük çoğunluğunun kararlılığını etkilememiştir.

45. güne girerken, 29 Kasım gece saat 00:30’da Haber-İş Sendikası ve Türk Telekom arasında varılan anlaşmanın özeti ise şöyledir:

* Toplu sözleşmenin ilk yılında enflasyon artışı yüzde 10, ikinci yılında ise enflasyon oranının üzerinde % 6.5’lik zam yapılacak,

* Diğer ücret kalemlerinde de aynı oranlarda zamma gidilecek,

* Çalışma süreleri ile ilgili olarak haftada 5 gün 45 saat ve 6 gün 45 saat olmak üzere iki sistem getirilmiş olacak, ikinci koşulda çalışanlara 200 YTL ekstra ödeme yapılacak,

* Bir defaya mahsus olmak üzere bayram öncesinde her işçiye 200 YTL ek ödeme yapılacak,

* Tüm işçiler yılda toplam 112 günlük ikramiye alacak,

* Grev süresince iş akdi feshedilenler işlerine geri dönecek, bu süre içerisinde yargıya intikal

“Bundan sonra grevleri daha da zorlaştırmaya çalışacaklar. Yasalar çıkararak, greve gidilmesini engellemek isteyecekler gibi görünüyor.”

etmiş bulunan akit fesihleri ile ilgili olarak mahkemenin kararı beklenecek,

*Kapsam sorunu ile ilgili olarak, sadece idari çalışanları kapsam dışında bırakacak düzenlemeler yapılacaktır.

Grevden sonraki günlerde, yapılan bu anlaşmanın sonucuna ilişkin değerlendirmelerini almak üzere, bir kez daha greve katılan işçilerin yanına gittik.

“Sendikanın geleceğini kurtardılar!”

Pendik Telekom Müdürlüğü’nde görüştüğümüz greve katılmış işçilerden Turan Ayar’ın, grevin sonucuna ilişkin ilk sözleri: “Önemli olan ne kadar maaş artışı aldığımız değil. Sonuç sendikanın geleceği açısından iyi oldu, önü açıldı” oluyor. Ve ardından ekliyor: “Biz yakında emekli olacağız, ancak bizden sonra gelecek olan genç insanların örgütlen-

melerinin önündeki engel azalmış oldu.” Ayar, grev süresince verilen destekten de mutlu olduklarını, gerek içeride çalışan arkadaşlarından gerekse dışarıdaki kamuoyundan desteğin iyi olduğunu düşünüyor. Kendilerini karalayın egemen güdümlü medya dışında tabii ki!

Görüştüğümüz bir diğer işçi ise, Süleyman Doğan. O en çok da grev süresince “sabotajcı”, “vatan haini” vb. nitelendirmelerle anılmalarına tepkili. Ancak bunun kimler tarafından yapıldığının bilincinde.

“Bize kablo hırsız dediler. Ancak grev bittikten sonraki günlerde Ağrı ve Erzurum’da kablo çalındığı ortaya çıktı. Demek ki gerçek hırsız bizler değil, başkalarıymış!” diyor. Sonuca ilişkin biraz temkinli yaklaşıyor.

“Sözleşmenin içeriğini henüz bilmiyoruz. Ne getirdi ne götürdü, şu an bir şey demek zor” diyor ve ekliyor: “Ancak biz

“Biz yakında emekli olacağız, ancak bizden sonra gelecek olan genç insanların örgütlenmelerinin önündeki engel azalmış oldu.”

şu süreçte şunu anladık ki, Türkiye’de işçi grevleri var, ancak birileri bunları fiili olarak engellemeye çalışıyor.” Bu engelleme çabalarına ise, patronun grev kırma girişimlerini gösteriyor. Önümüzdeki süreçte işçi-emekçi cephesinden benzer grevler yaşanıp yaşanmayacağına dair düşüncesini ise şu sözlerle aktarıyor: “Bundan sonra grevleri daha da zorlaştırmaya çalışacaklar. Yasalar çıkararak, greve gidilmesini engellemek isteyecekler gibi görünüyor.”

Doğan, grev sırasında kendilerini en olumsuz etkileyen şeyin, valilik, çevik kuvvet, savcılık aracılığıyla gerçekleşen grev kırıcılığı olduğunu söylüyor.

Anlaşmanın sonucuna ilişkin temkinliliğini ise bir kez daha şöyle özetliyor: “Bekleyip göreceğiz!”

Telekom Pendik İlçe Müdürlüğü’nde görüştüğümüz son kişi ise, işyeri baş temsilcisi Selamet

Eroğlu’yu.

Eroğlu da, ilk görüştüğümüz Turan Ayar gibi, sonucun her şeyden önce sendikal örgütlenme açısından bir kazanım olduğunu söylüyor ve düşüncelerini: “Anlaşmayı % 51 gibi kıl payı bir yetkiyle yaptık. Yoksa yetkimizin elimizden alınması gibi bir durum ortaya çıkacaktı. Yapılan TIS (Toplu İş Sözleşmesi), sendikamızın geleceğine ışık tutacak nitelikte bir anlaşma oldu. Bunun içindir ki ücret artışını 2. planda değerlendiriyoruz” sözleriyle açıklıyor.

Kapsam dışı-kapsam içi personel noktasında da olumlu bir sonuç alınmış. Bundan böyle işe giren mühendisler dâhil kapsam içi olacakmış. Bu da en başta örgütlenme hakkı demek.

Eroğlu da emekliliği yaklaşan işçilerden. Ve geleceği düşündüklerini söylüyor. Diyor ki: “Bizler emekli olacağız, ama bizden sonra gelenleri düşünmek lazım. Bunlar burada örgütlenme adına hiçbir şey yapmamışlar diye, arkamızdan küfür ederler. Bunun içindir ki, grev, örgütlenme açısından önemli bir kazanımla sonuçlanmıştır.”

Temsilci odasında yaptığımız bu görüşme sırasında odaya girip çıkan işçiler de söze karışıyorlar ara sıra. İçlerinde greve gittikleri süre içindeki maddi kayıpları noktasında anlaşmada hiçbir şeyin yer almadığından yakınlar oluyor. Ya da fazla mesai sayılan Cumartesi çalışmalarını noktasındaki konumlandırılmaların belirsizliğinden söz ediyorlar. Çay ocağına bakan çalışan ise, aldığı 450 milyon maaştan ve yol parası vs. çıktığında elinde bir şey kalmamasından yakınıyor ve “Biz ne olacağız?” diyerek son noktayı koyuyor. (Kartal)

“Kavga bitmedi, daha yeni başlıyor!”

Hep aynı yalanlar

Petkim’in satışında da, diğer kamu sektörlerinin özelleştirilmesini meşurlaştırmaya dönük dile getirilen “zarar ediyor” söylemleri yinelenmeye çalışıldı. Bununla da yetinilmeyerek, tıpkı Tüpraş’ta olduğu gibi, satış öncesi Petkim’in üzerinde bulunduğu arazinin depreme dayanıksız olduğu ve bunun da büyük bir tehlike oluşturduğu söylemleri yayılmak istendi. Oysa uzmanlar hem Tüpraş, hem de Petkim tesislerinin 9 şiddetinde ki bir depreme bile dayanacak biçimde inşa edildiği noktasında hemfikirler. Zaten bu iddialar da arada kaynağı gitti.

Özelleştirmeler sırasında emekçilerin üretimden gelen gücünü sokağa dökerek, güçlü bir karşı koyuş sergileme yerine, sürece, cılız eylemler ve açıklamalarla geçiştiren Petrol-İş Sendikası, özelleştirmenin ardından, daha çok da ihaleyi alan şirketin bir yıllık ihaleye girme yasağını gerekçe göstererek, “yürütmeyi durdurma” davası açtı. Davaya 30 Ekim’de Danıştay 13. Dairesi tarafından ret edildi ve Özelleştirme Yüksek Kurulu, ihalenin iptali için açılan esas davanın sürdüğü şu günlerde kurumun özelleştirilmesini onayladı. Bu olayın, Gül’ün Azerbaycan ziyareti sırasında yaptığı konuşmada, daha dava sürmesine karşın “Azerbaycan’ın artık Türkiye’de bir Petkim’i var”

açıklamasından sonra gerçekleşmesi ise, hem bu olayın nedenine hem de esas davanın nasıl sonuçlanacağına dair yerleri veri sunmaktadır.

Türkiye egemenlerinin onca şaibeli duruma karşın Petkim’i Socar-Turcas-Injaz Ortak Girişim Grubu’na satma gayretini daha iyi anlamak için, grubun içinde yer alan Turcas’ın ABD’nin Irak ve Afganistan’da dağıttığı savaş ihalelerinden en çok kazanan 100 şirket arasından 46. sırada olduğuna bakmak yeterlidir sanırız.

Direnen işçi yenilmez

Tüm bu gelişmelere karşın Petkim işçisi işyerine sahip çıkmakta kararlı. Geric sendika önderliklerine rağmen, 40 gün aşkın süre devam eden Telekom grevinin, işçilerin zaferiyle sonuçlanması, tüm emek çevrelerinde olduğu gibi, Petkim işçisine de büyük bir moral kaynağı olmuş, mücadele azmi aşılamış gibi görünmekte. Özelleştirme Yüksek Kurulu’nun satış onaylamasının ardından Aliğa’daki Petkim tesislerine gelen işçiler burada kararlılıklarını haykırdılar. Aynı sırada kapsam dışı olarak tanımlanan idarecilerle görüşmeye gelen Turca yetkililerini, önünde bulundukları misafirhanenin kapılarını tutma suretiyle, içeri sokmadılar. Dillerinde ise şu sloganlar vardı: “PETKİM halkındır halkın kılacak”, “Direnen işçi asla yenilmez” ve özellikle de “Kavga bitmedi, daha yeni başlıyor!”

Evvet, sadece Petkim işçisinin değil, tüm Türkiye işçi sınıfının ve emekçi halkının kavgası yeni başlıyor. Özü, işçi-emekçi yığınlarla dönük, ırkçı-faşist dalga eşliğinde gelişen saldırılara karşı koymak anlamına gelen bu kavga bize düşen görev ise, onun destekleyicisi değil, omuzlayıcısı olma yönündeki adımları sıklaştırmaktır!

İşten atmak serbest...

PETKİM, bugün 14 fabrikası, 8 ortak tesisi, elektrik üretim ünitesi, atık giderme ünitesi, li-man ve barajıyla, Türkiye’nin en gözde kamu mallarından biridir. Türkiye’nin en büyük entegre petrokimya şirketi olan Petkim, 50’yi aşan petrokimya ürünü yelpazesine Türkiye’nin vazgeçilmez bir hammadde üreticisi durumundadır. Petkim’in net satışlarına ilişkin veriler, 2005 yılındaki net satışın 1 milyar dolar, 2006’da ise 1.5 milyar dolar olduğunu göstermektedir. Bir yıl önce 73 milyon dolar zarar ettiği söylenen kuruluş, geçen yıl 41 milyon dolar kâr etmiştir. Petkim’in pazar payı da % 27 düzeyindedir ve işletmede halen 3 bin 700 işçi çalışmaktadır. Petkim özelleştirilmesinde yatırım ve kapasite şartı bulunurken, buna karşılık istihdam şartı bulunmamaktadır. Bunun anlamı ise çok açık: **İhaleyi kazanan firma dilediği sayıda işçi işten atabilecektir.**

Ülkenin stratejik önemde sayılabilecek kurumlarının özelleştirilmesine dönük en son pratiklerden biri de PETKİM’in özelleştirilmesiyle birlikte gerçekleşti. Neo-liberal politikaların ülkedeki ilk uygulayıcılarından olan Özal’la birlikte alt yapı oluşturulan, Çiller döneminde gerçekleşmesi yönünde büyük çaba içine girilen özelleştirmeler, AKP hükümeti döneminde adeta yangından mal kaçırmacısına bir hızla gerçekleşiyor. Hem de ortaya saçılan usulsüzlük vb. şaibeli durumlara rağmen, AKP hükümeti ve temsil ettiği Türkiye egemen sınıfları, ülkenin en kârlı kamu kuruluşlarını uluslararası tekelere peşkeş çekme gayretini sürdürüyor.

Türk Telekom, Tüpraş ve Erdemir’in ardından, Türkiye’nin en büyük kamu kuruluşlarından Petkim’in özelleştirilmesi ile birlikte, telekomünikasyon, akaryakıtın sonra, petrokimya adlı kamu çıkarları da yerini, şirket çıkarlarına, hem de emperyalistlerle bağlantılı şirketlerin çıkarlarına bırakmış bulunmakta.

% 34.5 hissesi Nisan 2005’te borsa-da satılan Petkim’in % 51’lik kamu hissesinin satışı seçimlerden hemen önce, Haziran ayında, alelacele gündeme getirildi.

Ve Özelleştirme Yüksek Kurulu tarafından açılan ihaleyi, 2 milyar 40 milyon Dolar veren Socar-Turcas-Injaz Ortak Girişim Grubu kazandı. Ancak bu ihaleyi kazanan aslında bu şirket değildi. İhale gerçekte Trans Central-Asia adlı şirkete kalmıştı. İhaleden kısa bir süre sonra bu şirketin Ermenilerle ait olduğu açığa çıkınca, kamu kuruluşları başta olmak üzere, vatanın taşı toprağı emperyalist tekelere yok pahasına satılırken sesini çıkarmayan ırkçı-faşist çevreler birdenbire “vatanseverliklerini” hatırlayarak, art arda tepkilerini koymaya başlamışlardı. Özü vatan hainliği olan bu sahte vatanseverlerin gösterdiği tepkiler sonuç vermiş, ihale ikinci en iyi teklif veren Azeri Socar-Turcas-Injaz’a kalmıştı.